IDEEA EUROPEANĂ

CHARLES D'ARZAC

colecția fantasy

DRAGONII
APOCALIPSULUI

e-Book

Charles d’Arzac

Dragonii apocalipsului

*

Revolta

Traducere de
Daniel Adrian Olaru

IDEEA EUROPEANĂ
2013

Colecția: Fantasy
Coperta: Mariana Șerbănescu

Lector: Vlad Roman
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@europressgroup.ro
http://www.europressgroup.ro

ISBN ePUB: 978-606-594-369-8
ISBN PDF: 978-606-594-246-2
ISBN Print: 978-606-594-198-4

Parteneri:
www.librariapentrutoti.ro
www.bibliotecaeuropeana.ro
www.contemporanul.ro
www.europressgroup.ro

Charles d'Arzac s-a născut la București. În 1980 pleacă și se stabilește în Franța, unde își termină studiile. Acum locuiește în sud-vestul Franței, lîngă Périgueux. Împreună cu Daniela Lungu, realizator la B1 TV, a scris scenariul după primul volum al cărții *Dragonii apocalipsului*. Filmul va fi realizat în România și Franța. Lansarea este prevăzută pentru sfîrșitul anului 2014.

Cărți de poezie: *La rose noire d'Astarate* (Trandafirul negru al lui Astarate), Edilivre-Paris (Janus SC), 2008; *Elévation* (Înălțare), Edilivre-Paris (Janus SC), 2009; *Eclipse* (Eclipsa), Edilivre-Paris (Janus SC), 2010; *Rhapsodie boréale* (Rapsodia boreală), BOD-Paris, 2012

Romane fantastice: *Les dragons de l'Apocalypse T1 – La rebellion* (Dragonii apocalipsului V1 – Rebeliunea), Edilivre-Paris (Janus SC); *Les dragons de l'Apocalypse T2 – Le guerrier de l'enfer* (Dragonii apocalipsului V2 – Soldatul infernului) BOD – Paris (Janus SC); *Alliance T1 Le monde perdu* (Alianța, V1 – Lumea pierduta), BOD-Paris, 2012

Cărți în format electronic: *Larmes d'anges* (Lacrimile îngerilor), poezie, Syrius White, 2011; *Les mémoires de dieu* (Memoriile lui dumnezeu), fantasy, Amazon kindle, 2011; *Brocéliande* (Broceliande), poezie, Amazon Kindle, 2012; *Un crime presque parfait*? (O crimă perfectă?), polițist, Amazon Kindle, 2013; *Noël rouge* (Crăciun roșu), polițist, Amazon Kindle, 2013

CAPITOLUL 1

Eram acolo, așezat aproape de ea pe iarbă, în mijlocul unui loc de nicăieri. Priveam amândoi în depărtare acea lumină care se mărea apropiindu-se, având impresia că eram prăzile ei, țintuiți locului, gata să fim înghițiți de ea.

Un spectacol cu adevărat magnific. Eram ca hipnotizați, incapabili să ne mișcăm.

Va fi, oare, ăsta sfârșitul? De ce atunci, în clipele alea, când nu-l mai doream? Și totuși l-am căutat și l-am pregătit, atâta vreme! De ce nu voiam, nu puteam opri fenomenul ăsta distructiv pe care-l declanșasem din proprie voință?

Nimbée mă privea, cu un aer trist… Dorința de a-mi vorbi era atât de evidentă, încât mă emoționa, chiar dacă ea nu îndrăznea să mă facă să ies din gândurile mele. Am preferat deci să rup tăcerea pentru a o liniști.

– Te preocupă ceva, Nimbée?

– Nu, Lor… Pot să te numesc așa, sau nu? M-am întrebat de nu știu câte ori cine ești tu cu adevărat, asta e tot. Suntem de puțin timp împreună și nu știu despre tine mai mult ca la început. Chiar dacă unele lucruri sunt acum mai mult decât clare.

– Poți să folosești numele ăsta dacă vrei. Ce ai vrea să știi exact?

– Exact? Ce cuvânt mare! Nimic precis. Viața ta dinainte, poate că ar trebui să spun viețile tale anterioare, ce ai făcut,

cum și de ce ai devenit ce ești acum.

– Deoarece nu știi cine sunt, Nimbée? am răspuns eu vrând să evit cu orice preț capitolul „viețile mele anterioare“.

– Știu puținul pe care mi l-ai zis.

–Ți-am spus aproape totul.

– La tine, cuvântul „aproape“ înseamnă multe umbre, Lor. Mult prea mult pentru cineva să-ți înțeleagă drumul.

Un mic surâs apăru pe buzele mele. „Ca și cum cineva ar putea înțelege drumul ăsta, cu excepția mea și chiar mai mult!“, am meditat eu ascultând-o.

– Da, Nimbée… Nu ești de vină, nu complet. Îți voi povesti totul, draga mea.

– Atunci, te ascult…

Am tras aer în piept și am închis ochii pentru a coborî adânc în memorie. Cuvintele au început să iasă, aproape fără să mă gândesc la ele… Singure.

Pentru un auditoriu vast, nu numai pentru Nimbée. Povesteam tuturor… fantomelor care sălășluiau în mine și care veniseră să ne înconjoare curioase, ca să asculte… Povestea mea, dar și a lor…

Am fost, în una dintre numeroasele mele vieți, foarte adesea scurte, Lor…

Nu-mi pune întrebări despre vârsta mea, nu mai știu nici când m-am născut, nici unde am venit pe lume prima dată. Nici chiar unde mă îndrept acum! Prin urmare, îmi va fi imposibil să-ți răspund la întrebări. Orice ar fi, n-o voi face. Ceea ce știu și pot să-ți povestesc se referă la istorisirea asta lungă care este un fragment din viața mea, cea a lui Lor. Cu tot ce conține ea. Amintirile sunt scrise cu creta și se șterg mereu de pe tabla neagră a vieții.

Îmi place să cred că în timpurile alea am fost unul dintre războinicii de după moarte. Cel nebănuit și necunoscut de

nimeni. Cel care într-o zi a trezit mânia.

În urmă cu multă vreme am crezut că mi-am dat sufletul aceluia pe care mulți îl numeau „Dumnezeul negru“, renegând orice altă ființă supremă. Fără ca eu însumi să cred cu adevărat în existența lui. Pe bună dreptate… La ce mi-ar fi servit, de altfel, asta? Unul despre care gândeam vag că există într-o lume în care continuau să trăiască sufletele morților. Asta, ori mai degrabă cea de dincolo, nu putea să justifice nici măcar războaiele mele interminabile, toate pământurile arse pe care le-am lăsat în urma pașilor mei ca pe tot atâtea cicatrice.

De ce să caut o minimă justificare? Am, oare, nevoie de ea? Azi nu mă mai gândesc la asta… Și oricum, n-am niciun chef să mă justific.

E ca la război. Există mereu un învins și un învingător.

De la ai mei, deși i-am ucis pe toți, mai păstrez încă în gură gustul amar al înfrângerii și nu reușesc să-l îndepărtez. Gustul răului și al suferinței pe care-l găseam, nu cu mult timp în urmă, dulce și plăcut. Durerile omenești care erau, de asemenea, ale mele fără să știu. Pe care le împărțeam fără constrângere cu toți cei ce aveau nebunia să se apropie prea aproape de mine. Ce plăcere încercam văzându-i cum se zvârcoleau în răul ce-i înghițea la fel ca inevitabila furtună care ia tot în trecerea ei! Câte suflete și corpuri carbonizate până în profunzime am luat eu în trecerea mea? Cui le-a păsat de asta? În orice caz, nu mie. Nici la vremea aia, nici azi. Am pierdut până și ultima fărâmă de amintire în privința numelor lor, dacă aveau unul. Cu excepția ei. Îngerul care a venit și a plecat la fel de repede. Care continuă să fie vie, undeva într-un colț îndepărtat al memoriei mele și alături de mine, de fiecare dată când o chem. Umbră albă, fantomatică, un mic spin rămas în cicatricea unei răni din inimă.

Astăzi toate astea sunt departe. Atât de departe, că mintea mea nu mai reușește, sau nu mai vrea, să numească ziua

plecării ei. A fost prima zi din transformarea lentă care urma să se producă asupra bietului om care eram în acele timpuri. Asupra unei ființe cu tot ce avea mai omenesc în ea și care, încet, avea să devină o fiară însetată de lacrimi și de sânge.

Alb și negru, zi și noapte. Noaptea urma să fie lungă, fără vise, fără odihnă…

Trebuie să-ncep de la început povestea…

Ea începe în acea zi în care am întâlnit-o pe Leila. O țigancă bătrână, ghicitoare, care atunci când n-avea ce face citea și viitorul în scrierile oamenilor.

Femeia mă privea cu un aer trist, șocată, cu o privire sălbatică. Ceea ce văzuse în liniile palmelor mele părea s-o înspăimânte. Eram acolo așteptând răbdător să-mi vorbească, ațintindu-mi ochii asupra gurii ei. Tăcerea devenise apăsătoare. Nu că aș fi acordat mare importanță genului ăsta de practică, dar curiozitatea mă stârnea totuși.

Apoi, ce puteam aștepta de la bătrâna asta, atât de grasă, încât abia mergea fără baston? În plus, îmbrăcată la un mod mai mult decât viu colorat! Un curcubeu pălea pe lângă ea! Cât despre aspectul îngrijit, și el lăsa de dorit!… În sfârșit, după câteva lungi minute vocea ei răgușită a sfâșiat tăcerea instalată în cameră.

– Lor, e curios ce am citit în viitorul ăsta care va fi al tău. În opinia mea, în orice caz. Taci, te rog, și ascultă-mă foarte atent.

– Bine, ascult.

– Am zis: „Taci și ascultă-mă“! Nu e nevoie să-mi confirmi.

Sunetul vocii ei era tăios ca o lamă de ras. M-a împietrit și m-a redus la tăcerea cea mai desăvârșită. La modul cel mai simplu și mai eficace.

– Lor, tocmai am văzut ceea ce n-am văzut niciodată în lunga mea viață… Îți vei părăsi țara, prietenii și fata pe care-o iubești. O altă viață te așteaptă, lungă și dificilă. Puțin

complicată la început. Dar începutul nu va însemna nimic față de ce va urma. Deci vei pleca undeva. Vei părăsi legea vampirilor, Lor. Te vei căsători cu o femeie născută acolo. Perioada asta scurtă va fi foarte încărcată și foarte agitată. Înainte și în timpul ei.

Veți avea copii și ți se va întâmpla o mare nenorocire. Nu mă întreba, mai ales, ce fel de nenorocire, nu pot să-ți vorbesc despre asta, pentru nimic pe lume. Știu ce, știu că ai vrea să știi și tu, dar, din nefericire, nu pot să-ți dezvălui. Cunoașterea îți va transforma viața în infern. Nimeni n-are dreptul să schimbe cursul destinului. După evenimentul ăsta totul se va schimba în viața ta, inclusiv tu. Vei plonja într-o noapte neagră. Viața ta, în pofida unei alte femei care te va însoți și va rămâne în umbra ta, nu va fi decât o lungă traversare a nopții ăsteia. Vei petrece mulți ani rătăcind cu un singur scop: să mori.

Nici apropiații tăi, nici altcineva nu vor putea rămâne aproape de tine. Se vor îndepărta toți, incapabili de a trăi cu și în coșmarurile tale.

Pentru mine, e ca și cum ai avea mai multe vieți.

Într-o zi un fel de lumină va reveni la tine ca prin miracol. Vei deveni, în sfârșit, tu însuți și vei întâlni altă femeie, cu sânge amestecat, care te va însoți până la capătul timpurilor. Ceea ce înseamnă că pentru mine asta nu spune nimic, fiindcă asta nu există pentru oameni.

În sfârșit, îți vei înlătura fantomele pentru un scurt, foarte scurt, drum de bucurie. Un drum pe care-l vei părăsi pentru a-ți relua ulterior drumul tău prin valea umbrelor. O evoluție căreia nu-i văd capătul.

Cu asta va fi tot, Lor. Nu pot face mai mult pentru tine, deja am spus prea mult. Fii curajos, tinere! Drumul va fi lung și dureros. Pleacă în clipa asta! Însă nu uita: luptă-te până la capăt dacă vrei să supraviețuiești. Adio, nu mai vreau să te văd. Și nu doresc să mă plătești. Mi-ar aduce ghinion.

– Leila, așteaptă, te rog, explică-mi. Ce ghinion?

În van, ea s-a ridicat și a părăsit micul salon în care fusesem primit. Lăsându-mă derutat. Nu credeam un singur cuvânt din ce-mi prezisese, totuși mă tulbura. Hmm! Nu era o bătrână nebună care m-ar fi putut face să cred în prezicători și alți magicieni. Am părăsit rapid locul. Odată ce am deschis ușa mi-am șters totul din minte.

În acea seară mă plimbam pe străduțele orașului. Ca de obicei, nicio lumină. Nitaa mă urma destul de departe, pentru a nu fi văzută, însă zgomotul surd al aripilor ei ajungea până la mine, în tăcerea profundă care mă învăluia. La ora aceea toată lumea dormea.

Singurele ființe vii care mergeau pe stradă erau niște noctambuli ca și mine sau câteva gărzi ale Împăratului, care nu aveau altceva mai bun de făcut. Sau care urmăreau câteva fete ori niște hoți la drumul mare ce avuseseră ghinionul să le iasă-n cale. Nitaa m-a scos din gândurile mele, alarmată.

– Vine un vampir, e chiar în fața ta, Lor. Fii atent și ascunde-te.

– Singur?

– Un vampir și, aparent, este o fată cu el. Gândurile ei sunt confuze, are un aer terorizat, sărmana.

– Încă un ticălos care vrea să guste niște carne proaspătă.

– Nu te băga, nu e problema ta.

– Ocupă-te tu de asta! Apropie-te încet. Eu voi încerca să-i spun că nu e bine ce face și s-o eliberez pe fată.

– Renunță, îți repet.

– Nu.

După câțiva pași vampirul a dat colțul și s-a trezit față în față cu mine.

La șold avea o spadă lungă, fină. Ceea ce dovedea că știa s-o folosească, deoarece nu purta arma de frumusețe.

– Bună seara, Stăpâne, am rostit eu cu o voce calmă, fără să mă îndepărtez totuși ca să-i fac loc să treacă.

– Ești pe drumul meu, omule. Dă-te la o pare și lasă-mă să trec, înainte să te tai.

– Stăpâne, te voi lăsa să treci, da, dar biata fată ce rău ți-a făcut? Chiar îi e teamă, sărmana.

Spunând asta, am făcut un pas înainte și am văzut fața înspăimântată a puștoaicei de-abia 18 ani, brună, destul de înaltă. O puștoaică frumoasă, desigur, vampirul n-o alesese pe cea mai urâtă.

S-a îndreptat spre mine pentru a mă da la o parte, sigur de superioritatea lui. Când a ajuns aproape de mine, cât să-ntind mâna, pumnalul meu i s-a înfipt în piept, până la mâner. Știam că rana n-avea să-l omoare, însă cele câteva minute necesare pentru a riposta îmi ajungeau.

Am apucat brațul fetei și i-am spus să fugă și să se ascundă acasă la ea sau în altă parte, dar să se ascundă.

– Lor, mai vin și alții. Doi. Se apropie repede.

Am împins fata în noapte. Ea a început să fugă cât de repede putea.

– Nitaa, ajută-mă. N-am decât pumnalul, nu cred că le voi face față.

– Sunt aici.

În câteva clipe ea sosi lângă mine, i-am sărit în spate, fără întârziere, și ne-am luat zborul, dispărând. De sus auzeam strigătele vampirilor care chemau gărzile.

– Orașul a devenit nesigur, Lor.

– Da, ne vom îndrepta spre munți, unde vom fi în siguranță în grota noastră.

– Să mergem acolo. Ține-te bine.

– Zboară repede. Să sperăm că se va descurca puștoaica.

– Să sperăm. Dacă vampirul o prinde la ea acasă, n-are nicio șansă. Dar dacă a fugit pe străzi, atunci nu le va fi ușor s-o

găsească. Chiar și pentru ei.

– Cu atât mai rău. Am făcut ce-am putut.

– I-am cercetat pe ceilalți vampiri. Prietenul tău n-a murit și ei au dat alarma în oraș. Gărzile sunt cu ochii-n patru.

– Pot să mă caute oricând. Dar de aici până la a mă găsi e o cale lungă.

– Spune-mi deci, ai rănit un nobil și ofițer superior al armatei, după cum spuneau ei.

– Păcat că n-am avut timp să-l ucid. A avut noroc.

– Tu însă, mai puțin. Nu vor renunța până când nu te vor găsi.

– Atunci, vor avea de căutat mult și bine. Întreaga lor viață.

Brusc, mi-a venit o idee. I-am dezvăluit-o lui Nitaa, care a fost de acord cu mine.

Așadar, am zburat amândoi repede spre ascunzătoarea noastră din munți. Mi-am luat spada și, împreună cu Nitaa, ne-am întors la Stibur. Nu trebuia decât să facem legătura între acțiunea mea și fată. Pentru asta, trebuia să continuăm în a-i lovi pe vampiri, înainte să dispară. A fost un adevărat măcel, toate gărzile pe care le-am întâlnit au fost ucise și transformate în torțe, fără niciun proces. Un adevărat atac în regulă, care urma să țină ocupată multă vreme armata vampirilor, căutând un om, spre a-l pedepsi. Fata nu era decât o pierdere colaterală fără importanță pentru ei. Sosise vremea să plecăm.

– Nitaa, părăsim locul. I-ați zborul, te rog.

N-a fost nevoie să repet rugămintea. Ea și-a luat zborul cât de repede a putut.

Trăiam singur.

Viața mea se scurgea ca a altora, liniștită, în orașul gigantic fără suflet. Sau, mai des, în sătucul meu dintr-un colț îndepărtat de mediu rural, într-o căsuță pe care-o cumpărasem și apoi o amenajasem potrivit nevoilor mele. Acolo trăiam de câtva timp,

departe de pământurile unde m-am născut. Departe de țara blestemată a vampirilor, unde nu-mi mai aveam locul, nici orice altceva în comun, și unde nu voiam, sub niciun pretext, să mă supun legilor lor.

Un tânăr care-și lăsase în urmă țara strămoșilor și care încerca să se adapteze cât mai bine noului mediu. Noi obișnuințe, alte obiceiuri pe care trebuia să le înțeleagă și să le adopte pe cât posibil. Sau cel puțin să lase impresia asta.

Nu erau bucurii în fiecare zi, deoarece vechii prieteni și fata pe care-o părăsisem îmi lipseau. Dorința de a mă întoarce la rădăcinile mele tresălta adesea în sufletul meu, cu violență, înfigându-și ghearele tăioase și ascuțite. Fără să cedez tentației, rezistând de bine, de rău, fiindcă nu mi-a plăcut niciodată să revin pe urma pașilor mei.

În trecutul meu îndepărtat a existat o fată frumoasă. Eram îndrăgostit înainte ca ea să nu facă tot posibilul pentru a nu pierde copilul pe care-l aștepta, al nostru. Separarea mi-a mâhnit sufletul. Cuprins de suferința cea mai crudă, fără să am altceva de făcut decât să plec. Trebuia să plec.

La acea vreme nu mă mai gândeam la asta. În definitiv, bătrâna Leila nu mi-a spus ea că urma să-mi părăsesc țara pentru o alta?

De ce vii tu, Adnas, fantomă ieșită din străfundurile amintirilor mele? Tu, frumoasa blondă, fragilă, cu ochii tăi albaștri și părul tău lung… Atâția ani petrecuți gândindu-mă la tine înainte să te uit!

Curios, n-am reușit niciodată să te uit. Ai supraviețuit în tot timpul ăsta, undeva în mine. Cât timp? N-are importanță. Prea mult, poate nu destul… Cert e că nu m-ai părăsit niciodată. O icoană din copilărie. Cu atât mai rău pentru noi, este prea târziu, nu putem învia morții. Tu ești moartă, de altfel, știu asta.

Eu, în schimb, sunt aici, acum, cu cea care a pășit puțin pe drumul meu. Cea care a fost credincioasă și puternică, și pentru

care am schimbat totul. Nimbée, regină absolută a ultimilor mei ani din ultima mea viață terestră. Venită de undeva, dintr-o lume necunoscută pentru mine. Cea pe care am așteptat-o dintotdeauna, sperată, visată.

Îmi amintesc de primele luni și de tristețea care-mi ardea sufletul. Despărțirea de viața mea dinainte mă rănise adânc.

Și de ea… Aleahim, frumoasa brună. Înaltă, subțire și zveltă, cu părul pe jumătate lung, cu pielea de culoarea marmorei… De parfumul de trandafiri lăsat în urma ei. Care mă îmbăta. Îmi amintesc, ne-am hotărât să ne căsătorim cât mai repede posibil. Viața însă a decis altfel. Viața și ea. Aleahim n-a vrut să mă urmeze în noua aventură. Destinul… Țara nouă îi făcea teamă. Teamă de a nu se putea adapta acolo și de a lupta pentru a reconstrui tot. Păcat pentru noi și pentru viitorul care a devenit trecutul nostru. Viața m-a ajutat s-o uit… Sau, mai degrabă, să-mi aranjez toate amintirile referitoare la ea într-un colț ascuns. Știți… Cutiuța cu amintiri pe care-o deschidem rar, uneori niciodată. Unii îi pierd cheia, uitând până și locul de unde vin. Ca și voi, la fel am făcut și eu…

În noua versiune a vieții mele am reînceput să mă consacru jocului meu de cărți preferat, has. Îmi aducea o ocupație, contacte cu alte persoane, obligându-mă să ies în oraș. Și niște bani în plus, nu prea mulți, dar atât cât să nu mă prea ating de rezervele mele.

În seara aceea, ca în multe altele, înconjurat de câțiva prieteni, jucam. Eram în sala de joc în care, în mai multe seri pe săptămână, ne întâlneam ca să jucăm și să învățăm.

O sală frumoasă, cu 40 de mese, fiecare cu două scaune, permițându-ne să stăm față în față. Centrul camerei era gol, pentru a lăsa oamenilor spațiu de mișcare. Lângă ușa de la intrare, fixat în perete, era un cuier mare, iar din tavan vreo zece lămpi ofereau lumina necesară.

Ușa sălii s-a deschis cu un scârțâit ușor, destul de puternic însă ca să mă scoată din reflecțiile mele și să ridic capul.

Ea era acolo, în cadrul ușii. Îmbrăcată toată în negru, cu părul negru căzându-i pe umeri. Înaltă, zveltă și subțire. Și-a rotit ochii prin întreaga sală, curioasă. Privirile ni s-au intersectat câteva clipe, fără să întârzie prea mult una asupra celeilalte.

Am avut instantaneu revelația că nu eram pregătit să uit privirea aceea. Că urma să fac orice pentru a o vedea cât mai des posibil, dacă nu, pentru totdeauna.

Am reînceput să mă gândesc la analiza partidei. Dar eram obosit și gândurile îmi zburau în toate părțile. Era inutil să insist, fiindcă privirea mea fixa absent figurinele jocului. Mintea-mi călătorea aiurea, departe, foarte departe de sala aceea. Spre munții mei, acolo unde crescusem…

– Bună seara… Pot să mă așez, vă rog?

Vocea ei abia am auzit-o. Ca și cum venea de departe, din altă lume. Am ridicat încet ochii, pentru a vedea cine-mi vorbea. Era, într-adevăr, ea, fata care tocmai intrase. Supărat că ieșise din visele mele, am făcut cu o privire neagră turul sălii. Forțat să constat că în fața mea se afla singurul loc liber. Pe care nu puteam, din decență, să i-l refuz. Obligat să fiu politicos și galant, în pofida dorinței de a o trimite la plimbare.

– La dispoziția dvs. Luați loc, vă rog. Nu e nicio problemă. Fiind singurul loc liber, aș fi fost nepoliticos dacă v-aș fi spus nu. Oricare ar fi motivul, am continuat eu regretând imediat sfârșitul frazei mele.

Apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, m-am cufundat iar în reveriile mele. Din ce în ce mai adânc. De unde am fost scos, încă o dată, fără nicio reținere:

– Mă numesc Elni. Pot ști cu cine am onoarea să vorbesc?

Deja începea să mă enerveze. Fata, frumoasă la început, mi-a apărut deodată prea vorbăreață, sub înfățișarea acelei păsări

din familia corvidelor, cu penaj în alb și negru, foarte zgomotoasă! Asta-mi mai lipsea în seara aia! Trebuia să găsesc, repede, o portiță de scăpare. Politicos, dar ferm.

– Încântat! Mă numesc Lor.

În ciuda cuvintelor mele, fața nu trebuie să fi exprimat o încântare prea mare.

De ce nu i-am dezvăluit deci prenumele? Asta ar fi îndemnat-o să intre în discuție cu mine, să-mi povestească viața, cu toată flecăreala seducătoare pe care o femeie o poate folosi când se plictisește. Ce ghinion!

– Încântată, de asemenea! Veniți de mult timp aici?

„Uite așa încep problemele“, am meditat eu cu amărăciune…

– Da și nu. Totul depinde de ce înțelegeți prin mult timp! De câteva luni. Dvs.?

Ce vorbeam eu acolo? Făceam schimb de informații? Uf! Femeile care se plictisesc! Ce curiozitate devorantă le stăpânește!

– Eu, de câțiva ani. Și dvs. jucați has? De multă vreme?

În fața stupidității întrebării aveam un chef teribil să-i răspund ceva în genul: „Nu, sunt aici ca să cultiv morcovi și în fața mea se află semințele.“ Și ideea mă gâdila puternic, făcându-mă să surâd…

– Da, încerc să înțeleg ceva din jocul de has. De câțiva ani buni. Dar e foarte complicat. Fac și eu ce pot. Dvs. vă descurcați?

Mai mult, începusem să alimentez o discuție goală de sens… Ce imbecil eram!

– Da, însă nu prea am timp ca să mă antrenez și să învăț. Deci joc relativ prost, în raport cu cei aflați acolo. În definitiv, are importanță? Totul e să joci de plăcere, nu?

– Aveți dreptate. Cel mai important lucru e plăcerea.

La vorbele abia rostite intrasem într-un fel de delir. Care

era plăcerea de care vorbeam? Fata n-avea aerul că pricepuse sensul. În orice caz, n-o arăta. Cu atât mai bine!

– Ne putem tutui? Ar fi mai ușor. Cu atât mai mult dacă ne vom mai vedea vreodată pe aici.

De ce naiba nu ne tragem de șireturi sau nu ne scărpinăm în cap unul pe altul? Cine este fata asta? Vorbim abia de un sfert de oră și ea vrea să ne zicem „tu“! Și apoi, ce va mai urma?

– Cum vrei tu! Personal, nu mă deranjează!

E clar, trebuie să fi mâncat, fără să știu, ciuperci mai mult sau mai puțin halucinogene! De ce naiba am spus da?

– Mulțumesc, Lor. Ai un accent ușor. Nu ești de pe aici? Din ce zonă vii?

Voia și arborele meu genealogic complet?!

– Vin din estul lumii. Din estul îndepărtat. Nici tu nu pari să fii de pe aici. Toți sunt mai mult sau mai puțin blonzi prin locurile astea, pe când tu ai culoarea pielii de un brun foarte accentuat!

– Vii din est, eu din sud. Așadar, ca și semenii mei, sunt brună. Nu blondă!

O glumă clasică și bună! Familiaritățile care vin energic! Nu, dar…

– Ah, da, ești o fată născută acolo unde există soare. Eu vin din țara vampirilor. Știu că pentru tine, cei de aici, ei nu sunt decât niște legende și povești, totuși la mine constituie o realitate zilnică. Ei nu, nu sunt unul dintre ăia, pe mine m-au ratat! Singura trăsătură pe care o avem în comun este culoarea neagră a părului.

Pe fața ei se putea vedea o mască pe cât de credulă, pe atât de uimită. Brusc, nu mai știam ce să spun. Oricum, discuția devenea greoaie, plictisitoare și atingea puțin cam mult intimitatea. Tăcerea care se instalase încet între noi îmi permitea un cadru de acțiune. Visele-mi reveneau în galop în minte, ce aluneca spre alte locuri. Încă o dată, dar nu pentru

mult timp.

– Trebuie să plec, Lor. O seară bună, prietene.

Vocea ei fu ca un duș rece care mă smulgea din vis și mă readucea în realitate.

– Da, Elni. O seară bună și pe altădată.

O priveam ridicându-se liniștită de pe scaun. Degaja o forță felină puțin neobișnuită pentru o femeie. Cu atât mai mult cu cât nu lăsa, fățiș, impresia asta la prima vedere. Fizic, fata îmi păruse la început fragilă. În pofida taliei înalte, după părerea mea, de vreo 1,80 m. Aranjându-și ținuta, gesturile ei erau precise și calme. Aș putea spune chiar de o precizie mecanică. În definitiv și la modul cel mai sigur, îmi plăcea. Elni deschise ușa și ieși din sală. Exact în acel moment m-am ridicat și am fugit s-o aduc înapoi. Când am deschis ușa ea era în capul scărilor.

– Elni, te rog, așteaptă o clipă. Aș vrea să-ți pun o întrebare.

S-a întors spre mine, cu un aer uimit.

– Da, Lor. Te ascult.

– Aș dori doar să știu când vei mai veni. Mi-ar plăcea să fiu și eu aici.

– Ei, exclamă ea plină de îndoială, mâine seară. Voi pleca mai devreme de la serviciu și voi veni, dacă vrei, spre sfârșitul după-amiezii. E bine așa?

– Da. Este perfect. Îți doresc să ajungi cu bine acasă.

Zicând astea, m-am întors la masa de joc. Unde am avut neplăcuta senzație că-mi lipsea ceva, că locul era gol. Mai degrabă unul anume. De ce naiba eram mulțumit să știu că ea va reveni mâine? După câteva minte petrecute gândindu-mă la ea mi-am zis că sosise timpul, și pentru mine, să revin acasă. În orice caz, mintea îmi era la altceva decât la joc în seara aia. Nici nu era dificil să insist prea mult. Mi-am luat haina și din câteva salturi peste treptele de la ieșire am ajuns în stradă. Aerul proaspăt de afară m-a lovit brusc. Aveam chef să merg puțin pe

jos, să profit de aerul curat și rece pentru a mă trezi și deci n-am chemat-o pe Nitaa.

Nitaa, însoțitoarea mea dintotdeauna. Sora mea dragon. N-am reușit niciodată s-o înțeleg. O adevărată erezie!

Oricum, nu eram decât eu pe lume ca s-o suport. O sălbatică grozavă și extrem de violentă. În opinia mea, nimeni nu se putea apropia de ea.

Când a venit să mă întâlnească, deoarece ea m-a căutat și m-a găsit, nicio ființă vie nu se putea apropia de ea. În ziua aia Nitaa m-a luat cu forța și m-a dus sus de tot, deasupra Munților Negri. Acolo mi-a explicat cine era și care erau legăturile dintre noi. Am petrecut împreună câteva zile în timpul cărora am învățat principalele legi și, înainte de a pleca, am participat amândoi la ritualul uniunii sufletelor.

La fel ca toți cei care erau în comuniune cu sufletul unui dragon, noi comunicam prin forța gândului. Niște frați, fiindcă nu puteam pretinde serios că eram stăpânii lor. Ei acceptau să fie legați cu noi prin grandoarea sufletului și deoarece natura ne făcuse așa. Acești dragoni descriși atât de mult ne însoțeau de-a lungul vieților noastre. Avantajul era că noi trăiam la fel de mult ca ei. Câteva sute de ani. Îmbătrânirea corpului încetinea foarte mult pentru noi, oamenii, când împlineam 30 de ani.

Și gândindu-mă la Nitaa, am auzit un fâlfâit de aripi și un suflu puternic de aer care mă împingea de la spate.

Tocmai sosise! Nitaa nu se putea obișnui niciodată, în niciun moment al vieții ei, cu cea mai infimă delicatețe! Chestie de nuanță: A putea și A vrea. Adesea, când venea la întâlnire, aveam, pur și simplu, senzația că urma să-mi iau zborul.

– Nitaa! Încet! Într-o zi, o să-mi rupi ceva!

– Scuze! Te-ai gândit la mine, și iată-mă. Intrăm?

– Da, Nitaa. Intrăm. Pe jos. Vom merge puțin amândoi dacă vrei. Orașul e pustiu și dacă auzi ceva, pe cineva, îți vei lua zborul. Rămâi lângă mine, astfel vom evita catastrofele! Bine?

– Da! Ador să merg cu tine. Am impresia că sunt câinele tău. Nu mai lipsește decât lesa ca impresia să devină realitate.

Chiar că da! Frumoasă imagine! Un om care se plimbă prin oraș cu animalul lui de companie, un dragon!

– Ce spui acolo, Nitaa? Și mie-mi place să mă plimb cu tine, însă nu te consider câinele meu… Confuzia e dificilă totuși, nu?

Gândurile mele și-au luat zborul spre Elni. Amănunt care nu-i putea scăpa lui Nitaa nevăstuica.

– Cine este Elni?

Ah, nu! Că aude ce gândesc, e normal. Dar să scotocească, nu sunt de acord cu asta.

– Nitaa! Nu e bine ce faci!

– Nu fac nimic. Te gândești și te-am auzit, inevitabil. Suntem legați, nu uita. Dar tu nu ești obligat să-mi spui cine e ea. Dovadă că nu scotocesc, cum zici tu, și că nu știu nimic despre ea.

Nitaa avea dreptate de data asta.

– Nu, nu sunt obligat. Dar poate-ți voi spune. Un fel de zeiță care a venit la mine seara asta, la sala de joc. N-aveam chef să-i vorbesc. Totuși am făcut-o. Este foarte frumoasă. Vrei s-o vezi?

– Dacă dorești. Ți-o poți aminti clar?

– Da. Uite.

Într-o clipă mi-am revizuit calm în minte, ca într-un sinopsis, toate momentele petrecute cu Elni.

– Ai dreptate, Lor. Este foarte drăguță. Ar trebui să fiu geloasă pe ea?

Nu, nici măcar n-avea vreo importanță. Nitaa devenea puțin nebună.

– Nitaa, tu ești un DRAGON, nătângo! Nu vei fi niciodată pentru mine decât o soră. Foarte apropiată, foarte dragă, o parte din mine însumi, din sufletul meu, dar pentru totdeauna.

– Da, știu. Oricum, n-am idee de ce n-o iubesc prea mult pe ea…

– Așadar, de ce? Nu întreci puțin măsura cu gelozia ta? Serios!

– Ba nu, nu spune prostii. Și ca să-ți spun drept, nu mi-ar plăcea s-o am stăpână.

– Nitaa, de când ai tu un stăpân? N-ai avut niciodată din câte știu eu. Am fost dintotdeauna frate și soră, fătuco!

– Adevărat. Ai fost mereu perfect cu mine. Dar nu știu. E instinctul meu. Ce vrei? Nu mă pot schimba.

– Îmi voi acorda cât timp va fi necesar să mă gândesc la asta. Însă, știi, n-am niciun chef să la pe cineva să intre în viața mea. Cel puțin deocamdată.

– Știu. Sper că n-o să rămâi singur toată viața, nu?

– Singur? Eu? Cine spune că sunt singur? Te am pe tine, Nitaa!

– Da, da… Eu nu voi fi niciodată cea care-ți va face copii. Ești prea mic pentru mine! Ai văzut doar cât ești de lamentabil pe lângă mine? Și lipsit de inițiativă!

– Nitaa… Te ador. Problema e că nu mai reușeșc să mi-o scot din minte pe Elni. Și doresc, într-adevăr, s-o revăd mâine.

– Răbdare, Lor. Răbdare, nu te avânta cu capul plecat în ceață. Ai avut deja o experiență proastă nu cu mult timp în urmă. Nu uita prea repede trecutul.

– Nu. Cum l-aș putea uita? Imposibil. Voi fi precaut, îți promit, îți jur chiar.

– Foarte bine, Lor.

– Da. Știi, ea mi-a dat impresia unei ființe venite din altă lume. Când îmi vorbește am senzația că aud o muzică. Ți-ar plăcea s-o cunoști?

– Dumnezeule! Nu, lasă-mă să râd, te rog! Cu tine am auzit și am văzut tot! Abia ai schimbat câteva cuvinte cu fata asta și hop! S-a îndrăgostit micuțul Lor! Pe bune, găsești serioasă relația cu Elni?!

– Cine spune că sunt îndrăgostit? Cu excepția ta.

– N-ai nevoie s-o spui! Se vede bine pe fața ta!

Nitaa mă cunoștea mai bine decât oricine. Dar îndrăgostit, nu. Nu încă. Mă gândeam la asta. Și Elni îmi plăcea mult.

– Bun. Așteptând, încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Ți-ar plăcea s-o vezi?

– Dacă vrei neapărat.

– Ce nesuferită! Vreau să zic, TU ți-ai dori s-o vezi?!

– Presupun că n-am de ales.

Of, ce dragon nesuferit! Când intra în configurația asta, vorbind fără să spună nimic, evitând răspunsul, nu era nimeni mai bun ca Nitaa la un asemenea joc. Și cu atât mai mult nimeni care să mă enerveze în cazul ăsta, și atât de ușor! Ce limbă de lemn!

– Ascultă, atât timp cât nu-mi vei zice: „Vreau s-o văd!“, n-o vei vedea. Îți convine? am spus eu iritat.

– De ce te superi? N-am spus niciodată asta.

– Nu. Dar nici contrariul… Am zis!

– Mi-aș dori mult s-o văd. Însă dă-mi timp ca să pot face asta. De altfel, în cazul tău, nu e nimic stabilit, nici clar în mintea ta. Cea ce mă determină să afirm că nu este încă aprins focul. Când vei lua decizia să te apropii mai mult și să trăiești cu ea, da, aș vrea s-o cunosc înainte. Pentru mine, orice dorință de-a ta e ca și împlinită. Înțelegi?

– Da, înțeleg. Dar aș vrea să te întâlnești cu ea și să-mi spui părerea ta. Știi în ce măsură și ce nevoie am de sfatul tău.

– Bun, de acord. Dacă iei lucrurile în felul ăsta, nu pot refuza. Nu-mi prea dai de ales. Va fi când vei dori. Mulțumesc de încredere.

– Tocmai ai zis o mare tâmpenie. Nu trebuie să-mi mulțumești pentru „încredere“. Știi la fel de bine ca mine că ești singura ființă pe lume în care am și pot avea o încredere absolută, Nitaa.

– Știu. Prefer s-o spun totuși. Uite, deja am sosit.

Cum a trecut timpul așa de repede? Ne aflam în fața ușii casei noastre fără să ne fi dat seama de drumul parcurs, nici de ora tardivă. Sau, pentru a fi mai exact, era dimineața devreme…

O zi frumoasă, cu ceva nou, Elni. Cu mult prea multe întrebări fără răspuns. În orice caz, pentru moment.

CAPITOLUL 2

Răspunsuri care n-ar fi sosit, cu siguranță, în ziua aceea, în pofida faptului că nu închisesem ochii toată noaptea. Puținele cuvinte schimbate cu Elni îmi răsunau neîncetat în minte. Nu la fel ca înainte. Era ceva în plus, nedefinit, dar palpabil. Și Nitaa nu mă mai liniștea cu reacția ei epidermică.

Într-adevăr, credeam că sunt blindat împotriva lucrului ăsta, dar, oricum, mă înșelam pe toată linia.

Trebuia să mă descotorosesc, cu orice preț, de toate astea și să-mi eliberez mintea. Aveam alte lucruri, mai importante, de făcut. Odată decizia luată mi-am spus că trebuia să nu mai duc o viață singuratică și, în consecință, să ies puțin din peștera mea. Problema era că nu eram obișnuit să fac altceva decât ceea ce numeam munca mea. Nu cunoșteam locurile de întâlnire în care se amuzau tinerii de vârsta mea și, mai ales, n-aveam niciun chef să le cunosc. Întrebarea era și rămânea clară: „Cum să procedez?“

Era vremea să-mi dau seama, subit și cu amărăciune, că, în definitiv, de când îmi schimbasem țara nu mai exista nimic din viața mea anterioară. Sau aproape. A mă complace într-o singurătate autoimpusă a creat un vid perfect în jurul meu. Mai rău era lipsa oricărui sentiment sau a unei nevoi de a schimba situația. Un fel de existență dedicată pasiunii mele, jocul de has, și lui Nitaa, pentru care trebuia să accept o anumită formă de izolare. Fără să văd ce se întâmpla în jur, ființele vii deveniseră

niște umbre pe un zid.

*

Nimbée mă privea bănuitoare, întrebătoare, uimită și neîncrezătoare în același timp! Un amestec surprinzător în privirea ei…

– Cum vine asta, Lor? Tu? Singur? Totuși e, într-adevăr, o stare de fapt pe care n-ai suportat-o niciodată! În orice caz, din câte știu eu.

Ochii mei au ațintit-o lent, fără s-o vadă neapărat. O priveam, însă senzația că ochii mei treceau prin ea era foarte intensă.

Vocea îi venea de departe, ca și cum nu răzbătea decât vag prin coconul în care mă aflam. Și chiar așa eram. În coconul amintirilor mele. Imposibil de ridicat ecranul de pânză dintre mintea mea și lumea din jur.

*

Întâlnirea mea cu Nimbée avea loc, curios, în fața ochilor mei. Imagini vechi ale unor amintiri, învechite, puțin fade, dar vizibile cu claritate.

Nitaa, draga mea Nitaa, care a asistat la întâlnire. Cât de mult îmi lipsea în momentele acelea!…

Profitasem de vizita asta la părinții mei pământeni care trăiau de puțină vreme departe de mine.

Mai exact, profitasem de imboldul de a o întâlni pentru a avea un pretext în privința vizitei.

Da, e adevărat, mă cuprinsese un fel de febră inexplicabilă, oricum, mult mai puternică decât mine, obligându-mă s-o văd, în sfârșit.

Nitaa m-a dus spre orașul în care locuiau părinții mei. Am petrecut două zile cu ei, care mi-au părut foarte lungi.

După multe schimbări în eterul gândurilor, în care Nimbée și cu mine eram niște umbre și imagini. Am simțit puternic

dorința de a o vedea real. Trebuia și nimic nu mă putea împiedica.

În sfârșit, după ce am scăpat de părinți și am rostit un ultim „la revedere“, Nitaa și cu mine ne-am luat zborul spre cer. Ea cunoștea drumul, nu era nevoie s-o ghidez. La puțin timp a început să facă un ocol pentru a coborî la locul de întâlnire.

Locul era pustiu, niciun suflet prin apropiere.

Nici Nimbée nu sosise încă. Cu atât mai bine, deoarece aveam puțin răgaz ca să-mi liniștesc bătăile inimii și să vorbesc un pic cu Nitaa.

– Nitaa, să nu începi să te amesteci în conversația noastră, ca de obicei. Dragonii nu fac asta și cu atât mai puțin unul care să vorbească întocmai oamenilor. Mai ales nu acum. I-am vorbit despre tine, știe că exiști, dar numai atât. Deci prezența ta n-o va șoca peste măsură. Însă trebuie să taci. Ești de acord, frumoasa mea?

– Nu sunt idioată, dragul meu. În orice caz, nu mai mult decât tine, mi se pare.

– Ts, ts, ts… Ca și cum nu te-aș cunoaște, pisicuțo. N-ai știut niciodată să-ți ții limba! Nu mă face să râd, cu aerul tău inocent!

– Haide, doar ți-am promis, voi tăcea… Cu excepția cazului…

– Cazului care? Când îți spun prostii? Chiar și atunci, te rog să taci. Poți să mă critici după. Sau, eventual, să-mi faci un semn. Ne-am înțeles?

Nitaa afișa o față nemulțumită, atât de drăguță, încât era gata să izbucnesc în râs. Fapt de evitat, n-aveam chef să plec înapoi pe jos! Încăpățânata asta era capabilă să-și ia zborul și să mă lase să mă descurc singur. Exact așa, tocmai pentru a mă face să-nțeleg că fără ea aveam o problemă.

Dar știam că ea n-avea să mă lase. Și mai știam că ea nu știa cu niciun chip să tacă atunci când o mânca limba!

Toate supozițiile erau inutile, fiindcă era prea târziu! Mă aflam acolo și mi se părea imposibil, ba nu, de neconceput, să

dau înapoi. Nu-mi mai rămânea decât să aștept sosirea lui Nimbée, acolo, în mica piață din sat. Curios, nu se găsea niciun suflet împrejur, în pofida soarelui generos. Nitaa și cu mine eram singuri…

– Nitaa, și dacă nu vine?

Ochii prietenei mele mă ațintiră, ca și cum eram o ființă ieșită cine știe de unde, un fel de curiozitate a naturii.

– Ba da, va veni. Nu știi ce spui! Știu că va veni, simt parcă un magnetism favorabil care te vizează. În definitiv, de ce nu-i transmiți mental ceva? Vei avea cel puțin un răspuns care te va liniști. Și ai atâta nevoie de el… Sărăcuțul de tine!

Ironia ei evidentă a stârnit în mine un fel de mică iritare nerăbdătoare.

– Nitaa, te rog să lași ironiile deoparte. Chiar nu e momentul. Îmi cunoști bine starea actuală. Nu mă lua peste picior, de acord? Ești pe cale să-mi strici întâlnirea, enervându-mă!

– Ba nu, Lor. Dimpotrivă, vreau doar să te relaxez puțin. Dar, până la urmă, dacă ea nu vine?

Era prea mult! M-am întors furios spre Nitaa, gata să-i replic. Am rămas surprins de aerul ei malițios, aproape vesel. Ca și cum îmi făcea o farsă bună.

– Nitaa, ce-mi pregătești de data asta? Nu e momentul să-mi faci farse. Sunt încordat ca un arc. Știi că țin la Nimbée, chiar dacă nu i-am văzut până acum decât fața, în imagini create de gândurile mele. Numai gândindu-mă la ea, aproape că tremur. Fii măcar o dată drăguță.

– Dar n-am făcut nimic! Pune-mi doar o întrebare!

Tonalitatea vocii ei nu-mi zicea nimic care să aibă o anumită certitudine! O cunoșteam suficient pentru a ști că ascundea ceva. Era duplicitară, durdulia! În plus, nu mă lăsa să-i intru în minte pentru a-i citi gândurile. Ceea ce era un semn rău pentru mine.

– Nitaa!...
– Da?
– Încetezi, de acord?
– Ce anume?
– Oh! Mă ameţeşti într-o discuţie sterilă, limbă de lemn ce eşti!
Era ceva ce nu se potrivea şi asta nu putea fi altfel. Brusc, am auzit pe cineva izbucnind încet în râs…
– Nitaa, şterge-o de aici. Imediat, mă auzi?!! Dacă nu, îţi lipesc una!
Vocea îmi devenise autoritară şi neplăcută…
Biata Nitaa făcu o faţă uimită şi supărată. Totuşi în ochii ei îi desluşeam râsul interior, abia stăpânit. Chiar în spatele ei o voce abia auzită, sacadată de râs, mă apostrofă:
– Bună ziua, Lor. Nu e vina ei, ci a mea. Am împiedicat-o să-ţi spună că eram aici de câteva clipe. Tocmai pentru a vedea ce urma să faci. Încă o dată, te rog să mă ierţi.
Ce surpriză!Tocmai mi se pusese un fel de nod în gât şi care ajunsese până în stomac.
Nimbée… O femeie mignonă îmbrăcată cu nişte pantaloni negri, cămaşă de aceeaşi culoare. Un corp suplu, faţa albă, uşor bronzată, încadrată de un păr negru. Doi ochii vii, umbriţi de un fel de vină ascunsă în străfundul sufletului care mă făcea să întorc capul. O adevărată diavoliţă mică pe care oricine ar dori imediat s-o strângă în braţe pentru a o proteja şi a linişti.
Cât despre faptul de a-i răspunde, mi-a trebuit puţin timp ca să-mi revin. Mă transformasem atât de uşor în mutul Lor!
Întrebarea care se punea era următoarea: „Ce urma să fac?“
Să fac ceea ce dorisem, adică s-o iau în braţe şi s-o rotesc ca pe un fetus de paie, îmbrăţişând-o, sau, pur şi simplu, să-i zic „bună ziua“, sărutând-o pe obraz? Or, doar un simplu „bună ziua“ era suficient?
Ce dilemă!

S-a ivit o șansă: ea mi-a rezolvat problemele apropiindu-se mine:

– Bună ziua, Lor. Mă bucur că te văd, în sfârșit. Ce mai faci?

– Puțin mai bine. Deși am încă un aer puțin stupid, nu știu nici măcar ce să fac. M-au năvălit o grămadă de gânduri, de planuri și nu mai știu nimic, am răspuns eu jenat.

– Și dacă am pleca la plimbare cu Nitaa? Ne vom opri undeva, aproape de un loc umbros unde vom putea discuta liniștiți. Ce zici?

O priveam pe Nitaa care se prefăcea că nu înțelegea nimic, total absentă. Dar în ochii ei strălucea o rază de răutate care-mi dădea de înțeles că era cât pe ce să izbucnească în fața stingherelii mele de tânăr adolescent.

– Da, să facem asta, Nimbée. Mergem acolo. Cunoști un loc drăguț spre care o putem lăsa pe Nitaa să zboare?

– Să decidă hazardul.

– Nitaa, te rog, ne faci puțin loc pe spatele tău?

Dragonul s-a lăsat afectuos la pământ. Am urcat pe spatele lui, foarte puternic, apoi am luat-o de mână pe Nimbée pentru a o ajuta să urce dinapoia mea. Ea s-a lipt de spatele meu, punându-și mâinile în jurul bustului meu.

– Te-ai așezat bine, Nimbée?

– Da. O să meargă. Atunci când veți vrea amândoi.

– Nitaa, frumoasa mea, mergem? Nimbée, ține-te bine, vom zbura destul de repede și asta te va scutura puțin. Strânge-mă tare.

– Nu cumva profiți puțin de asta?

– He, he… Puțin, dar vei vedea.

Cu o bătaie puternică din aripi, Nitaa luă imediat înălțime. Casele s-au transformat în niște jucării.

Vântul ne șuiera pe la urechi, iar Nitaa își accelera zborul. Jocul ei preferat. Numai că în acele momente nu doream să particip la jocul ei. Trebuia să recunosc că Nimbée n-avea rău

de înălțime și că s-a ținut tare în pofida eforturilor dragonului.

– Nitaa, frumoasa mea, vrei să te calmezi? Graba ta nu folosește la nimic. Nu vei ajunge acolo și deja a început să devină periculos.

Am auzit-o pe Nimbée pufnind în râs în spatele meu.

– Las-o în pace, Lor. Ador viteza!

– Nu, Nimbée, a început să devină puțin primejdios. Nu sunt adeptul riscurilor inutile.

Nitaa își încetini treptat zborul și-l stabiliză la un nivel acceptabil.

– Mulțumesc, frumoaso. Urmărești împreună cu mine ce se află jos? Căutăm un locșor liniștit la liziera unei păduri, de preferat la umbră.

Biata mea Nitaa își scutura capul ca o nefericită. Faptul că nu putea vorbi o apăsa, desigur.

– Nitaa, poți răspunde și altfel decât prin gesturi! Nu e nicio problemă, având în vedere comportamentul tău. Nimbée știe că vorbești. Iar tu nu știi să minți.

– Of! Mulțumesc! Devenise complicat și greoi. Apoi, ca să fiu sinceră, începusem să mă plictisesc tăcând.

– Spune-mi, Lor… Nu i-ai cerut, de fapt, să tacă în prezența mea?

– Ba bine că da, deoarece ea vorbește mult. Eh, uneori puțin cam mult chiar, Nitaa.

– Asta-i bună! Vorbesc prea mult! Ești foarte mulțumit uneori când te sfătuiesc și te scot din anumite încurcături în care te bagi! Și apoi, fii atent la ce spui dacă nu vrei să cazi de foarte sus.

– Iată, Lor, vei căpăta ceea ce meriți!

– Ah! Vezi? O las să trăncănească și ea mă răsplătește cu răutăți!

Am început să râd. Era foarte adevărat, adesea Nitaa a fost pentru mine o frână foarte utilă când impetuozitatea mea mă

băga în niște situații care ar fi putut fi penibile.

Jos se contura o pădurice pe malul unui râu. Locul părea liniștit și pustiu.

– Nitaa, locul ăsta-mi place. Vrei să cobori, te rog?

– Da, cum dorești.

Începu să se rotească în cercuri mici și să planeze cu aripile deschise larg, pentru a ateriza.

– Nitaa, dacă ai chef să te amuzi vânând, îți dau voie. Dacă vrei, poți, de asemenea, să rămâi să te odihnești alături de noi. În fond, e cum dorești tu!

– Prefer să stau în colțul meu, în caz că s-ar ivi ceva. Nu se știe niciodată. Spirite rele sunt peste tot. Tu ești mic și slab…

– Pe legea mea, n-o să-ți mai spun nimic. Nu te îngrijora. Știu și sunt capabil în continuare să mă apăr.

– Era o glumă. Știu de ce ești capabil. Oricum, rămân.

– Perfect, frumoasa mea.

Mica Nimbée ne asculta foarte uimită de înțelegerea perfectă dintre noi. Este adevărat că auzind un om vorbind cu un monstru de talia lui Nitaa nu era un lucru obișnuit, în pofida a toate.

În sfârșit, aterizasem. Am ajutat-o pe Nimbée să coboare, apoi am eliberat-o pe Nitaa de greutatea mea.

Locul părea liniștit, singurele zgomote fiind clipocitul apei și păsările. Într-adevăr, un loc idilic. Un colțișor de paradis. Exact ceea ce căutam pentru o după-amiaza frumoasă.

– Îți place locul, Nimbée?

– Oh, da… Perfect!

Ne-am culcat pe iarbă, cu ochii spre cerul tăcut. Nitaa și-a pus capul alături de al meu și a adormit. Măcar să nu înceapă să sforăie! Când sforăie, se aude de departe, iar când mă aflu alături de ea, urechile-mi sunt martirizate!

Încet, puțin câte puțin, Nimbée s-a apropiat de mine.

– Spune-mi, Lor, de unde vii?

– De departe. Din altă lume.

– Mai exact, de unde? Nu vreau să fiu indiscretă.

– Din țara vampirilor.

– Ești unul dintre ei?

– Nu, Nimbée. Nu sunt ca ei. Chiar dacă familia mea nu face parte dintre oamenii ce s-au supus legii lor, nici mie nu-mi plac ființele astea. Puțin cam prea rău, în mod gratuit rău, pentru mine.

– Cum? De ce spui asta? m-a întrebat naiv Nimbée.

Este adevărat că ea n-a avut ocazia să cunoască ființele astea...

– Nu știu. Nu mi-au plăcut niciodată. Mai mult, dragonii sunt sacri, dar nu și pentru ei. Nu se poate apropia nimeni de vampiri, în afară de cei care sunt ca mine. Eu și cu Nitaa suntem dintotdeauna cei mai buni prieteni din lume. Mai mult ca un cuplu! Nu putem fi separați unul de celălalt. Atunci, am plecat și am ajuns aici. Dar nu mai vrem să trăim în Orașul Mare al vostru.

– N-ai trăit niciodată acolo?

– Ba da, puțin. Însă am fugit la țară.

– Și cu ce te ocupi?

– Muncesc, ca toată lumea. Fac comerț cu puțin din toate. Nu e întotdeauna ușor să vinzi în zilele noastre, dar îmi place asta și reușesc să trăiesc din negoț.

– Știu. A fost o vreme când mă ocupam și eu de așa ceva, apoi am renunțat. Și cum faci ca s-o ascunzi pe Nitaa? Ea nu induce prea multă teamă? Nu cauzează prea multe pierderi când vânează?

– Nu, e în ordine. Este atentă. Cât despre a o ascunde, nici în cazul ăsta nu sunt probleme. Trăim departe unul de altul, pe înălțimile dintre versanții a doi munți și casa este săpată în cea mai mare parte în stâncă. Intrarea în regiune e închisă de un portal uriaș și toate trecerile posibile sunt înconjurate de ziduri

foarte înalte. Ea trăiește cu mine. Dar tu? Cu ce te ocupi în viața ta?

– Lucrez cu negustorii din regiunea aflată în apropiere de locul unde stau. Îi ajut să calculeze dijmele și cheltuielile pentru a-și dezvolta afacerile. Nu e mereu pasionant, însă asta e viața. Trebuie să trăim bine, nu?

– Iar familia, Nimbée?

– Familia mea? Nu este deloc veselă. Tata și mama sunt viticultori. Au locuit dintotdeauna acolo și au trăit din cultivarea și producerea vinului.

– Trăiești singură, Nimbée?

– Nu, sunt cu un bărbat care face același lucru ca mine, dar nimic mai mult. Și am doi băieți, Minjabi și Tisabe. Care nu sunt neapărat fericiți acolo unde trăim.

– De ce?

– Tatăl lor nu e niciodată acolo și cred că-i place puțin cam mult vinul și alte elixire de același gen. Am început să mă cam satur de asta.

– N-ai decât să pleci.

– Și să mă duc unde?

– Nu știu! Vino în sudul țării. Vremea este mai tot timpul frumoasă! Cel puțin asta e o opțiune bună! Eu mă descurc bine acolo și n-o duc prea rău.

– M-am gândit la asta. Mă gândesc, de fapt. Serios. Și tu? Viața ta de familie?

– Ei bine, eram legat prin lege de o femeie. Elni. Am făcut împreună trei copii, patru, de fapt. S-a întâmplat demult. Nu mai știu unde sunt ei acum. Nici mama, nici copiii… În fond, chiar că nu-mi pasă deloc.

– De ce?

– E prea mult de povestit, și apoi, povestea e atât de veche, încât nu mai are nicio importanță acum.

– În cazul ăsta, înțeleg… De ce ai spus „patru, de fapt“?

– Mai exact, am patru copii. Însă al treilea, o fată, a plecat în regatul din cealaltă lume.

– Nu știam. Iartă-mă.

– Nu e grav, Nimbée. Cu timpul, rana s-a cicatrizat.

Nimbée se lipise de mine, mai mult sau mai puțin. O căldură neobișnuită mă invada fără să-i înțeleg cauzele. O senzație nouă, curioasă, însă plăcută, îmi inunda ființa. În pofida căldurii de afară, cea a corpului ei îmi intra prin toți porii.

– Știi, Lor, mi-ar plăcea să mă iei în brațe, dacă vrei.

Nitaa își deschise un ochi, afișând o mină amuzată din cauza a ceea ce tocmai auzise și a surprizei de pe fața mea. Cu atât mai mult cu cât obrajii îmi erau în flăcări… Nu că n-aș fi vrut să-i răspund la întrebare, dimpotrivă, dar, întâi, nu mă așteptam la asta, iar al doilea, eram, subit, fericit cum rar am fost în viața mea. N-am ezitat o secundă. Mi-am petrecut brațul după spatele ei și i-am prins umărul cu mâna pentru a o apropia încet de mine, până când capul ei mi s-a așezat pe piept. O fericire deplină. În acel moment am înțeles că ea urma să fie ultima femeie stând așa la pieptul meu, atât timp cât voi fi în viață.

O tăcere de plumb se lăsase în jurul nostru. M-am întors spre ea pentru a o privi. O femeie micuță, aproape de mine, o războinică de la munte, masivă, totuși transformată în lut. O jucărie în mâinile mele. Și temându-mă să nu-i fac rău lipind-o strâns de mine.

De unde venea, acolo, atunci, toată tandrețea, toată blândețea ei? Cum putea o ființă omenească să aibă atâtea însușiri și prin ce resorturi misterioase le lăsa să iasă în valuri care mă înecau?

Era aproape un miracol să înțeleg instantaneu că o femeie nu va putea să mă iubească atât. Și nici eu mai ales nu voi putea iubi o femeie atât de intens! Indiferent dacă dragostea mea ar dura la fel de mult ca eternitatea. Nici măcar moartea nu va

putea să ne despartă.

Totuși exista un lucru care mă stingherea într-un anumit fel. Vârsta mea, în raport cu a ei. Cum va putea o femeie atât de tânără și de frumoasă să trăiască alături de cineva mult mai în vârstă decât ea… Am fost atât de decepționat de fosta mea soție, încât în clipele acelea, lângă Nimbée, îmi era greu să cred că adevărata dragoste exista, că era, în sfârșit, acolo.

În ceea ce mă privește, n-aveam îndoieli, nici asupra forței, nici asupra duratei în timp. Eram sigur. Dar ea? Cât timp va dura povestea noastră? Atâtea întrebări îmi bântuiau mintea… Atâtea frici care ieșeau dintr-un trecut în timpul căruia am traversat de atâtea ori flăcările suferinței… Cuvântul „a iubi“ devenise un fel de injurie în urechile mele.

Oricum, ce puteam alege? Să-i spun că n-o iubeam, s-o duc acasă la ea și să plec la mine încercând să uit? Cât timp va fi necesar ca să uit asta? Una sau două vieți? Eternitatea urma să fie îndeajuns pentru asta? Sau trebuia s-o iau în brațe, s-o îmbrățișez pentru a pecetlui dragostea noastră? Cu tot ceea ce includea niște riscuri viitoare. De ce să n-am încredere în ea? De ce să n-am încredere în viața pământeană și într-o ființă omenească, drept unica șansă în destinul meu?

Singura soluție se afla la mine, foarte fermă: trebuia s-o accept și să-i acord încrederea mea.

Mi-am apropiat fața de a ei și calm, fără grabă, am îmbrățișat-o. Ea s-a lipit de mine cu tandrețe, cu capul așezat pe pieptul meu. Știu că-mi auzea bătăile inimii la fel ca potcoavele unui cal de curse lansat cu toată viteza în galop.

Cuvintele au ieșit singure:

– Te iubesc, Nimbée.

– Și eu, Lor.

Apoi am tăcut amândoi, lăsându-ne sufletele să vorbească în tăcere. Nu mai conta nimic, exceptând acest moment fantastic de o rară puritate.

Ea-și ținea ochii închiși, iar eu o priveam uimit, întrebându-mă dacă toate astea erau adevărate. Până când am simțit un ghiont în spate, dat de Nitaa, care ne privea de sus cu un aer aproape matern.

Cu un surâs vag, i-am făcut semn să tacă. N-aveam chef să întrerupă farmecul acelui moment.

Și totuși a făcut-o, arătându-mi soarele care începea să coboare sub orizont.

Da, trebuia să plecăm…

– Nimbée, draga mea, a sosit vremea să plecăm. Trebuie să te duc la tine, apoi Nitaa și cu mine trebuie, de asemenea, să revenim spre sud.

– Da, să mai așteptăm însă câteva clipe și pe urmă plecăm.

– Bine.

Cum s-o refuz? Am luat-o din nou în brațe, fiind atent să n-o strâng prea tare.

Ce repede trecea timpul… Încă o dată Nitaa ne-a adus la realitate.

– Lor, trebuie să plecăm, drumul va fi lung.

– Da, Nitaa. Nimbée, ești gata? Fiecare secundă care trece va face despărțirea mai dureroasă.

– Să plecăm. Ai dreptate. Când te voi revedea?

– Foarte curând. Deoarece, fii sigură, voi face tot ce pot pentru a reveni la tine cât mai repede posibil.

Nitaa era gata de plecare. Am urcat cu Nimbée pe spatele ei și dragonul își luă repede zborul. După foarte puțin timp se afla în locșorul de unde plecaserăm.

– Nimbée, te iubesc. Ai grijă de tine, te rog, cât timp vom fi despărțiți.

– Și eu te iubesc. Îți promit, voi avea grijă de mine. Drum bun!

Un ultim sărut scurt și iată-mă pe spatele lui Nitaa. Lacrimile începuseră să ne curgă din ochi. Un ultim semn făcut

cu mâna lui Nimbée, care nu mai era decât un punctuleț agitându-se pentru a-mi spune la revedere.

Eram deja atât de departe unul de altul…

Peste cât timp aveam s-o revăd? Desigur, foarte curând dacă totul mergea cum voiam. Chiar să i-o trimit pe Nitaa ca s-o aducă…

Știam că începând din acele momente, atât timp cât ea nu va fi aproape de mine pentru totdeauna, viața mea urma, din nou, să se transforme în suferință. Cu atât mai rău… Eram atât de fericit…

Îmi trebuia o anumită vreme pentru a înțelege că nu visasem.

*

– Îți amintești de asta ca de prima noastră întâlnire, Nimbée?

– Da, firește… E ca și cum ar fi fost ieri… Chiar și fața lui Nitaa mi-este întipărită în memorie… Îmi lipsește mult, prietena noastră.

– Și mie… Era bine cu Nitaa… Ar fi trebuit să fie acolo cu noi.

– Știu, Lor. Dar acolo ea are altceva de făcut.

– Da, desigur.

– Nu știu, într-adevăr. Mi-ar plăcea mult să cred în acest regat din cealaltă lume. Însă mi-e greu.

– Totuși știi că există, acum.

– Știu că tu ești unul dintre rarii oameni care-și poate face spiritul să treacă din lumea asta în cealaltă. Dar care este adevărul?

– Puteam… Demult n-am mai făcut asta…

– Când a fost ultima dată?

– Nu mai știu, Nimbée. Nu mai știu…

– Păcat… Și atunci, întâlnirea ta cu Elni?

Amintirile urcau din nou la suprafață…

CAPITOLUL 3

În seara aia mă cuprinsese un fel de febrilitate. Nitaa o resimțea la fel ca mine, trebuia să-i transmit starea mea de spirit. Nici măcar n-aveam chef să gătesc.

M-am ocupat de Nitaa, apoi m-am băgat direct în pat. Ca să dorm…

Exact ceea ce n-am reușit să fac: să adorm… Cu tot ce-mi trecea prin cap, nu putea fi nimic mai evident. Chipul lui Elni, cuvintele ei, felul său de a se mișca, vocea ei, toate mă bântuiau neîncetat.

Toate se asemănau cu o dragoste pe cale să se nască, însă nu eram sigur. Totuși doream să urc noua treaptă din viața mea. În același timp îmi interziceam dorința asta, fără să știu cu adevărat de ce.

Cu siguranță, un fel de timiditate sau chiar o teamă curioasă de necunoscut. De un viitor în care lucrurile urmau să se conjuge în doi și în care anumite obișnuințe de-ale mele aveau să dispară, pur și simplu.

Pe celălalt taler al balanței dorința de a trăi cu ea, de a avea, sigur, copii, de a duce o viață mai liniștită, de a avea pe cineva cu care să vorbesc, de a schimba mai mult decât o pasiune comună ne însuflețea. Și toate astea nu le puteam avea cu Lia… Visam să privesc copiii noștri jucându-se în fața noastră, trăind simplu. Marea necunoscută rămânea dragostea. O iubeam destul sau aveam s-o iubesc atât de intens, încât să-mi petrec

viața cu ea? Cine putea să mi-o spună? Nimeni, cu atât mai mult cu cât n-aveam să ascult, cu siguranță, sfaturi venite de aiurea când se refereau la viața mea!

A trecut o lungă noapte, fără s-o simt. Doar Nitaa, care dormea la picioarele mele, își deschidea uneori ochiul în noapte și mă privea cu un aer dezaprobator, apoi adormea la loc. Chiar și ea nu voia să se amestece într-o poveste în care, de fapt, era vârâtă până peste cap.

Dimineața, după o trezire plicticoasă, mi-am reluat viața de toate zilele. Antrenamente, așteptând după-amiaza, apoi seara pentru a mă duce la club, ca s-o văd mai exact pe Elni. Aveam intenția s-o invit la sfârșitul săptămânii la o plimbare, pentru a discuta toate subiectele care mă tracasau.

De obicei, prima parte a zilei trecea destul de repede. De data asta însă ea a fost lungă, interminabilă.

În sfârșit, seara a sosit și am părăsit-o pe Nitaa nu departe de sală. Spre care m-am îndreptat cu pași mari, grăbit s-o întâlnesc pe Elni.

Cu un aer pe jumătate absent, pe jumătate studios, priveam jocul. Doar cu un colț al ochiului, deoarece celălalt supraveghea ușa de la intrare, unde am văzut curând în pragul ei silueta celei pe care-o așteptam.

La fel de dreaptă și de mândră în uniforma care-i venea ca turnată. Un frison ușor mi-a trecut pe șira spinării. Un fel de căldură începea să mă invadeze. Am ridicat ochii făcându-i un semn cu capul în semn de bună ziua. Ea spuse bună ziua la toată lumea, apoi se așeză în fața mea, la masă, cu un surâs încântător.

– Bună seara. Ce mai faci, Lor?

– Bună seara. Bine. Acum mai bine, odată ce ai sosit.

Ea schiță un surâs vag.

– Da? Este adevărat?

– Ei bine… Da… Altfel de ce aș fi spus-o?

– De unde să știu eu? Te cred, deși nu înțeleg de ce.

– Nici eu nu știu prea mult în privința asta. Doream mult să te văd. Într-un anumit fel, mi-ai lipsit.

– Mă bucur să aud asta venind de la tine, Lor. E întotdeauna plăcut să știi că lipsești cuiva.

– Nu mă-ndoiesc. Cum ți-ai petrecut ziua, a fost plină, grea?

– Nu, e în ordine. Știi, nu e mereu un lucru ușor să supraveghezi oamenii din Marele Oraș. Însă de data asta a fost o zi relativ liniștită. Și tu?

– Nimic neobișnuit de semnalat. Drept să-ți spun, n-am dormit toată noaptea, e ceva obișnuit în cazul meu. Dimineața și începutul după-amiezii am studiat, după aceea am venit aici, am jucat o partidă sau două și te-am așteptat, gândindu-mă că ar fi posibil să treci pe aici.

– Ah! Vrei să spui că puteam să nu vin și să aștepți degeaba! a spus ea surâzând.

– Să aștept, ești aici și pentru mine e singurul lucru care contează. Spune-mi, vrei să ne plimbăm prin oraș la sfârșitul săptămânii? Eventual, să mergem undeva să mâncăm ceva seara?

– De ce nu. Cât despre mâncat, nu e nevoie să mergem la un han, știu și eu să gătesc. Vii la mine, mâncăm și ieșim după aceea. Așa vei vedea unde locuiesc. Ce zici?

– Îmi convine ca program! Este drăguț că mă inviți la tine. Nu te voi mai întreba despre asta, mai ales că nu vreau să te deranjez.

– Dacă-ți spun să vii, înseamnă, la modul prostesc, că nu mă deranjezi. Și că-mi face plăcere.

– Bine, de acord. Este destul de spațios la tine?

– Normal. De ce întrebi?

– Sunt cu prietena mea. Ea nu e mică, cel puțin asta pot s-o spun. Mi-ar trebui să știu dacă pot prevedea ceva pentru ea, ca să poată sta cu noi.

– Totul depinde de talia prietenei tale. N-am prea mult spațiu la mine. O locuință mică în oraș. Clădirea are mai multe apartamente. Nu e o casă.

– Bine. Dacă e așa, trebuie să mă gândesc la ceva pentru Nitaa.

– Doar tu știi. N-o cunosc pe prietena ta, Nitaa. Cine e?

– Cea mai bună prietenă a mea. Singura ființă de pe lume care nu m-a abandonat și nu m-a trădat niciodată. Și care știe totul despre mine. Suntem nedespărțiți.

– Perfect. Dar de ce nu poate intra la mine?

– Deoarece e ceva rarisim pe lumea asta. Un dragon.

– Pardon? Îți bați joc de mine?

A început să râdă amuzată de gluma mea. Doar că nu era o glumă…

– Nicidecum. Vei vedea.

– Dar este interzis să deții animale sălbatice în oraș! Prea periculos! Și încetează să mă ridiculizezi. Dragonii există în povești, nu în viața reală.

– N-o trata niciodată pe Nitaa drept un animal sălbatic, bine? Ea e mai puțin sălbatică și mai puțin animal decât mulți oameni. Apoi, n-o dețin. Suntem prieteni, suntem frate și soră.

– Ești complet nebun, Lor! Și știu că glumești. Haide, arată-mi dacă e adevărat. Sunt curioasă să văd ceea ce numești dragon. Și apoi, cum comunici cu ea?

– Vorbim. Ea vorbește ca tine și ca mine. Și când ea este departe îmi captează gândurile. Știe tot ce-mi trece prin cap. Avem o legătură mentală durabilă și unică.

– Nu-mi spune că citește gândurile și altor persoane!

– Nu spun nimic. Dar dacă ea dorește, poate. Oricum, nimeni nu poate citi tot ce gândește ea. Nitaa are secrete pe care le păstrează departe de noi toți. Nu știu nici măcar dacă formează un cuplu cu un alt dragon, dacă are pui… Are viața ei privată, cum s-ar zice!

– Nu, dar… Un animal cu o viață privată? Asta-i prea de tot!

– Hei… Nitaa nu e un animal, ți-a zis deja. Pentru mine, ea este mai umană decât majoritatea bărbaților și a femeilor din lume. Dragonii sunt niște ființe aparte, foarte diferite de ceea ce cunosc oamenii.

– Dacă zici tu… N-o să ne certăm totuși pentru un fleac!

– Nu, nu i-am spus niciodată fățiș că e un animal. Este o ființă evoluată, deci tu o vei insulta. Și n-aș vrea să-i devii antipatică. Ar risca să fie periculos, cu atât mai mult cu cât Nitaa e foarte susceptibilă.

– Dai impresia că vorbești despre o ființă omenească. Mi se pare foarte amuzant. Îți înțeleg punctul de vedere și al ei, însă mi-e, într-adevăr, greu să pricep. Mi s-a zis întotdeauna că ei nu există decât în legende.

– Da, nu e prea clar la început, dar când începi să-i cunoști pe dragoni, e mai bine, nu mai poți face altfel.

– Cred că mă voi obișnui cu ideea dacă nu-ți bați joc de mine. În orice caz, am de ales?

– Avem întotdeauna dreptul de a alege în viață, Elni. Ceea ce e sigur este că nu mă voi despărți niciodată de ea. Exceptând cazul în care unul dintre noi va muri. Și chiar în această situație, deoarece suntem condamnați să murim în același timp.

– Crezi?

– Nu, nu cred, sunt sigur.

– Bine, să lăsăm puțin deoparte dragonul tău și să revenim la oile noastre, dacă pot spune așa. Cum vom face? O să mă cauți?

– Da, n-ai nicio grijă. Voi fi în fața clădirii unde stai în ultima zi a săptămânii. Îi voi spune lui Nitaa să plece acasă sau să se distreze. Pe urmă noi vom pleca în oraș să ne plimbăm.

– De ce să mă aștepți în față la mine? Mai bine urci și suni la ușă. Apoi, după ce mâncăm, vom lua o căruță până în centrul Marelui Oraș.

– De acord. Unde locuiești?

– Vei vedea. Sper că mă vei conduce acasă seara asta.

– Este mult de mers pe jos până acolo?

– Dar tu cum vei reveni acasă?

– Pe spatele lui Nitaa, ca întotdeauna!

– Deci în seara asta mă lași în același mod, înainte de a te întoarce la tine?

– Imposibil. În afară de mine, Nitaa nu suportă pe nimeni pe spatele ei. Și trebuie să fii obișnuită cu deplasările de genul ăsta. Poate fi foarte, foarte periculos.

– Păcat, mi-ar fi plăcut mult să trăiesc o asemenea experiență. N-ai putea să-i ordoni ca să mă accepte?

– Nu m-ai ascultat. Nici eu, nici nimeni nu-i dă ordine lui Nitaa. Nu e o servitoare, sclavă sau un animal de companie. Are o libertate perfectă în alegerile ei. Nici nu mi-ar trece prin cap așa ceva. M-ar părăsi imediat.

– Înțeleg… Ai dreptate. Scuză-mă. Nu voiam să te supăr. Așadar, adresa mea. E simplu. Pe Strada Mare a Orașului în cartierul Flori de Liliac, la periferia Marelui Oraș. Cunoști zona?

– Da, o cunosc.

– A doua casă după intrarea pe Strada Mare, etajul al treilea. Există o singură ușă, a mea.

– Perfect. Voi găsi ușor. Rămâne deci ultima zi din săptămână, la ora 2 după-amiază. Îți convine?

– Da, este bine. Acum trebuie să plec. Îți urez noapte bună.

– Noapte bună, Elni. Pe mâine seară, dacă vei veni și mâine. Dacă nu, ne vedem în ultima zi a săptămânii. Și eu voi pleca. Nitaa va fi aici în cinci minute. Ieșim împreună?

– Da, să mergem.

Am ieșit împreună. Cel puțin de data asta Nitaa nu întârziase, mă aștepta într-un colț întunecat al străzii, sub o verandă. M-am întrebat dintotdeauna cum reușea să se facă atât de mică integrându-se în decor. Transformarea ei ținea de

domeniul miracolului.

– Nitaa?! Vino, frumoasa mea. Sunt aici.

S-a apropiat de mine, cu pași furioși și respirând puternic.

– Spune-mi, știu că ești acolo. Dar nu singur și asta nu e conform cu siguranța mea. Ai fi putut să te abții.

– Fii calmă. Ți-o prezint pe Elni. N-ai de ce să te ascunzi de ea. Nu e niciun risc.

– Sper. Este un gardian, păzitor al ordinii și al legii. Nu știu dacă putem avea încredere în ea.

– Nitaa…

– Lasă-mă să-i vorbesc, Lor, te rog. Nitaa, nu riști nimic, te asigur. N-am nimic împotriva ta sau a lui Lor. Și niciun motiv să te denunț. Și de ce aș face-o?

– Nu știu. Pur și simplu, pentru că asta e meseria ta.

– Nu. Meseria mea este să păstrez ordinea. Nu faci nimic rău, din câte știu! Și tu mă vezi ducându-mă să spun cuiva că am văzut un dragon? N-am nicio intenție să fiu închisă cu nebunii! Aici nu se pune problema că exiști și nici că ai fi existat cândva.

La asemenea argumente pe care le-a estimat vagi, Nitaa scoase un mormăit, imposibil de interpretat.

– Bine, Elni. Plec acasă. La revedere. Pot, Nitaa? Mă duci?

– Da. Urcă, trebuie să plecăm. Nu-mi place locul ăsta. La revedere, Elni.

– La revedere, la amândoi. Să ajungeți cu bine.

Elni abia își încheiase fraza, că noi eram deja pe cale să ne luăm zborul. Nemulțumită în continuare de situație, Nitaa mă dorea fără nicio îndoială. Trebuia s-o fac mai veselă și să închei pacea cu ea.

– Nitaa, ești aici cu mine?

Un mormăit de nemulțumire îmi dovedea că mă auzise.

– Nu, nu sunt aici, călătorești pe o mătură! Imbecilule!

Ah! Era capabilă încă să fie ironică, să glumească și să mă

insulte! Draga mea Nitaa, întotdeauna credincioasă și atentă cu mine.

– Te-ai supărat, Nitaa?

– Nu, ești prea prost ca să mă pot supăra. Trebuie să știi să fii indulgent cu handicapații mintali.

Și totuși, insulta ei era puțin cam deplasată!

– Hei, spune-mi, fetițo! Cred că nu mă tratezi ca pe un handicapat mintal!

– Ba da! Și n-am probleme de conștiință în privința asta.

– De ce?

– N-ar fi trebuit niciodată să mă prezinți lui Elni. Știi foarte bine cine e și unde lucrează. Sunt niște riscuri inutile și imprudente.

– Nu-ți face griji, nu va zice nimic nimănui. Sunt sigur.

– Când ești îndrăgostit orice formă de reflecție sănătoasă dispare. Remarcă faptul că nu e prima dată. Ți-ai uitat puțin cam prea ușor propriul trecut.

– Cum aș fi putut să-l uit? N-am uitat nimic. Chiar dac-o iubesc, în măsura în care este adevărat, voi continua să analizez aspectul ăsta sub toți parametrii.

– Nu există probe în acțiunile tale care să susțină ceea ce spui. În orice caz, nu în seara asta.

– Nu riscă nimeni nimic! Ai măcar o dată încredere în mine, te rog.

– În tine, nicio problemă. Dar în ea, nu. Asta-i tot.

– Dacă ar exista cea mai mică îndoială în relația cu ea, aș rezolva-o. Ca de fiecare dată.

– Da, ca întotdeauna. Ce vom face? Vom părăsi casa pe care ai construit-o atât de greu pentru noi? Vom merge în altă țară și o vom lua de la zero? Nu te-ai săturat de asta?

– Ascultă, Nitaa, ești și vei fi mereu singura ființă pe care n-o voi părăsi niciodată și pentru nimic pe lume. Știi foarte bine că pot muri pentru tine.

– Știu, nu e nevoie să-mi zici ceea ce cunosc deja. Și știi că e reciproc.

– Și atunci? Cine ar putea să ne despartă, în afară de moarte?

– Nimeni, știu asta. Ai dreptate, discuția este inutilă. Iartă-mă, Lor.

– Îți ceri iertare degeaba, Nitaa. Așa ceva nu există între noi.

– Poate sunt vinovată că m-am ambalat prea tare. Sper că nu.

– Haide, nu te mai gândi la ce s-a întâmplat, continuă să zbori, draga mea!

– Nu sunt draga ta, cretinule!

Totul mergea bine din nou.

Ne aflam aproape de casă, ceea ce însemna odihnă și o masă bună.

Tot ceea ce aveam nevoie.

Casa noastră se vedea deja și Nitaa cobora cu toată viteza, cu aripile strânse, ca și cum o urmărea cineva.

Asta nu era nimic neobișnuit.

– Care-i problema, Nitaa? De ce te grăbești atât?

Am căpătat drept răspuns un mormăit. N-am mai insistat, în asemenea cazuri nu merita efortul s-o fac.

Nitaa nu mi-ar fi dat niciun răspuns clar înainte de a se lăsa la pământ. În câteva clipe ea ridica deja praful cu aripile ei pentru a amortiza aterizarea. Odată ajunsă la sol Nitaa dădea semne perceptibile de nervozitate. Dacă ar fi intrat cineva în casă, n-o aveam decât pe Nitaa ca să mă apere. Armele mele rămâneau mereu ascunse înăuntru când mergeam în oraș. Pentru a o liniști, i-am lipit capul de al meu.

– Spune-mi, te rog, Nitaa, ce te neliniștește? Știi că nu-mi place deloc să te văd nervoasă. A intrat cineva aici?

Mă privea cu niște ochi ciudați… Triști.

– Mi-e teamă. Să fim alungați și să-ți facă rău.

– Dar de cine vorbești? De Elni?
– Da, n-o simt sinceră. Și n-am putut citi ceea ce gândea cu adevărat. Tu ai reușit?
– N-oi fi puțin geloasă? Spune-mi. Nu, n-am reușit. N-avem dreptul s-o facem, o știi, fără un motiv valabil.
– Ba da. Sunt. Te îndoiai cumva? Dar nu asta mă îngrijorează. Și sunt de acord cu tine, n-avem dreptul, decât ca să ne apărăm. Noi am procedat bine în cazul ăsta? Suntem în pericol și n-am făcut ce trebuia?
– Nu știu nimic despre asta. Dacă există vreun pericol, nici tu, nici eu nu putem fi siguri. Nu cred. Referitor la gelozia ta, tu ești sora mea, sufletul meu, dar nu vei putea să-mi fii niciodată în viața asta soție. O știi bine.
– Și de ce nu? m-a întrebat ea cu un surâs ce se voia cuceritor, în pofida colților lui…
– Fiindcă ești un dragon, iar eu, un om! Asta nu se potrivește! După părerea ta, ce descendenți putem avea? Imaginează-ți niște monștri!
Am început amândoi să râdem.
– Nu, nici măcar nu doresc să-mi imaginez! Bleah! Cu un bărbat mic de înălțime ca tine! Cu siguranță, nu. Privește-te în oglindă, piticule! Deja mi-e frică.
– Fără un motiv concret, în opinia mea. Vei vedea, totul o să fie bine. Oricum, ea și cu mine avem întâlnire la sfârșitul săptămânii. Mă lași acolo și pleci. Îți voi face semn pentru întoarcere. Vom face în așa fel, încât totul să meargă bine. Vino, să intrăm, e târziu. Și mi-e foame. Ție nu?
– Ba da. Fiindcă tot ai amintit de asta, mă gândesc la mâncare și foamea mă cam înghesuie puțin.
– Vezi, te voi face să mănânci. O bucată bună de carne prăjită în șemineu îți convine? Nu-i așa că-mi vei da și mie o bucățică?
– Pregătește-o pentru tine. Eu plec la vânătoare. Nu e nevoie

să mă expediezi.

– Nu ești obosită? Dacă așa vrei… Dar… să te expediez, ce înțelegi prin asta? Explică-mi puțin. Cred că n-ai de gând să ataci oameni totuși! Nici animalele fermierilor!

– Nu, vreau doar să găsesc un animal pe care să-l vânez în pădurile din zonă sau pe câmpie.

– Ești nebună? N-o să începi din nou să furi oile sau vacile bieților fermieri?

– Și de ce nu? Dacă nu mă văd?

– Știi bine că după aia vor fi mulți gardieni și țărani care vor supraveghea împrejurimile, zi și noapte. Mai mult, se va vorbi de asta și vor circula multe povești absurde prin sate. Ne va fi dificil să ne mai deplasăm. Fără să fim văzuți, vreau să spun.

– Ai grijă în lipsa mea, voi pleca departe. Lasă deschis, mă voi întoarce târziu.

– Asta e! Te voi aștepta, ca întotdeauna.

– Cum dorești. Dacă găsesc porci sălbatici, vrei unul sau doi?

– Da. Acum, valea!

Am privit-o pe Nitaa luându-și zborul și dispărând în întuneric. Evita, ca de obicei, să treacă prin lumina Lunii ce răzbătea între pământ și nori. Ce viață, să rămâi astfel ascunsă! Cât de proști și de intoleranți erau oamenii! Odată intrat în casă mi-am pregătit rapid câteva prăjituri din făină prăjite în ulei și umplute cu fructe fierte, pe care le-am înghițit repede, fără să-mi pun întrebări, nici să le simt gustul.

Mintea-mi zbura spre Elni. Ne vom întâlni la ea la sfârșitul săptămânii. Dacă urma să fie timp frumos, aveam intenția să facem o lungă plimbare prin oraș, eventual să-i cumpăr un mic cadou. În caz contrar, de vreme urâtă, să intrăm într-un mic han pentru a discuta la cald în fața unui pahar sau mai degrabă a unui ceai din plante, care ne-ar permite să vorbim vrute și nevrute.

Pentru moment, din nou, gândindu-mă la Nitaa, o gheară invizibilă îmi strângea inima. Nu mă liniștea deloc experiența ei cu vânătoarea, ca de fiecare dată când se deda la exercițiul ăsta periculos. Nu era primul ei delict de genul ăsta. Nici ultimul, desigur. Totuși asta îmi provoca, neschimbată, aceeași înțepătură în inimă.

Toate partidele ei de vânătoare erau sângeroase. În mod feroce sângeroase. Prin forța lucrurilor, asta declanșa represalii din partea populației înspăimântate și furioase. Furioase pentru nimic. În special o teamă irațională care-și avea rădăcinile înfipte adânc în niște credințe absurde. Viața… Lumea… Toate astea sfârșeau rău dintotdeauna și nu exista vreun semn încurajator de schimbări serioase.

Povestea mea cu Elni, dacă era, într-adevăr, una, mă devora sufletește. Încet și sigur ea se infiltra în gândurile mele pentru a pune stăpânire pe spiritul meu. Fața ei dansa dinaintea ochilor mei închiși.

Căile viitorului pe care-l trasam îi descopereau prezența. Ca o imposibilitate de a exista fără ea. Dar dacă eram singurul dintre noi doi care se gândea la viitorul ăsta, sub forma în speță? Nu era nimic sigur. Cum aș fi putut să fiu sigur, de altfel?

Fata îmi înflăcăra toate simțurile și corpul în momentele acelea. Nu era același sentiment ce mă domina gândindu-mă la Adnas, care semăna cu o briză sărată și ușoară, la răsăritul soarelui pe țărmul mării.

Elni era focul din munți, generând în mine aproape o durere fizică. Vis și realitate, Adnas și Elni. Mi-era, clar, imposibil să continui să trăiesc pentru o imagine impalpabilă. Dar cum să sper, să planific un viitor fără cele mai mici certitudini?

Era ea femeia, soția pe care-o căutam? Efectiv, se ridicau mai multe întrebări: cum trebuia ea să fie? Cine trebuia să se adapteze la celălalt? Care ar fi fost concesiile de făcut, atât de o

parte, cât și de cealaltă? Eram noi capabili să le facem și, mai ales, eu puteam să le fac?

N-aveam niciun răspuns.

În fapt, ce-i ceream?... Să mă iubească atât cât o iubeam și eu, să rămână credincioasă cuplului nostru și să aibă curajul de a se lupta cu viața, cu dragonul meu și cu mine, zi după zi... Să-mi respecte grădina secretă, să înțeleagă că singurătatea asta constituie o a doua natură, o obișnuință, un act reflex. Însă întotdeauna cuvintele erau rostite dificil și nu exprimau niciodată sentimentele și gândurile. În special răul interior, rănile, care rămâneau departe de vederea lumii.

Nu prea ușor pentru o femeie să suporte așa ceva, eram conștient de acest fapt, dar nu exista altă soluție. Incapacitatea mea de a schimba lucrurile îmi părea evidentă.

Nicio femeie nu putea să suporte asta multă vreme... Fără scene, fără să strige, fără să fugă...

Iar eu să-i cer totul, dimpotrivă. Să-mi spună tot, de fiecare dată când ea ar avea vreo grijă. Se impunea să pot fi prezent pentru ea când trebuia, să dispar când nu mai avea nevoie de mine.

Pe lângă astea, pe cât posibil, să fie iubitoare, gata mereu să răspundă gesturilor de iubire... Femeia ideală, cea care nu putea exista în altă parte decât în fantasmele cele mai nebunești, pentru a nu spune imbecile, ale unui bărbat!

Un fâlfâit de aripi, afară, m-a scos din reveriile mele... Nitaa tocmai sosise acasă. Noaptea era pe sfârșite și primele raze ale soarelui urmau să apară curând la orizont.

M-am ridicat din pat ca să văd dacă totul este în ordine, dar nasul însângerat al lui Nitaa deja apăruse în fața ușii când am deschis.

– Mă ajuți, Lor?

– Da! Ce trebuie să fac?

– Să pregătești carnea. Ai doi porci sălbatici de tranșat și de

gătit. Eu i-am prins.

De ce mă așteptam la ce-i mai rău??!!

I-am îndepărtat capul și am alergat afară din casă. Și era să cad la pământ văzând despre ce vorbise Nitaa. Doi porci enormi, rozalii, care n-aveau nimic sălbatic.

Un fel de mormăit disperat ieși din gâtul meu:

– Nitaa!!! Te voi omorî!

Se auzi o voce stinsă, umilă, susurată și ipocrită:

– Da? Dar de ce?

– De ce ai făcut asta? am rostit eu fără să răspund direct la întrebarea ei. Vom avea iar probleme. Totuși mi se pare că ți-am interzis să vânezi când ești plecată. Nu prin fermele oamenilor!!

– Dar…

– Dar ce?

– N-am fost la o fermă.

– Și ăștia ce sunt? am întrebat-o arătându-i cele două biete animale.

– Vezi foarte bine. Doi porci. Erau chiar grăsulii! Și sunt în continuare, chiar morți.

– Da, sunt grăsulii, nu e nicio problemă! Iar un țăran îi va căuta mâine dimineață. Cu durere și cu disperare! Probabil că ai furat hrana de la gura copiilor lui, încăpățânato!

– Ba nu. Nu exagera. Cazi mereu în extrema cealaltă.

– Nu exagerez deloc, Nitaa. Așa ceva nu se face. Și tu știi că după asta se va căuta hoțul și se vor găsi urmele pașilor tăi. Și vor căuta un dragon.

– Da, însă eu sunt o fată! Deci…

Nu, nu era posibil! Nebuna chiar reușea să glumească. Trebuia să ascund porcii, și foarte repede.

– Nitaa, trebuie să facem ceva cu ei. Îi iei, cât mai e întuneric, și-i duci în grota ta. Și rămâi acolo pe timpul zilei. Voi veni pe jos ca să-i tranșez și noaptea îi vei aduce în saci ca să-i pun la sărat în pivniță. După plecarea ta voi curăța în curte ca

să fac să dispară urmele de sânge. Iar tu vei înghiți sau vei arde tot ce nu folosesc eu. E problema ta, însă nu mai vreau să rămână nicio urmă după ce voi merge la grotă. Ai priceput?

– Da, e în ordine.

– Cel puțin, ai mâncat?

– Nu, n-am avut timp.

– Sosind la grotă, vei mânca un jambon sau două. Dacă e vreo problemă, îmi faci un semn. Voi fi atent. Acolo te rog să te grăbești și să arunci ce nu mai trebuie.

– Am plecat, Lor. Pe diseară.

În timp ce pronunța fraza asta, ghearele ei apucară cele două animale.

Nitaa și-a luat zborul spre înălțimi pentru a se ascunde în grota ei.

Gândul meu se îndreptă spre ea:

– Nitaa, dispari repede, te rog. Se ivesc zorii…

– Da, nu te-ngrijora. Nu mă va vedea nimeni.

Se lăsa tăcerea unei dimineți obișnuite și eu m-am apucat să curăț petele de sânge de pe pământul din curte, înjurând ca un condamnat la pedepsele Iadului…

CAPITOLUL 4

Dimineața nu era tocmai plăcută în urma prostiilor făcute de Nitaa. Ziua avea să fie rea. Toate planurile mele de iubire, de întâlnire cu Elni și cu momentele de bucurie lângă ea se amestecau într-un coșmar. Și asta grație unui mesaj alarmant pe care mi l-a trimis Nitaa.

– Lor, Mouranie este în flăcări. Hoardele de bețivi de sânge masacrează poporul care s-a revoltat.

Ce mă privea pe mine? Țara nu mai era a mea și puțina familie rămasă pe Marele Platou nu risca mare lucru. Totuși meleagurile pe care mă născusem mă chemau. Îmi trebuiau mai multe informații și doar Nitaa mi le putea oferi.

– Vino aici, Nitaa. Zboară sus, deasupra norilor.

– Sosesc.

Așteptând-o pe Nitaa, am început să-mi aleg și să-mi curăț armele și veșmintele de război. Apoi mi-am dat seama că așteptam de mult timp momentul ăsta. Și că forma asta de acțiune îmi lipsea.

În sfârșit, puteam să răscumpăr îndepărtarea de meleagurile mele. Furtul pământurilor mele. Bucuria supremă.

Nu sfârșisem încă și Nitaa ateriză, aproape căzu, mai exact, în fața casei. Am ieșit repede.

– Nitaa, du-te în camera ta până când termin eu. Vom pleca în seara asta. Va trebui să ne odihnim înainte, călătoria va fi lungă. Închide bine ușa după tine. Trebuie, de asemenea, să

trecem s-o vedem pe Elni ca să-i spunem că plecăm de urgență în Mouranie, dar nu și pentru ce. Acum odihnește-te, sora mea mai mare.

Nitaa a plecat să se culce fără a zice nimic.

– Așteaptă! Ai mâncat?

– Da.

– Dacă înțeleg bine, ai terminat cei doi porci!

– Da. Au fost foarte buni.

– Haide, du-te la culcare.

Faptul că-i mâncase îi asigura trei-patru zile fără alte nevoi decât apă. Asta diminua cu atât mai mult încărcătura bagajelor.

Mi-am consacrat timpul detaliilor astea. Odată încheiate pregătirile m-am întins în patul meu, forțându-mă să adorm. Tot gândindu-mă la Elni.

Când am deschis ochii tocmai se lăsase noaptea. Era deja întuneric afară, deci am sărit din pat. Gândurile mi-au plecat s-o trezească pe Nitaa.

– Nitaa… În picioare. Totul e gata, plecăm.

Ea a mormăit nemulțumită de a fi trezită în plină digestie.

– Deja? Ești sigur?

– Haide! Mișcă-te!

– Bine, bine. Nu mai striga atâta, sunt gata.

– Vino în curte, trebuie să-mi aranjez lucrurile.

– Dar nu m-ai rugat să mănânc ceva mai întâi?

– Eu n-am mâncat cine știe ce. Vom vâna. Cu ceea ce tocmai ai înghițit, nu foamea te va omorî. Oricum, nu vor fi decât deplasări de noapte.

– Da, ca întotdeauna. Destul ca să mă ascund.

– Ai chef cumva să fii ținta țăranilor?

– N-au decât să se apropie… Vom vedea, zice ea belicoasă.

– Nitaa, gata cu vorbitul. N-ai dreptul să te atingi de oameni și știi asta.

– Știu. Te grăbești?

Odată bine legate lucrurile pe spatele ei, m-am instalat și eu.

– Nitaa, la drum! Direcția Marele Oraș, la Elni.

– Vrei să evităm lucrurile inutile? N-ai decât să intri în mintea ei și să-i spui ce ai de spus. Așa nu vom avea nevoie de o oprire, o pierdere de timp și riscuri de înfruntat.

– Aș putea s-o fac astfel. Dar aș dori s-o văd. Nu e sigur că ne vom întoarce teferi și sănătoși.

– Astea sunt niște prostii! Ne vom întoarce sănătoși și întregi. O știi prea bine.

– Fără îndoială, ai dreptate. Să plecăm. Voi face cum vei propune tu. Mai cunoști drumul?

– Bineînțeles… Agață-te bine de mine!

Și chiar aveam interesul să mă agăț bine! Nitaa își luă zborul ca o săgeată bătând aerul cu toată forța aripilor ei.

– Hei! Ia-o încet! Era cât pe-aci să mă azvârli jos!

– N-ai decât să te agăți bine, cum ți-am spus, biet debutant! Nu ești prea înzestrat, micul meu Lor!

– Știu… Știu… Sau nu cumva ești prea violentă? o întreb eu surprins. Iar acum lasă-mă să mă concentrez, te rog, aș vrea să încerc s-o contactez pe Elni.

– Am tăcut. Ca să dau valoare la ce am spus…

N-avea niciun sens să mă gândesc la răspunsul ei plin de rea-credință. Nu era deloc ușor s-o contactez pe Elni. Trebuia să mă deschid total, să sondez gândurile altora și s-o găsesc în rumoarea care mă-nconjura. Dacă dormea, eram nevoit s-o fac să viseze mesajul meu. Lucru pe care l-am făcut rar, deoarece pericolul era real. Alții puteau să mă detecteze și să nu fie neapărat prieteni. Procedând astfel, mă puneam atât pe mine, cât și pe Nitaa și Elni în fața unor riscuri.

De data asta șansa a fost de partea mea, fiindcă am reușit să stabilesc contactul rapid și ea nu dormea încă. Era nevoie doar s-o fac să-nțeleagă că eram eu, fără s-o sperii.

– Elni, sunt eu, Lor, sunt cu tine. În mintea ta. Nu-ți pune

întrebări. Doar ascultă-mă atent, te rog.

O cuprindea panica, treptat.

– Ce se-ntâmplă? Cum ai reușit să faci asta? Și cine ești?

– Îți repet, sunt eu, Lor. Trebuie să-ți spun niște lucruri importante. Liniștește-te, fiind panicată, lucrurile sunt mai complicate. Ascultă-mă, te rog.

– Lor? Chiar ești tu? Ce vrei să-mi spui?

– Nu pot să vin să te văd la sfârșitul săptămânii, deoarece trebuie să plec de urgență în Mouranie. A izbucnit o revoltă și afacerile mele pot fi afectate de asta dacă nu sunt prezent acolo ca să-mi apăr interesele.

– Da, înțeleg. Când vei reveni?

– Imediat ce voi reuși să-mi protejez comerțul, într-un mod sau altul. Ceea ce n-ar trebui să dureze foarte mult. Îți voi da un semn la întoarcere. Promit.

– De acord, ai grijă de tine, te rog.

– Nu te-ngrijora. Totul va fi bine. La revedere.

– La revedere.

Am întrerupt contactul imediat. Cu speranța că n-a interceptat nimeni discuția. Viteza de zbor a lui Nitaa, care accelera din ce în ce mai tare pentru a câștiga timp, îmi obosea toți mușchii.

– Nitaa…

– Da, Lor.

– N-ai vrea să ne oprim puțin? Mi se pare că văd o pădure în depărtare, la orizont.

– De ce vrei să ne oprim?

– Sunt obosit și mi-e foame. Ție nu?

– Nu prea. Sunt sate în jur pe care trebuie să ți le semnalez. Deci lume.

– Și după aia? Este noapte. Nu vom fi văzuți. Eventual, poate găsim un animal de vânat, cu atât mai rău pentru el și pentru proprietar. Ce zici?

Drept unic răspuns, am simțit cum Nitaa plonja spre pământ.

– Agață-te bine, Lor!

Era mai bine să tac, deoarece în răstimpul în care i-aș fi spus ceva cred că am și fi aterizat pe pământ.

– Nitaa, n-ai vaga impresie că exagerezi? Zic și eu așa… Bine, totuși.

– Să spunem că eram grăbită să ajung la sol.

– Iată puținul ce trebuia rostit. Bine! Vom găsi un loc ferit, vom mânca și vom dormi. Am văzut niște sate și există vânat. Voi vâna și voi mânca.

– Ai de gând să faci focul?

– Nu, voi consuma carnea crudă. Nu trebuie să ne facem remarcați.

– Totuși, n-aș putea s-o prăjesc eu?

– Asta mi-a venit și mie în gând. Da, poți. Bineînțeles.

– Nu vrei să mă duc eu la vânătoare?

– Nu, Nitaa. Ești prea vizibilă și lași prea multe urme. În cazul meu, cel puțin, sunt urme normale. Cu arcul pot să ucid ușor și de departe ceva. Nu te mișca de aici, dar rămâi atentă în caz că voi avea probleme.

– Cum vrei tu. Aștept.

Cu arcul în mână, câteva săgeți în tolba de pe umăr și iată-mă plecat prin noaptea care învăluia pădurea. Mergeam liniștit, dar cu urechile ațintite la fiecare zgomot neobișnuit. Riscurile nu erau neglijabile, deoarece nu cunoșteam locurile sau dacă pădurea aparținea cuiva ori nu. Fără să mai vorbesc de animalele care puteau profita de întunericul nopții pentru a mă ataca. Nu prea liniștitor, însă văzusem și mai rău. Cel puțin aici, în afară de eventuali braconieri, n-aveam neapărat dușmani.

Tot mergând și rotindu-mă în cerc, am văzut nu prea departe o căprioară care mergea fără să-i pese de nimic. Mai bine ar fi dormit. Cu un șuierat mortal, o săgeată porni din arc

și se înfipse în capul animalului. Bietul de el fu ucis pe loc. L-am luat pe umeri și am alergat la Nitaa, care, evident, dormea.

I-am dat o palmă peste bot, zicându-i cu răutate:

– Ia zi! Mai ești bucuroasă că n-am avut nevoie de tine?

I-am văzut botul strâmbându-se cu furie și flăcări mici ieșindu-i din nările ce-i fremătau.

– Nu ești întreg la cap dacă mi-ai tras o asemenea palmă? Ești idiot sau ce?[1]

– Mai tacă-ți fleanca, Nitaa! N-ai făcut altceva decât să dormi. Amândoi riscăm și tu dormi în loc să mă aperi.

– N-ai spus adineaori să tac din gură?

– Dat fiind faptul că nu cred că ai devenit brusc surdă, de aici trag concluzia că m-ai auzit bine.

– De acord, voi tăcea. Descurcă-te singur! Plec imediat. Drum bun!

Nici una, nici două, fără să fie rugată să mai rămână, Nitaa își luă zborul fulgerător. Aveam o problemă serioasă.

Singur în mijlocul a nicăieri, cu un animal braconat pe umeri, cu hainele pătate de sânge, cât și cu un arc, trei săgeți și un pumnal.

Oricum, Nitaa avea să se întoarcă. Nu-și putea lăsa fratele acolo. Mai rău, în căutarea mea de vânat n-am văzut o picătură de apă ca să beau și să-mi spăl hainele! În sfârșit… Viața nu e mereu cea pe care-o dorim.

Mi-am tăiat o bucată de carne și am mâncat-o crudă, înjurând-o în gând pe Nitaa care ar fi putut, cel puțin, să mi-o prăjească înainte de a pleca.

Desigur, ea mă supraveghea de departe și mi-a auzit gândurile.

– Tu ai început. Acum asumă-ți actele, băiete! Eu mă descurc și-mi asum faptele. Fiecare cu viața lui.

– Vino înapoi, Nitaa, nu fi proastă. Pe bune, nu e tocmai momentul potrivit.

– Ba da, e chiar momentul oportun ca să-ți dau o lecție de umilință. Aici, pentru tine, e ora potrivită.

Începea să mă enerveze. Nitaa împingea puțin cam departe lucrurile. Trebuia să-i răspund cu aceeași monedă.

– Ei! Dacă-ți spun. Voi face singur drumul. Ba chiar fur un cal. Apoi o șterg! Drum bun. Cu puțin noroc, voi găsi un dragon mai drăguț decât tine care mă va duce în Mouranie. Nu ești singura pe lume.

– Chiar așa? Mi-ar plăcea s-o văd și pe-asta! Tu, pe un cal! Va fi caraghios.

– Un cal sau un alt dragon, Nitaa. N-ai decât să te amuzi mult și bine.

Mi-am închis, imediat, creierul oricărei forme de recepție sau de emisie. Știam că Nitaa nu va suporta. Nu prea mult timp, în orice caz.

M-am ridicat și am plecat spre est sperând să ajung la liziera pădurii. Și la un izvor.

Altfel, singura mea șansă de supraviețuire în contact cu sătenii era să mă rănesc cu cuțitul meu, să spun că am fost atacat de hoți și să cer ajutor. N-aș băga mâna-n foc că o asemenea stratagemă ar fi funcționat. N-aveam altă alegere în situația aceea. Din nefericire.

Se iveau zorii și trebuia să acționez. Mi-am scos vesta și cu cuțitul mi-am sfâșiat cămașa. Făcându-mi și câteva crestături pe piele. Când, deodată, am auzit o voce cunoscută în spatele meu:

– Pe cuvântul meu, ai înnebunit!

M-am întors și am văzut-o pe Nitaa, care mă privea cu niște ochi mari, speriați.

Planul meu funcționase perfect.

– Cum? Ce fel de plan, idiotule? Ești total nebun, omule.

– Ești aici? Ce ai de gând să faci?

– Eu?! Voi face ce am de făcut. Nu te pot lăsa singur o clipă fără să faci prostii mai mari ca tine. Iată dovada.

– Despre ce dovadă vorbești, dragon laș și idiot? Cum ai vrea să procedez ca să nu fiu ucis de oamenii din sat? Nu uita că am braconat în pădurea cuiva.

– Ești la fel de prost ca o găină! Știai bine că o să mă-ntorc.

– Nu, nu știam. Mai exact! Îmi pierdusem încrederea în tine.

– Cretinule!

– Vulgaro!

Nitaa izbucni într-un râs zgomotos de trezit morții.

– Taci, imbecilă fericită! Ți se aude vocea de la câteva leghe depărtare de aici!

– Oh! Scuză-mă! E adevărat. Spune-mi, a mai rămas ceva din biata căprioară? Mi-e o foame de crăp.

– Da, a mai rămas ceva. Nu suntem prea departe. Oricum, e aproape ziuă și trebuie să rămânem la adăpost de priviri, în pădure.

– Să mergem, Lor. Urcă-te pe spatele meu.

– Doar n-oi vrea să zbori?

– Nu, voi alerga, dar alerg mai repede ca tine.

M-am conformat și în câteva clipe ne aflam la locul de campare. Mâncarea ne aștepta cuminte pe masă.

– Nitaa, vrei, te rog, să prăjești toate astea? Dacă e posibil, fără să faci focul în pădure!

– Mă ocup eu, iar tu, micuțule, taci din gură!

Două-trei jeturi de flăcări și carnea era friptă, tocmai bună de consumat. Ce plăcere! Mi-am tăiat o bucată și am lăsat restul lui Nitaa.

– Termin-o tu, Nitaa. Vei avea nevoie de ea.

– La foamea pe care-o am, nu e nicio problemă, nu va rămâne mare lucru.

– Cu atât mai bine, e indicat să nu lăsăm urme. Poftă bună!

– Mulțumesc, de asemenea! Și nu mai vorbi cu gura plină, nu e frumos!

– Degenerato!

Pacea revenise în vechiul nostru cuplu! Nitaa și cu mine am mâncat pe săturate și eram gata să ne odihnim.

– Nitaa, faci tu prima de gardă sau eu?

– Fac eu, Lor. Odihnește-te.

– Spune-mi, în peregrinările tale ai văzut vreun lac sau un râu?

– Da. Există apă la aproape o jumătate de oră de zbor de aici.

– Ar trebui să ne oprim acolo după ce plecăm, am nevoie să mă spăl și să mă schimb.

– Puțin spus! Ești într-una dintre stările alea, sărăcuțul de tine!

– Știu. Haide, du-te, eu merg să mă culc. Trezește-mă, te rog, după câteva ore.

– Da, dormi și nu pierde timpul vorbind cu mine inutil.

Astea fiind spuse, m-am întins pe pat și am adormit aproape imediat sub privirea tandră și maternă a lui Nitaa.

În mijlocul viselor mele am simțit cum se cutremura pământul sub mine. Nitaa mă zgâlțâia pentru a mă trezi. Încerca să-mi scoată din adormire creierul și odată cu el pe mine.

– Lor, Lor, trezește-te! Mișcă-te!

Am întredeschis un ochi cu mare greutate.

– Ce este, Nitaa? A sosit deja ora de gardă? Am dormit așa de mult timp?

– Nu, foarte puțin. Dar aud pași și niște voci. Nu-mi place asta. Trezește-te repede, arde!

Nici nu-mi trebuia mai mult ca să-mi curm somnul și să mă ridic în picioare trezit de tot.

– Despre ce vorbești?

– Ești surd sau ce? Aud niște voci și pași venind spre noi.

– Nu sunt surd, dar n-am urechile tale! Din ce direcție vin?

– Din spatele tău.

– Sunt încă departe?

– Destul.

– Vom vedea, am zis eu și mi-am apucat spada. Dacă sunt războinici, îi eliminăm fără discuție. Clar?

– Mă bucur că nu-i vom întreba dacă le merge bine. Nu e timpul. Nici momentul.

– Oricum, tu nu ucizi decât cu dinții sau cu loviturile de picioare, ca urșii. Ar trebui să fie pe aici. Deci fără urme vizibile de flăcări și gheare.

– De ce?

– Dacă sunt găsite genul ăsta de urme, se vor pune întrebări pe care n-aș dori ca oamenii să și le pună. Oameni arși complet ar bătea la ochi, nu crezi?

– Și după aia? Puțin ne pasă, deoarece o vom șterge de aici!

– Știi foarte bine că felul ăsta de veste se răspândește prea repede pentru a nu reprezenta vreun anumit risc. Atunci, vom proceda cum am zis.

– Bine, de acord. Voi încerca, promit.

– Îi auzi și acum?

– Da, se apropie și merg relativ repede. Din punct de vedere omenesc, repede. Sunt pe jos și temători, neîncrezători. Nu e un semn bun, după părerea mea.

– Da. Vom avea probleme. Vreau să spun că ei vor avea probleme. Le poți citi gândurile?

– Absolut imposibil. E interzis!

– Asta-i bună! Suntem pe picior de război, Nitaa! Totul e permis și dacă eu o fac, atunci ei vor înțelege că e ceva, într-adevăr, anormal. Ești mai dotată ca mine. Vreau doar să știu câți sunt cu exactitate și ce caută pe aici.

Lui Nitaa îi părea că nu-i prea plăcea să facă asta. În cazul acela n-aveam de ales. Dacă erau niște oameni neviolenți, aveam să-i lăsăm liniștiți și să dispărem. Dacă nu… Dumnezeu să ne păzească…

– Sunt cinci, Lor. Și nu prea pacifiști. Se dau drept niște trecători onești. Și, în opinia mea, au cam abuzat de vin.

– Niște prăzi ușoare deci.

– Da. N-ar trebui să ai nevoie de mine dacă-i iei prin surprindere.

– Așa mă gândeam și eu. Dar rămâi totuși în alertă, nu se știe niciodată. Un atac lamentabil din spate poate fi lansat oricând.

– Nu-ți face probleme. Îți voi acoperi spatele.

– Bine, surioară. Să mergem!

Am început să ne deplasăm fără zgomot spre ceata de bandiți veseli care credeau că sunt singuri pe lume. Nitaa îmi șuiera blând în minte pentru a-mi atrage atenția. M-am oprit.

– Ce este, Nitaa?

– Spune-mi, Lor, am o îngrijorare nu prea mare. Am continuat să pătrund în mintea oamenilor ăștia. Unul dintre ei mi se pare că e șeful lor. Dar, după aparențe, cred că el este dintre noi.

– Dintre noi? Din sud?

– Nu. Dintre noi, din Mouranie. În plus, este un băutor de sânge ticălos. Lucrurile se complică mai mult decât am crede, în cazul ăsta.

Efectiv, Nitaa avea dreptate. Vampirul ăla îmi complica viața. În general, vampirii sunt niște adevărați războinici care, cu o armă-n mână, știu s-o folosească. Vampirul ăsta, singur, nu constituia o problemă, însă însoțit de alți escroci, lucrurile deveneau, vădit, dificile. Cu atât mai mult cu cât el nu trebuia să moară, pe cât posibil, ca să-l putem interoga. Era foarte departe de locul unde trăia, Rafenlands.

– Ai dreptate, Nitaa. Atunci, cum facem? Asta nu mi se pare clar. Și dacă e unul pe acolo, e posibil să fie și alții mai departe. Ce naiba caută pe aici secătura asta, în opinia ta?

– Nu știu. Încearcă, poate, să recruteze niște semeni rătăciți

pe aici și alți mercenari gata să moară pentru bani. Ceea ce mă face să cred că le merge rău în țară. Niște bețivi gata să moară pentru câteva monede din aur sunt peste tot. Și preferă mai mult oamenii care trag la măsea împreună.

– Probabil ai dreptate. Însă cum vom proceda, fiindcă trebuie să-l prindem viu? Adică să nu-l rănim prea tare.

– Propun să lăsăm de-o parte galanteriile și să-l umflăm ca pe un șobolan la deratizare. Când oamenii vor să-i găsească morți, se vor ocupa mai ales de ei, nu de noi.

– Am o altă idee: într-o primă fază, îl facem prizonier și-l interogăm sever. În noaptea următoare îl punem legat în fața porții seniorului din colț. Sau a unui templu. Preoții de aici se vor amuza copios. Vampirul este tocmai bun de ars pe rug.

– Da! E corect, Lor! Eu îl prefer mort pe ticălosul ăsta. Nu va putea povesti nimic despre noi și sătenii vor crede că mai sunt și alți vampiri, și-i vor vâna ca niște nebuni.

– Adjudecat, dragostea mea. Să mergem! Tu te ocupi de răufăcătorii mai mici, eu de șef. Distruge tot ce e viu fără niciun fel de milă.

– Să ne apropiem încet de ei și la momentul potrivit!

Iată-ne în fața lor, ascunși în tufișuri, eu cu sabia în mână și Nitaa care spumega de furie. Îi deplângeam, într-adevăr, pe ceilalți.

Șeful nu era șmecher. Nici măcar nu prevăzuse un spion.

Nitaa se ridică în tăcere pentru a se arunca mai bine asupra lor. Armele le erau departe de grup, aproape de șef. Oricum, șeful se temea de oamenii lui. Nu era nimic anormal având în vedere faptul că el păzea aurul.

– Nitaa, închide-ți mintea oricărui contact. Și eu la fel. E timpul să-ncepem.

Am înconjurat imediat tabăra pentru a ajunge mai aproape de vampir, să-l atac direct fără să trec printre acoliții lui. Am văzut-o pe Nitaa lăsându-se să cadă ca o piatră asupra bieților

oameni. În același moment am sărit în fața vampirului. Și-a pus mâna pe sabie, dar abia a atins-o, că sabia mea i-a tăiat capul. Clar, ratase momentul pentru interogatoriu. Cu atât mai rău.

În schimb, Nitaa i-a sfâșiat în bucăți pe ceilalți. Fără milă. Un atac fulgerător, tăcut și mortal. Ceea ce și trebuia ca să învingem. Am pus capul vampirului într-un sac și Nitaa îi luă trupul între maxilare.

– S-o ștergem, Nitaa. Și repede, spre tabără.

Și iată-ne alergând spre ascunzătoarea noastră. Ajunși la destinație, m-am lăsat jos cu toată greutatea, frânt de oboseală.

– Nitaa, ar face bine o relaxare. Credeam c-am ruginit.

– Da. Ce părere ai, ar fi trebuit să-i lăsăm în viață pe bieții oameni?

– Glumești?

– Da!

– Imbecilo!

Și am izbucnit amândoi în râs, în surdină.

– Spune-mi, Lor… A fost ca-n vremurile bune…

– Da, draga mea. Ca-n vremurile bune. Haide, du-te și odihnește-te acum, e rândul tău. Eu fac de gardă.

– Mersi, pe curând.

S-a dus să se culce ca și cum nu se întâmplase nimic. Un copil fericit în brațele mamei lui.

Mă gândeam la Elni. La faptul că se afla departe de mine în momentul acela și-mi lipsea mult. Dar nu trebuia să mă gândesc la ea. O voi revedea într-o zi? Cine putea ști? Viitorul era, într-adevăr, opac și departe de a fi roz.

Am ridicat privirea spre cer… Se lăsa noaptea. Era timpul să pregătesc plecarea. M-am apropiat de Nitaa și m-am așezat lângă ea. Singura mea tovarășă de viață. Tot la fel de credincioasă și de prevenitoare. Ca s-o trezesc, am început să-i mângâi obrazul. Și ea a deschis un ochi.

– Prefer modul ăsta, Lor…

– Știu, Nitaa. Scuză-mă pentru brutalitatea mea de adineauri.

– Lasă. Nu e nimic grav. Este ora de plecare?

– Da, a sosit ora. Spune-mi, există un templu în oraș. Punem secătura pe scările lui și o ștergem în viteză. Ce crezi?

– E cel mai bine așa. Vor ști ce să facă ei cu cadavrul.

– Aranjăm lucrurile pentru plecare?

– Da.

Ea se ridică în picioare, scuturându-se. După ce termină am agățat sacul, în care era corpul vampirului ucis, de centura ei. Totul era gata.

– Poți să-ți iei zborul, Nitaa.

Ea se înălță încet, traversând ramurile copacilor, spre cerul deja negru, acoperit, fără stele.

În câteva secunde Nitaa cobora cu atenție pe treptele templului din oraș. Unde am lăsat corpul vampirului. Apoi ea și-a luat zborul din nou, în tăcere. Drumul urma să fie lung în noaptea aceea.

– Nitaa?

– Ce e?

– Urcă, te rog, cât mai sus posibil și zboară repede, m-am agățat bine. Următoarea oprire e în zori. Te vei descurca?

– Am pornit.

Aripile băteau furioase aerul și pământul dispăru într-un șuierat de furtună. Nitaa străbătea cerul ca fulgerul. Spre un viitor nesigur…

---

[1] N.T. (– On t’a bercé trop près du mur ou quoi?) Veche expresie franceză (avoir été bercé trop près du mur) referindu-se la faptul că femeile își instalau adesea bebelușii într-un pătuț-balansoar aproape de un zid și că obișnuiau să-i legene pentru a-i adormi. Când pătuțul era „prea aproape de zid“, se lovea de el, provocând

șocuri bebelușului, care (în vechile credințe) devenea idiot. De unde obiceiul, ulterior, de a nu mai fi puse pătuțuri aproape de un zid…

CAPITOLUL 5

Trecuse ceva vreme de când Nitaa zbura spre Mouranie cu toată viteza. Vântul șuiera în jurul nostru și cerul fugea spre înapoi.

Aripile ei făceau un zgomot infernal în tăcerea absolută care ne-nconjura.

– Lor, Mouranie e la orizont. Vrei să facem o pauză înainte de a ajunge acolo? Doar să ne odihnim și să fim în formă odată sosiți. După aia nu știu când vom mai avea timp s-o facem. Ce spui?

– Ai dreptate. Găsește un loc liniștit, te rog, și aterizează.

Câteva minute mai târziu Nitaa începea să coboare spre o pădure mare și densă. Am aterizat într-un mic luminiș ferit de ochii indiscreților. Locul perfect pentru a ne odihni puțin și a face planuri pentru intrarea în Mouranie.

Mi-am dat jos lucrurile de pe spatele lui Nitaa și mi-am pregătit un culcuș sumar sub un tufiș.

– Nitaa, te duci să cauți ceva de mâncare pentru noi? Eu n-am chef, nu cunosc locul. M-am săturat de întâlniri surpriză.

– Da, mă duc. Așteaptă-mă aici și încearcă să dormi până mă întorc.

– Chiar asta voiam să fac. Pe curând.

Abia plecă Nitaa, și m-am culcat. Nu știu cât timp am dormit, dar întoarcerea ei zgomotoasă m-a trezit brusc. De fapt, credeam că este ea. Și eu eram încă fericit că nu fusese nevoie

să-mi părăsesc culcușul. Apoi am conștientizat că nu era Nitaa, ci același gen de dragon, însă, cu siguranță, mai puțin drăguț. Și, în plus, rănit, fapt ce-l făcea agresiv. O luptă între el și Nitaa nu putea decât să ne facă rău la amândoi, chiar dacă, având în vedere starea vizitatorului, frumoasa mea l-ar fi ucis cu ușurință.

Ceea ce nu-mi convenea deloc, deoarece, pentru mine, a vedea murind un dragon însemna o durere imensă. Erau așa de rari și greu de păstrați în viață.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era s-o previn pe Nitaa. Problema era că dacă intrusul era obișnuit cu modul de comunicare cu un om, putea auzi discuția și să mă găsească. Atunci, mi-am pregătit arcul, săgețile și am contactat-o pe Nitaa.

– Nitaa, mă auzi?

– Da, Lor.

– Avem o vizită. Un dragon femelă, cred, și în plus rănit. Fii atentă când vii. Nu face zgomot. M-ai înțeles? Încearcă să-l contactezi și vezi ce poți afla de la el.

– Am înțeles, Lor. Pe curând.

Imediat după asta în mintea mea răsunau gândurile dragonului.

– Nu-ți vreau răul. Am nevoie de ajutor. Știu că ești aici din momentul în care am venit. Ajută-mă, te rog. Știu, de asemenea, că pot avea încredere în tine, deoarece tocmai ai comunicat cu un alt dragon.

Era să cad jos! În principiu, n-o puteam auzi decât pe „sora“ mea dragon, deci Nitaa.

– Cum de e posibil să te aud? Am deja un suflet pereche printre ai tăi.

– Ar trebui să cred că ai două. Sau ai însușiri deosebite și o afinitate aparte pentru dragoni. Altfel, nu știu. Eu n-am un suflet pereche. Din câte cunosc.

Am ieșit din tufișul meu, scuturându-mă, fiindcă nu riscam

nimic.

– Spune-mi, cum te numești? Eu sunt Lor, din Mouranie.

– Yrouf.

– Bucuros de cunoștință, Yrouf. Nitaa va sosi curând. Ce ai?

– O rană, am fost lovită de o săgeată în piept și respir cu greutate.

– Pot să văd?

– Da.

M-am apropiat de ea. Avea, într-adevăr, o săgeată înfiptă în piept. Trebuia să i-o scot și Nitaa să ardă imediat rana pentru a o cicatriza. I-am dezvăluit lui Yrouf situația.

– O să te doară, dar îngrijirea va fi radicală. După puțină odihnă o să mănânci ceva și totul nu va fi decât o amintire rea.

– Mă voi descurca, nu-ți face griji. Măcar să rămân în viață. Vine prietena ta?

– Da, n-ar trebui să mai întârzie.

– E ciudat, nu reușesc s-o contactez. Tăcere absolută. Totuși ar trebui să pot.

– Probabil că și-a închis canalele minții.

– Mie? De ce oare? Însă tu o cunoști mai bine decât mine și știi deci despre ce vorbești.

– Nitaa a plecat la vânătoare. N-am niciun motiv să fiu îngrijorat. Bun, până când vine, pregătesc ce e nevoie pentru a te îngriji. Voi fi obligat să te leg. N-am chef să primesc o lovitură din partea ta.

– Nu. Fii fără grijă. Nu m-am născut după ultima ploaie.

– Dacă zici tu. Nu te mișca de aici, mă duc să caut lemne pentru foc. Dacă Nitaa întârzie prea mult, îți voi arde rana cu o bucată de lemn înroșită-n foc.

Nu mi-a trebuit mult timp ca să adun niște vreascuri pentru a face un foc. Yrouf era foarte slăbită.

Săgeata trebuie să fi pătruns adânc de vreme ce Yrouf aproape își pierduse forțele.

– Yrouf, poți să aprinzi ramurile astea?

N-a fost nevoie să repet întrebarea. Dragonul suflă un mic jet de flăcări și lemnele se aprinseră. Am pregătit o ramură mai lungă cu care aveam intenția să-i ard rana.

– Bun. Yrouf, întinde-te pe-o parte, dacă vrei. Și strânge din dinți. O să te doară puțin!

– Dă-i drumul, Lor. Fă ce trebuie să faci.

M-am apropiat de ea și am descoperit mărimea reală a săgeții înfipte în pieptul ei. Lungă, prea lungă în comparație cu ale mele și mult mai subțiri. Cel ce trăgea cu așa ceva avea o forță sacră și, mai ales, un sacru și mare arc. Cineva periculos, cel puțin pentru un dragon.

Am apucat cu două mâini săgeata și, printr-o mișcare scurtă, am scos-o afară. Din fericire, a ieșit și capătul și n-a mai fost nevoie să tai săgeata ca s-o scot.

Yrouf scoase un geamăt înfundat. O fată nemaipomenită! Nici n-a mișcat. Totuși a durut-o, i-am văzut ochii dându-se peste cap. Am luat imediat lemnul incandescent și l-am introdus în rană, apoi l-am scos repede. Sângele nu mai curgea. Dar Yrouf aproape că-și pierduse cunoștința. Am luat plosca și i-am stropit fața cu apă. Asta a trezit-o puțin.

Vocea îi era stinsă când mi-a vorbit.

– Mulțumesc, Lor. Mi-ai salvat viața. N-am să uit asta.

– Da, da... Acum, taci și dormi. Voi sta de pândă.

Timpul trecea și nicio veste de la Nitaa. Lipsa ei devenea îngrijorătoare. Toate tentativele de a o contacta fuseseră în van, știam că nu se blocase niciodată înainte. Chiar dacă se închidea din când în când, își lăsa deschise totuși canalele minții pentru a mă vesti că totul e bine. Noaptea scădea, eram așezat alături de un dragon adormit și rănit pe care nu-l cunoșteam, și-mi așteptam sora. Astfel, zorii se iviră și tot n-aveam vreo veste de la Nitaa. Cu siguranță, trecusem prin ceva grav, dar nu mortal, fiindcă eram viu. Negreșit, i se întâmplase ceva ce-o împiedica

să mă contacteze. Nu puteam să-i discern nenumăratele gânduri pentru a le asculta și să am vești directe. Trebuia să aștept să se trezească Yrouf și să încerce ea, dacă era capabilă de asta în starea ei. Dacă nu, trebuia să așteptăm noaptea următoare pentru a cutreiera împrejurimile în speranța de a o găsi pe Nitaa. Puțin cam mulți „dacă“ pentru a fi liniștit.

Pe lângă acești „dacă“, o puteam adăuga pe Nitaa, care nu mai sosea și nu-mi aducea vești… Complicat… Asta nu era prea bine.

Orele se târau încet, ziua se sfârși. Yrouf deschise ochii. Respira regulat. Aparent, totul mergea bine pentru ea.

– Lor, ai vești de la Nitaa?

– Niciuna. Cum te simți?

– Foarte bine. Mai am o durere mică, dar va dispărea când vor crește iar solzii. Dar tu?

– Nici eu nu prea mă simt bine. Sunt bolnav de îngrijorare pentru Nitaa. Spune-mi, știi să distingi o liniaritate de gânduri dintr-o multitudine?

– Da.

– Atunci, fă-o, te rog. Sondează mintea sătenilor de la lizieră pădurii, sau mai degrabă toată lumea. Poate vom afla vești.

– Dacă vrei tu.

Ea și-a deschis canalele minții spre lume. Nimic nu mai tresărea în trupul ei.

După câtăva vreme deschise ochii.

– N-am aflat nimic. N-a văzut-o nimeni. În schimb, e ceva curios. Am întâlnit un zid negru. Imposibil să merg mai departe pentru a căuta și a asculta. Nu înțeleg.

Un zid negru. Știam ce era, însă cine era capabil să facă asta era o altă întrebare. Nitaa, da, ca toți dragonii, dar nu pentru multă vreme, efortul fiind enorm chiar și-n cazul ei. În opinia mea, ca să fie stabilit un contact durabil în timp, fără erori, trebuia câteva zeci de dragoni legați ca într-o rețea. Deci… După

cunoștințele mele băutorii de sânge erau incapabili de o asemenea performanță. Și atunci, cine?

– Spune-mi, Yrouf, eu sunt plecat din locurile astea de multă vreme. Desigur, lucrurile s-au schimbat mult. Cine ar putea să facă asta destul de mult timp? În special, trebuie să fie destul de puternic pentru a-ți rezista. Ai vreo idee în privința asta?

– Nu o idee precisă. Am auzit spunându-se că Seniorul din Mouranie ar fi găsit pe cineva care ar putea-o face. Dar de ce să-l trimită aici? Poate s-o facă și acolo ca să nu se plimbe atât de departe. Ca să nu mai vorbim de riscurile importante pe care și le-ar putea asuma ieșind din țară. Nu uita că e un băutor de sânge și nu ne-ar plăcea prea mult să fie dincolo de pământurile țării Mouranie. Viața nu-i este sigură dincolo de granițele ei.

– Da. Și atunci, cine? Cum te simți acum? Ești capabilă să zbori? De fapt, dacă mă gândesc bine, cine te-a rănit?

– Nu știu. Trebuie să-ncerc pentru a afla. Cât despre rană, nici despre ea nu știu mai nimic. Zburam la rasul arborilor și m-a lovit săgeata asta. Îmi dai voie să-ncerc?

– Evident!

Yrouf își luă zborul chiar în clipa în care rostisem acel Da și dispăru în noapte. Speram că va reveni. Dacă nu, grijile mele aveau să ia amploare. Orele au trecut fără s-o fi văzut întorcându-se. Am încercat să intru în mintea ei, însă fără succes. Asta mai lipsea la bucuria mea! Nu putea exista trădare din partea ei. Îi salvasem viața și eram un suflet pereche. Doi factori care făceau imposibil scenariul ăsta. Doar dacă ea era total depravată. Ceea ce echivala cu o moarte oarecare în cazul ei. Un dragon necredincios cuvântului dat era condamnat la o anumită moarte de semenii lui și de oamenii legați de ei. Fără subterfugii. Era deci altceva. Probabil că cei doi dragoni intraseră în zona zidului negru și nu mai puteau ieși de acolo.

Mi-am luat spada și arcul și am plecat grăbit în căutarea lor.

Cât despre direcția de mers, alegerea a fost rapidă: nu era nimic clar, așadar nici vreo direcție precisă. Nitaa plecase la vânătoare, nu trebuie să fi depășit pădurea, eventual satele care-o înconjurau. Dar trebuia să-ncep printr-o acțiune cu care nu eram obișnuit: să găsesc zidul negru. Și mai ales să-ncerc să definesc cât mai exact posibil zona acoperită. Știind că în centru se afla baza zidului și, probabil, răspunsurile la întrebările mele. Ceea ce am făcut până aproape de ivirea zorilor. N-am găsit cei doi dragoni și nici n-am aflat vreo veste despre ei. În pofida dificultăților și a lipsei mele de experiență, am reușit, mai mult sau mai puțin, să limitez locul pe care se întindea zidul. Undeva în pădure.

Cum aveam nevoie de mai multe informații în privința subiectului ăsta, am decis să merg în satul cel mai apropiat ca să caut o crâșmă unde puteam mânca și mai ales să ascult oamenii vorbind. La masă limbile se dezleagă mai ușor și aș fi putut obține câteva frânturi de indicii. Fără prea mare izbândă de succes, însă trebuia încercat. Pe la prânz am sosit în sat. Totul părea liniștit, calm. Satul și sătenii trăiau la relanti, cum s-ar spune, pe o căldură sufocantă. Pe drum am văzut un han care asigura și masa pentru drumeți și, aparent, era ceva lume. Odată intrat mi-am rotit privirea prin întreaga sală de mâncare și m-am așezat la prima masă liberă, într-un colț, ca să nu fiu remarcat. Nu trebuia ca oamenii să-și pună întrebări vizavi de un străin singur-singurel și pe care niște eventuali răufăcători ar fi fost tentați să-l jefuiască.

De fapt, erau doar niște drumeți mai mult sau mai puțin îndoielnici, care se potriveau de minune cu locul.

Abia m-am așezat, că o fată ce servea, care, sigur, uitase de câteva zile să-și schimbe și să-și curețe hainele, se apropie de masa mea.

– Domnul dorește să mănânce?

– Da. Ce se poate mânca atunci când îmi e tare foame?

– Avem o ciorbă bună cu carne roșie și felul doi carne prăjită de oaie, cu garnitură de legume.

– Aleg carne de oaie cu legume, o porție dublă. Călătorind așa de mult, mi s-a făcut foarte foame.

– Vă aduc și puțin vin? E făcut de stăpânii hanului. Se spune că e bun.

– Nu, sunteți foarte amabilă. Sunt sigur că este bun, însă pe o asemenea căldură prefer o cană mare cu apă proaspătă, vă rog.

– Cum doriți, Seniore!

– Oh la, la, domnișoară! Nu sunt decât un umil călător. Nu un Senior.

– Iertați-mă, domnule. Vă costă zece monede.

– Țineți.

I-am întins monedele și ea plecă să-mi aducă mâncarea. În jurul meu se vorbea despre tot și orice, cu excepția a ceea ce mă interesa. Farfuria cu mâncare mi-a fost pusă în față împreună cu o bucată mare de pâine foarte caldă. Mirosea bine și n-am întârziat să încep a mânca. În același timp îmi roteam privirile în jurul meu. Chiar în partea din spate a sălii am văzut, singur la masă, un alt călător. În mod clar mai curățel decât ceilalți, îmbrăcat de sus până jos în negru, simplu, dar impunând respect. Ceea ce m-a atras la el au fost ochii lui. Reci, ficși, pe o față tăiată în marmoră. Am încercat imediat, cu precauție, să-i citesc gândurile, însă a fost imposibil. Tentativa mea l-a pus în gardă. Și-a ridicat capul și ochii lui scrutau furioși toată lumea. Era deprins cu asta și știa să se închidă. Total.

Nu întrevedeam decât două soluții. Ori făcea parte dintre băutorii de sânge, ori din poporul meu, și în cazul din urmă avea un dragon. În primul caz trebuia să-l urmăresc și să găsesc restul bandei, dacă mai existau și alții. În al doilea caz trebuia să fac cunoștință cu el și să-i vorbesc. În ambele cazuri eram în pericol, deoarece genul ăsta de personaj nu se lasă niciodată

învins. În versiunea a doua a înfrunta un dragon și un drumeț îmi crea câteva probleme. Chiar dacă nu putea exista o concurență între noi. Eu o știam, el nu. Cu puțin noroc, străinul mergea în același loc ca mine. Cu dragonul lui, putea să mă ajute să le găsesc pe Nitaa și pe Yrouf.

Imediat ce s-a ridicat pentru a se îndrepta spre ieșire l-am imitat în scopul de a-l urma. Dar abia am ieșit, că am avut surpriza să nu-l mai zăresc. Ghinion! Speranțele mele se spulberaseră. Bun, nu-mi rămânea decât să reîncep să scotocesc pădurea. M-am dus într-acolo, deschizându-mi cabalele minții pentru a-mi căuta prietenele. Mult bine mi-a făcut asta! Am avut șansa să captez o intenție agresivă. M-am întors și l-am văzut în spatele meu pe omul îmbrăcat în negru, cu spada în mână. Am scos-o pe a mea, apropiindu-mă de el.

– Cine sunteți? am întrebat eu cu cel mai mare calm de care eram capabil.

– E problema mea, nu a dvs.

Vocea îi era rece și mai degrabă amenințătoare.

– Ascultă, Domnule, n-aș vrea să ucid un frate. Dimpotrivă, dacă nu sunteți unul dintre ei, unul dintre noi va muri aici.

Omul își băgă sabia în teacă.

– Dacă spuneți așa, știți despre ce vorbiți și nu sunteți, sigur, unul dintre cei ce au ales calea greșită. Deci n-am nimic împotriva dvs. Continuați-vă drumul liniștit. Să uităm tot.

– Sunteți deci un frate? Unde vă este dragonul?

– Da, sunt un frate. Cât despre unde se află sufletul meu pereche, asta nu e treaba dvs. N-am să vă spun. Dar al dvs. unde este?

– Nu știu unde e și tocmai îl căutam. S-a produs aici un fenomen destul de straniu. Există un zid negru, foarte puternic. Dragonul meu a dispărut și nu reușesc să-l găsesc. Am nevoie de ajutorul dvs. Aveți tot interesul să mă ajutați dacă spuneți adevărul, fiindcă vă aflați și dvs. în pericol. Amândoi suntem,

de fapt.

– Ia te uită deci! Și nu puteți să faceți față? E uimitor.

– Nici eu, nici dragonul meu, evident, întrucât nu mai am vești de la el.

Străinul afișa o mină neîncrezătoare. Își interpreta prost uimirea lui.

– Spuneți-mi, cum vă numiți?

– Lor. Și dvs.?

– Sunt Tinval din Mouranie. Vă voi ajuta, efectiv. Să mergem în pădure unde este tabăra mea. Vom aștepta noaptea și atunci vom face un tur pentru a vă găsi prietena.

– Mulțumesc, Tinval. Vă urmez.

Am pătruns amândoi cu pași mari în pădure. După câtva timp am văzut spatele dragonului său înconjurat de arbori, ascuns de niște tufișuri mari. Părea mult mai masiv decât Nitaa a mea. Un specimen frumos, trebuie să mărturisesc. În mod evident, un mascul, deci mult mai violent și mai războinic.

Tinval întinse brațul spre mine și mă chemă aproape de el, în timp ce privea marele dragon care-și arăta dinți cu o mină răuvoitoare.

– Iklahl, ți-l prezint pe prietenul nostru, Lor. Lor, el este fratele meu, Iklahl.

– Ești foarte frumos, Iklahl. Sunt încântat și bucuros să te cunosc.

Cuvintele mele care voiau să exprime dorința de pace n-au schimbat nicio trăsătură pe fața dragonului. Negreșit, nu mă voia aproape de el. Am încercat un contact mental, dar a fost imposibil. Fapt ce l-a făcut mai posac ca înainte.

– Lor, nu încerca niciodată să mă sondezi. Te voi ucide pe loc.

– Iklahl, nu fi rău, știi că nu mă poți omorî. Fac parte dintre cei ce sunt de neatins pentru tine și semenii tăi. Cel puțin dacă nu vrei să mori renegat. Tu și Tinval. Așa că nu mai spune

prostii. M-ai sondat și știi cine sunt. Orice act de violență între noi e imposibil.

– Nu conta pe asta, Lor. Nu conta pe asta.

Hazliu de amenințătoare, bestia. Era totuși ceva care nu se potrivea.

– Tinval m-a adus să te văd, deoarece poți să mă ajuți să le găsesc pe Nitaa și Yrouf, care sunt tot niște dragoni. Nitaa este sora mea așa cum tu ești fratele lui Tinval. Și cred că suntem toți în pericol de moarte. Așadar, mă ajuți?

Iklahl îl privea pe Tinval. Am văzut capul acestuia din urmă schițând un semn afirmativ cu o mișcare aproape imperceptibilă. Răspunsul sosi la fel de repede.

– Da, te voi ajuta în noaptea asta.

– Mulțumesc. De fapt, dacă sondezi împrejurimile, nu detectezi zidul?

– Nu m-am gândit la asta. Deci n-am sondat și n-m remarcat nimic.

– Nu vrei să-ncerci?

– Eventual, da. Mai târziu. Voi încerca, de asemenea, să aflu pe unde trebuie s-o luăm ca să întâlnim zidul ăsta. Dar nu garantez nicio reușită.

– Înțeleg, am făcut-o deja. Fără să găsesc locul exact, însă se află pe undeva pe aici, prin pădure.

Iklahl își închise ochii suspinând. Discuția era încheiată. Tinval surâdea amuzat.

– Face mereu așa când n-are chef de vorbă. Chiar și cu mine. Nu e prea vorbăreț.

Am surâs la rândul meu…

– Da. Contrar lui Nitaa, care este o mare guralivă. Uneori mi-e greu s-o opresc. Au și dragonii caracterul lor, ca noi…

– Ai dreptate, Lor. Dar ei sunt cuminți și atât timp cât noi suntem credincioși, sunt și ei. Mai fideli ca oamenii, în orice caz.

– Desigur. Și dacă ne-am odihni puțin? Noaptea promite să fie lungă.

– Da. Pe curând.

Apoi Tinval s-a dus să se culce între picioarele lui Iklahl. Eu m-am pus la adăpostul tufișurilor și am adormit destul de repede. Păstrând speranța că o vom găsi repede pe Nitaa.

Ziua făcea loc treptat nopții, care ne-a găsit pe toți trei dormind. Primul care s-a trezit a fost Iklahl, care l-a zgâlțâit pe Tinval. Foiala lor scandaloasă m-a trezit și pe mine. Ieșind din tufișuri, l-am văzut pe Tinval vorbind în șoaptă cu Iklahl. Dragonul își plecă atent capul. Am așteptat, nu voiam să-i deranjez. Primul care m-a observat a fost dragonul.

– Bună seara, Lor. Te-i odihnit?

– Da, mulțumesc. E-n regulă.

Tinval mă privea și aștepta să se încheie politețurile.

– Lor?!

– Da.

– Ne-am gândit la un plan. Dacă zidul e acolo, și este, fiindcă Iklahl l-a detectat și el știe exact unde se găsește, trebuie să-i surprindem pe cei care l-au ridicat. În aer sau pe pământ. Eu voi merge cu Iklahl și apoi te vom ghida ca să ne urmezi. Când vom fi aproape de țintă vom veni la tine și, în funcție de împrejurări, vom întocmi un plan de atac. Ce crezi?

– Evident, toată lumea pleacă și eu rămân singur! Devine o obișnuință! Atunci, să facem așa. Să plecăm deci.

Tinval s-a urcat pe spatele lui Iklahl și au plecat. Eu am luat-o pe jos pe același drum, prin întuneric. În ciuda mai multor tentative de a-i contacta, rezultatul a fost un eșec. Tăcere totală. Parcă asistam la un truc defectuos. Devenea penibil și un sentiment de pericol mă invada din ce în ce mai mult. Genul de sentiment care nu ne place și care ne face să ne îndoim de tot ce ne înconjoară. M-am așezat la rădăcina unui arbore și am deschis total căile de comunicare mentală spre exterior.

Trebuia să fiu liniștit ca să pot auzi gândurile altora. Însă n-am detectat nimic, în pofida eforturilor de concentrare. Probabil că mă aflam în incinta zidului negru. În consecință, nu departe de Nitaa. În sfârșit... Mai trebuia s-o și găsesc. De preferat, în viață. Viața mea depindea de asta. Însă nu mai era nevoie să mă gândesc la toate, acolo, în clipele acelea. Existau alte priorități. Tinval și Iklahl mă obsedau. Cu atât mai mult cu cât, grație lor, știam unde este zidul. Dar de aici până la a închide un asemenea spațiu nu era decât o alternativă: trebuia s-o fac. Aveam din ce în ce mai puțină încredere în ei. Dar dacă mă puteam folosi de ajutorul lor, în caz că exista vreunul, de ce nu? Deodată, am auzit în spatele meu o bătaie de aripi și un șuierat. M-am întors cu spada în mână și l-am văzut pe Tinval și pe dragonul lui care tocmai aterizaseră.

– Ei, Lor? Ai observat ceva?

– Da. Suntem în interiorul perimetrului închis de zidul negru. Iar voi ați blocat căile de comunicare. Imposibil să ajung la voi mental. De ce?

– Fiindcă noi am găsit cauza. Oricum, suntem toți în pericol. Serios.

– Ah, nu mai spune! Am intuit că am înțeles același lucru. Eu cred că sunt în pericol, aici, în momentul ăsta. Voi, în mod clar, mai puțin... Încă și mai puțin...

– Cum adică „Încă și mai puțin“?

– Nu vă cred și nu vă percep clar. Mai ales pe drăguțul tău dragon. Nu-mi spune nimic important. De fapt, nu știu nimic despre voi. Ați dispărut fără urmă, lăsându-mă să mă descurc singur.

– Sper că n-ai înnebunit?

– Nu chiar.

– Lor, tocmai ți-am găsit dragonul. Înțelegi fraza asta simplă? Și ea e, într-adevăr, în pericol. Prin urmare, și tu. E prizoniera unui fel de bolnav. Care nu va întârzia s-o ucidă.

Așadar, ai de gând să te calmezi și să mă asculți?

– Da, te ascult. Dar mai întâi cine ești cu adevărat?

– Îți voi povesti după, ai cuvântul meu. Acum vom merge să ne eliberăm prietenii, împreună cu dragonul tău.

Pricepusem. Trebuia să-i ascult și să văd treptat ce urma să se întâmple.

– Dă-i drumul deci, Tinval. Povestește.

– Prin urmare, la câteva leghe de aici, există un bolnav cu ceata lui de asasini de dragoni. Vânători. Nu știu de unde vin, nici cum reușesc să stăpânească rezonanțele mentale, dar reușesc. Fără probleme. Nu cred că bieții mizerabili care-l însoțesc sunt și ei capabili de asta, sau înțeleg ce face el. Deci singurul pericol vine de la el. Și văzând armele pe care le au, nu va fi ușor să-i eliminăm.

– Cum așa? Poate să-i facă față lui Iklahl?

– Dacă e luat, într-adevăr, prin surprindere, nu. În caz contrar dragonul meu va avea unele probleme cu el. Are un fel de arc de o mărime impresionantă. Iar săgețile sunt aproape de mărimea unei sulițe.

– Da? Asta îmi spune câte ceva.

Îmi amintesc ce am scos din pieptul lui Yrouf. O săgeată lungă!

– Ce-ți spune?

– Am îngrijit un alt dragon, Yrouf. Ți-am relatat vag despre asta. Avea o săgeată înfiptă-n piept, cu o mărime asemănătoare celor pe care tocmai mi le-ai descris. I-am scos-o și se simțea mai bine, apoi a plecat s-o caute pe Nitaa. Nici ea nu s-a mai întors.

– Trebuie să fie în tabăra bolnavului ăsta.

– E posibil. N-avea aerul unui dragon renegat. Și mi-a promis că o va căuta pe Nitaa și că mă va juta s-o eliberez, eventual.

– Să sperăm că Yrouf este încă în viață și că Nitaa e teafără.

– Da. În cazul ăsta, vom proceda altfel. Eu mă ocup de șef și voi doi de servitorii lui. Dar nu lăsați pe nimeni în viață. Vă convine așa?

– Nu, absolut deloc. Nu vei reuși să-l ucizi singur. E un munte, n-ai văzut? E de două ori cât tine.

– Am văzut și mai rău de atât. Nu vă îngrijorați. Ocupați-vă de bandă. Eu de șef. Dacă terminați repede, îmi veți da o mână de ajutor. Sunt departe?

– Nu. Iklahl ne va duce cât ai clipi aproape de ei. Apoi își va lua zborul și la un semnal atacăm împreună. Văzând niște oameni, celălalt monstru nu-și va lua arcul și se va apăra cu sabia. Își va semna astfel, sigur, sentința la moarte, cât și a bandei lui.

– Este deja semnată. Gata cu vorbele, timpul trece și se ivesc zorii. Atacul nostru trebuie să aibă loc noaptea.

– Nu-s de acord. Eu prefer să aștept dimineața devreme, când somnul e cel mai profund. Până să se trezească de-a binelea, vor fi toți morți.

Eram obligat să fiu de acord cu el, deoarece avea dreptate.

– Atunci, eu mă apropii încet de șef, tu elimini o eventuală santinelă și-i facem praf. Asta nu va schimba nimic în cazul lor. Sunt deja făcuți praf.

– Perfect. Să plecăm.

Am urcat amândoi pe spatele lui Iklahl și iată-ne plecați spre inamicii noștri. Avea să fie încă o dată o baie de sânge… Cu condiția ca Nitaa a mea să nu fie prea rănită.

CAPITOLUL 6

Iată-ne ajunși. Iklahl își pregăti atacul într-o liniște perfectă. Nu se auzea nici măcar o trosnitură de ramură strivită sub picioare. Dovada unui antrenament bun și a unei obișnuințe de război. Atacarea pe tăcute a dușmanilor era o deprindere evidentă. Nu trebuia să existe nici cea mai mică șansă de supraviețuire a celor atacați.

Aruncându-ne o privire rapidă în jurul nostru, am putut constata uimiți că nu era nimeni de pândă. Aveau o încredere oarbă în ei. Total stupid. Să lași ușa deschisă atacurilor exterioare, noaptea, da, trebuia s-o facem.

– Tinval, sunt complet idioți sau prea beți. Sau ceva ne scapă.

– Cred că ai dreptate. Dar, după părerea mea, au băut prea mult. Cu atât mai rău pentru ei și cu atât mai bine pentru noi. Așa ne va fi mai ușor.

– Așa ziceți voi doi. Ar fi bine să-l prindem viu pe șef. Dacă vom putea. În caz că încep eu atacul cred că-i voi da o lovitură bună în cap, îl leg și după aia ne ocupăm de ceilalți. Avem tot interesul să-nțelegem bine cum ridică zidul. Dacă e el, deoarece, dormind, trebuie s-o facem totuși.

– Da, Lor. Vom proceda întocmai. Iar tu, Iklahl, ce părere ai?

Dragonul nu se sinchisi să răspundă. O aplecare ușoară a capului ne aprobă planurile.

– Să mergem. Sunteți gata?

– Să mergem, Lor. Și șansa să fie cu noi.

M-am îndreptat spre cel ce părea să fie șeful bandei, care avea sabia în mână. Aruncând o privire prietenilor mei, l-am văzut pe Iklahl luându-și zborul și pe Tinval apropiindu-se de liziera taberei, cu sabia-i lungă la vedere. Razele lunii o făceau să strălucească. Eram mulțumit că lama sabiei mele era neagră. Ținta mea dormea. În orice caz, lăsa foarte mult impresia asta.

Toți eram pregătiți. Iklahl se rotea în cerc deasupra noastră, pe Tinval îl simțeam agitându-se de nerăbdare, iar eu n-aveam decât să-mi duc treaba la sfârșit și să-l adorm pe veci pe bufonul din fața mea și să-l leg.

Ajuns aproape de el, l-am izbit cu mânerul sabiei în mijlocul frunții, rugându-mă că lovitura să nu-l omoare! Nici măcar n-a scos un suspin. Cu o oarecare dificultate, l-am pus pe burtă și i-am legat mâinile la spate, apoi i-am petrecut frânghia în jurul corpului. O nimica toată! Imediat după asta am scos un strigăt nemaipomenit pentru a-i preveni pe ceilalți. Începuse dansul morții. Iklahl își desfăcu aripile cu un urlet ce-ți îngheța sângele în vene și din gură îi țâșniră limbi de foc. Tinval îi tăia cu sabia pe cei care voiau să se ridice, surprinși de trezirea brutală, cât și pe cei care se zvârcoleau cu veșmintele în flăcări. L-am imitat bucuros și sabia mea dansa tăind tot ce era viu. Iklahl smulgea cu dinții capete, brațe, picioare. Spectacolul era feroce, sângele șiroia peste tot din rănile larg deschise. Din când în când îmi priveam prizonierul țeapăn. Cum nu mai aveam nimic de făcut, tovarășii mei terminară treaba și eu am alergat s-o caut pe Nitaa. Deodată, am primit un mesaj.

– Tu ești, Lor?

– Da, Nitaa. Unde ești? Te caut.

– Chiar în capătul taberei, spre răsărit, e o grotă aici. Intrarea este închisă. Suntem înăuntru. Vino repede.

– Sosesc. Yrouf este cu tine?

– Yrouf și aproape alți zece dragoni. Mișcă-ți încoace, și

repede, augustul fund, te rog.

– Nitaa, afară e un alt dragon care mă ajută, Iklahl. Spune-le celorlalți că e de-al nostru și că nu e nevoie să-l atace. Ai înțeles?

– Da, le voi spune, dar va fi dificil să nu-l atace. Nu pentru mine, fiindcă știu cine ești, ci pentru ceilalți… Ei nu-l plac. Este un renegat și renegații trebuie să moară.

– Lăsați-l în pace! Primul care încearcă ceva va primi una dintre săgețile mele drept între ochi. Jur. Și cu atât mai rău pentru el. Nu voi fi îngăduitor. Și rămâneți toți acolo, trebuie să vorbim, iar tu atenționează-i pe cei din interior.

– Bine, așa voi face. Vii sau nu?

– Sunt la poartă. Însă nu pot s-o deschid. Sunt prea apropiate barele. Am nevoie de Iklahl.

Abia mi-am încheiat gândul, că marele dragon era lângă mine.

– Iklahl, vrei, te rog, să spargi poarta asta?

– Nu. Cei din interior vor să ne ucidă, pe Tinval și pe mine. Să rămână acolo. Și nici tu să nu te mai atingi de ei, Lor.

– Nu cumva mă vei împiedica tu?

– Exact. O voi face, chit că ar trebui să te ucid.

Cu un gest sec, i-am pus sabia în gât.

– Dacă miști, dragul meu, vei simți asta traversându-ți creierul de vrabie. Am vorbit destul de clar? Nu mă obliga să fiu rău. Iar acum mă vei asculta atent. Ai înțeles?

Ochii lui Iklahl străluceau cu toată furia din lume. N-am mai văzut niciodată înainte atâta ură într-o privire.

– Da, am înțeles. Ce vrei să-mi spui?

– Am contactat toți dragonii din interior. Nu te va agresa niciunul. I-am prevenit că-l voi ucide pe primul care s-ar arăta agresiv împotriva voastră. Acum te vei calma frumușel și-mi vei deschide poarta, sau te pedepsesc crunt și apoi găsesc o altă soluție?

Fața dragonului se îmblânzi. Și se întrezări chiar un surâs vag.

– În cazul ăsta o voi deschide. Poți să-ți iei sabia din gâtul meu.

– N-am niciun chef să am încredere-n tine, totuși o voi face.

Mi-am băgat sabia în teacă. În același timp am simțit lama rece a lui Tinval lipită de gâtul meu.

– Bine ai făcut, Lor, că ți-ai băgat sabia-n teacă. La cea mai mică mișcare ți-aș fi zburat capul.

– Da, am înțeles. Dar tu ai fi murit cu puțin timp înainte de asta. Ți-am simțit mirosul undeva în spatele meu și strigătele au încetat. Deci erai acolo și exista o amenințare. Sabia mea, ce-a de-a doua, este îndreptată spre burta ta. Înainte să fi ucis dragonul te-aș fi spintecat pe tine. E atât de prostesc… Ești prea sigur de tine, Tinval, și nu mai acorzi atenție riscurilor ascunse. Ar fi mai bine să fim prieteni. Iklahl, ne deschizi poarta?

În mai puțin timp decât ar fi trebuit să răspundă, barele se făcură țăndări sub loviturile de picior ale dragonului.

– Ieșiți afară, în liniște, unul după altul, fără să simt vreo urmă de agresivitate la voi. Cel puțin dacă n-aveți chef să muriți aici. Avem multe de făcut și un singur dușman.

Dragonii ieșiră clătinându-se. Prima a fost Nitaa. Draga mea Nitaa. M-am lipit de ea în semn de afecțiune, dar și s-o simt vie și liberă.

– Frumoasa mea! Ce fericit sunt să te găsesc întreagă și nevătămată. Mi-a fost atât de teamă pentru tine.

– Liniștește-te, piticule. E în ordine. Lasă efuziunile pentru mai târziu.

Era de așteptat să fie rece la elanurile mele! De fiecare dată când am fost fericit și i-am arătat asta, ea se comporta la fel! Încăpățânata! Și tot fericit eram, de asemenea, când îi vedeam fața și ochii vicleni strălucind de bucurie.

Ieșiră toți dragonii din grota unde fuseseră ținuți prizonieri

și se rânduiră în jurul nostru. Unii cu un aer puțin prea amenințător după părerea mea, vizavi de Tinval și de Iklahl. Am hotărât să pun lucrurile la punct de față cu toți.

– Bun! Faceți toți un efort ca să mă ascultați. Mă adresez câtorva fețe mai mult sau mai puțin amenințătoare pe care le observ aici. Fără cei doi de acolo, vorbesc mai exact de Tinval și de Iklahl, ați fi fost și acum în temniță sau mai degrabă morți. Așadar, lăsați deoparte ranchiuna, ura, numiți-le cum vreți. Sunt dispus să-mi apăr până la ultima suflare cei doi dragoni ai mei. Și să ucid pe oricine înainte să mor. Am fost destul de clar pentru voi? Iar dacă unul dintre voi are ceva să-mi spună, să facă un pas înainte și să se explice. Atât timp cât îmi păstrez umorul ca să-l ascult. Odată ce vom fi trecut la altceva se va sfârși. Ei, ce ziceți?

Dragonii se uitau unul la altul cu un aer întrebător. Dar niciunul nu mișca și nu-și deschidea pliscul! Totuși după câteva clipe unul dintre ei avansă câțiva pași, cu un aer certăreț.

– Eu am ceva de adăugat.

– De acord. Spune ce ai pe inimă. Însă mai întâi numele tău. Mulțumesc.

– Mă numesc Héllénikus. Și Iklahl e un renegat! Un trădător și un asasin! Deci, conform legii, trebuie să moară.

– Afirmând asta, trebuie să ne explici motivele tale, Héllénikus. Ce a făcut? Vorbește!

– Și-a ucis sufletul pereche. Așadar, nu mai are decât o jumătate de suflet. Nu se poate trăi fără un suflet întreg.

– Erai acolo când a făcut asta? L-ai văzut cu ochii tăi?

– Nu, așa mi s-a spus.

– Se povestesc multe pe lumea asta. Cred că și el are o versiune a faptelor. Și presupun că ne-o va oferi. Cu atât mai mult cu cât sufletul lui pereche, Tinval, este cât se poate de viu după cum poți vedea. Așa cum știți toți, când sufletul pereche al unui dragon moare, moare și dragonul, în același timp. Or,

amândoi sunt vii, ceea ce-ți contrazice teoria, Héllénikus.

M-am întors spre Iklahl.

– Ai auzit ce mi s-a zis adineauri, Iklahl. Ce poți răspunde?

Iklahl mă privea fix, disprețuitor.

– N-am nimic de spus în privința subiectului ăsta. Doar că nu mi-am ucis sufletul pereche. A fost omorât și eu eram rănit, deci în imposibilitatea de a-l ajuta. Asta a fost tot. Eu și cu Tinval încă îl mai căutăm pe cel care a făcut asta.

– Suficient. Cazul e închis. Dragonii nu mint și asta o știe toată lumea. Acum să trecem la lucruri serioase. L-am făcut prizonier pe gardianul vostru. Și niciunul dintre noi nu știe cum a reușit să-și ridice zidul. Or, noi trebuie să aflăm înainte să moară.

Nitaa avansă și ea cu un pas greoi…

– Și cum vom proceda? Presupun, ca și voi toți, că nu ne va dezvălui secretul lui de bună voie. Și n-avem dreptul să-l torturăm. Te vezi făcând asta, Lor?

– Nu neapărat. Dacă va trebui, o voi face. Dar am un plan.

– Te ascultăm.

– Este foarte simplu. Îl voi trezi. Apoi vom intra toți, împreună, în mintea lui. Nu va putea bloca un atac combinat. La un moment dat va ceda și unul dintre noi va putea intra în mintea lui și să găsească secretul. Vi se pare bun planul?

– Ideea nu e rea. Te urmăm.

Tinval rămăsese mai în spate. Ca și cum nu voia să participe cu noi la acțiune.

– Tinval, e vreo problemă? Nu ești de acord?

– Ba da, vin și eu.

Vocea-i era însă stinsă, ezitantă…

În pofida oricăror fisuri în coeziunea noastră, ne-am apropiat de prizonier, care dormea în continuare. Trezirea n-avea să fie plăcută pentru el. I-am turnat fără menajamente o cană cu apă pe față. S-a trezit scuturându-și capul și scuipând în

toate părțile pentru a nu se sufoca. Am fost cât pe-aci să izbucnesc în râs.

Între două accese de tuse violentă ridică ochii dușmănoși spre noi. Curios, nu-i era teamă.

După câteva clipe se decise să vorbească.

– Cine sunteți? Ce vreți de la mine, bandă de hoți?!

M-am apropiat, urmat de ceilalți.

– Întrebarea este: cine ești tu? Și-mi vei răspunde foarte repede, altfel îți distrug creierul.

– Nu e treaba voastră cine sunt eu. Eliberați-mă imediat!

Avea obiceiul să dea ordine și toată lumea să i se supună. Vocea lui reda, neîndoielnic, asta.

– În privința eliberatului, dacă nu vorbești repede și nu răspunzi la întrebări, te vom elibera la fel de repede. Dar nu la modul la care te gândești. Deci încă o dată: spune-ne cine ești!

– Atunci, omorâți-mă. Nu veți afla nimic de la mine.

– Dacă zici tu…

Am luat un buștean și i l-am legat de picioare, după ce i-am scos cizmele. Mă privea cu un aer amuzat, dar îngrijorat. Nu înțelegea. De altfel, nici ceilalți.

– Bun… Asta am făcut-o. Deci, pentru ultima dată: cine ești?

– Da, cum să nu… Ce frică îmi este! Șterge-o, hoțule!

M-am întors spre Nitaa.

– Nitaa, mi se pare că prietenului nostru îi e frig la picioare. Vrei, te rog, să i le încălzești puțin?

– Cu plăcere, Lor.

Ea se apropie de picioarele prizonierului și scuipă un jet de flăcări. Se auzi un urlet.

– Ei? Ți-e mai puțin frig? Ea poate face mai mult dacă i-o cer. Așadar: numele tău, viperă!

Vocea-mi devenea furioasă. Iar ceilalți făceau niște ochi neîncrezători vizavi de cruzimea mea. Nu riscam decât un singur lucru: ca tipul ăsta să fie un frate al dragonilor. Și astfel

eu deveneam un renegat, împreună cu Nitaa.

– Sunt Aldimi, un vânător de dragoni. Nu ți-am făcut nimic, ticălosule!

Asta era, într-adevăr, bună! Un vânător de dragoni care pretindea că nu-mi făcuse nimic.

– Nu mi-ai făcut nimic!? Ne vezi aici pe amândoi? am spus eu arătându-i-l pe Tinval. Suntem sufletele pereche a doi dragoni. Și tu îi ucizi, deci ne ucizi și pe noi. Și după părerea ta crezi că-mi place asta? Bun, am făcut un pas înainte. Și atunci, zidul negru cum îl ridici? Te ascult!

– Ce zid negru? Despre ce vorbești?

Nu! Chiar credea cu adevărat că putea prelungi șarada asta? Vocea-mi deveni mai mieroasă…

– Nitaa… Tot îi mai e frig prietenului meu… Poți să-l ajuți, te rog, încă o dată? Nu-mi place să-l văd în starea asta.

– Așteaptă! De fapt, eu am făcut un baraj împotriva gândurilor voastre. Am învățat asta în urmă cu ceva vreme de la un dragon.

– Doar n-o să spui, gunoiule, că tu, un asasin, ai fost prieten cu un dragon!

– Ba da. Acum e mort.

– Mort din ce cauză?

– A fost ucis. Foarte simplu.

– Hm… Tu l-ai ucis, nu-i așa?

– Dacă răspund afirmativ, ce veți face?

– Nu e nevoie să răspunzi cu Da. Știu că este Da. Ai avut un suflet pereche și ai fost destul de tâmpit ca să-l omori. Pur și simplu. Cel mai curios este că te mai afli pe lumea asta.

– Nu, era doar un prieten. Moartea lui a fost un accident trist.

– Evident. Cum putea fi altfel, ne putem întreba! Bun! Am discutat destul. Nu-și poate permite nimeni să lase pe cineva, care poate face ceea ce faci tu, liber și în stare să provoace rău.

Deci vom decide toți cum vom proceda în continuare.

M-am întors spre prietenii mei.

– Ați auzit ceea ce tocmai a zis, deci știți ce crimă a comis. Aceea pe care a dezvăluit-o. Sunt convins că nu s-a oprit aici. Și că intenționa să vă ucidă pe toți.

Dragonii și-au clătinat toți capetele în semn de aprobare.

– Avem trei posibilități. Prima, îl lăsăm în libertate ca să-și trăiască viața mizerabilă. A doua, îl ucidem imediat. A treia, îi anihilăm orice formă de gândire și-l facem complet idiot. Personal, aș înclina pentru a treia versiune. N-ar mai fi nevoie de o vărsare de sânge inutilă. A curs deja. Așadar, cine e pentru prima soluție?

Inevitabil, am citit în ochii prietenilor mei o întrebare: „Lor a înnebunit subit?“

– Deci nimeni. A doua soluție? Eu aș face-o fără probleme de conștiință.

Nimeni nu rupse tăcerea.

– De acord. Optăm pentru a treia variantă. Dar vom face operația asta împreună.

Instantaneu, ochii prizonierului își pierdură toată strălucirea. Râdea ca un copil și nu mai reușea să scoată niciun cuvânt. Lucrurile erau aranjate. L-am dezlegat și i-am pansat picioarele. În câteva zile, dacă va rămâne în viață, va putea merge normal și va ajunge la satul cel mai apropiat. Un fermier îi va asigura hrană în schimbul unor mici servicii. La fel ca în cazul tuturor celor cu mintea slabă.

– Prieteni, drumurile noastre se despart acum. Sunteți liberi. Cum trebuie să fiți, de altfel. Nitaa și cu mine vom pleca să ne terminăm războiul.

Unul dintre dragoni făcu câțiva pași înaintea celorlalți.

– Sunt Zahira, Lor. Frații și surorile mele mi-au cerut două lucruri: să vă mulțumesc, ție, lui Tinval și Iklahl, că ne-ați salvat de nebunul ăsta. Și apoi să-ți spun că, dacă vrei, te vom însoți,

fiindcă știm unde și în ce scop mergi. Te putem ajuta.

Am auzit vocea lui Yrouf.

– Da, Lor. Lasă-ne să venim cu tine.

L-am privit pe Tinval și pe Iklahl. Erau tăcuți, însă aprobau propunerea celorlalți.

– Ascultați, e periculos. Războiul ăsta este atât al poporului meu, cât și al meu. Riscăm toți să ne lăsăm pielea aici.

– Știm asta. Și voi trei v-ați riscat pielea pentru a ne salva. Nu e decât o compensație firească din partea noastră. Și nu este deloc ușor să ucizi un dragon.

– Da, însă acum vorbiți pentru voi. Poate că Tinval și Iklahl au altceva de făcut. Un alt drum. Ce zici, Tinval?

– Spun că Iklahl și cu mine mergem în aceeași direcție ca tine. Și câteva mici lupte și unele mici prăzi de război nu ne vor dăuna. Nu suntem bogați. Și puținul pe care-l avem se diminuează foarte repede. Deci venim cu tine dacă ne accepți. Iklahl mă va urma, fiindcă e de acord cu mine și cu ceilalți.

Asta a fost totuși o surpriză frumoasă. Cu toți prietenii mei alături de mine, puteam să ajut, într-adevăr, poporul din Mouranie în revolta împotriva vampirilor.

– Mulțumesc, prieteni. Vom pleca noaptea următoare. Între timp trebuie să mâncăm și să ne odihnim. Nu mai e mult drum de parcurs, dar, oricum, trebuie să-l facem. Să ne întoarcem la tabăra de unde am plecat. Locul e în siguranță. Nitaa!

– Da, Lor.

– Să mergem, frumoaso. Urmați-mă toți. Și zburați cât mai jos. Nu trebuie să fim văzuți.

A fost ca un zbor de vrăbii. Oricum, niște vrăbii mari! Nu ne-a luat mult să ajungem la destinație. Eram, în sfârșit, în siguranță…

– Bun, cine merge la vânătoare? Nu mai avem nimic de mâncat. Yrouf, Zahira, vreți să mergeți voi, vă rog?

Abia mi-am încheiat fraza, că cei doi dragoni au și plecat.

Ceilalți își căutau un loc unde să se odihnească. Eu și cu Nitaa ne-am retras într-un colț ca să fim singuri. Doream să-mi povestească ce se întâmplase.

– Ei bine, Nitaa, cum de-ai căzut în capcana degeneratului ăsta?

– Ca ultima dintre naive! O rușine!

– Povestește.

– E simplu. Îți amintești de ultimul contact cu tine?

– Evident.

– Veneam spre tine, cât de repede puteam. Mi-era teamă de reacțiile lui Yrouf vizavi de tine. Nu voiam să riști, nici să fii obligat să omori un dragon. Am ajuns apoi la zidul negru. Am văzut luminișul pustiu și am rămas puțin acolo ca să-mi adun gândurile. Deodată am simțit un fel de plasă din oțel căzând pe mine și am primit o lovitură dură la cap. Am căzut brusc, amețită, ca o vacă obișnuită pe care o ucizi la abator. Când mi-am venit în fire eram în grotă cu ceilalți. Toți în aceeași stare ca mine. Aveam remușcări că fusesem atât de neatenți cu ce era în jurul nostru, că fuseserăm prinși atât de ușor! Adevărați porci fără minte! Dacă ai ști cât mă căinesc…

– N-ai niciun motiv s-o faci. Important e că te-am găsit și că ești teafără. Restul…

– De uitat foarte repede! Mi-e rușine!

– Bun, ai spus destule prostii. Zi-mi dacă poți intra în gândurile lui Tinval?

– Am încercat, dar e imposibil. Mi-am pus și eu întrebarea: cum face? Este curios. Și Iklahl e la fel. Nu-mi place deloc asta. N-am prea multă încredere în ei.

– Drept să-ți spun, nici eu. Când voi dormi, tu vei rămâne trează, apoi eu voi pândi când dormi tu atât timp cât el este aproape de noi. Ești de acord?

– Da, Lor. Trebuie să facem așa. E timpul să vedem și să înțelegem cine sunt ăștia doi.

– Dacă vom ști într-o zi. Nu e nimic sigur.

– Ba nu! Vom afla. Deși mi se pare imposibil să riscăm.

– Vom vedea. Uite, îl aud pe Zahira și pe Yrouf. Sosesc cu de-ale mâncării. Mâncăm ceva?

– Nu sunt încă aici, Nitaa. Mi-ai lipsit și mi-aș dori să rămân puțin cu tine, în liniște. Departe de ceilalți. După asta nu știu când vom mai avea ocazia să fim singuri.

– O vom avea, nu-ți face griji. Și mie-mi place să discut singură cu tine, și mi-ai lipsit la fel de mult.

– Iată-i, au ajuns. Haide să mâncăm ceva.

Zahira și Yrouf aduseseră două vaci frumoase. Toată lumea putea deci să se hrănească fără să mai fie frustrată.

– Mulțumesc, prieteni. V-ați mișcat repede, am spus eu cu recunoștință.

– Pășteau libere pe câmp. Ne-am gândit că e păcat să lăsăm să se piardă o așa hrană bună și gustoasă! Deci le-am luat.

Am izbucnit în râs.

– Foarte bine! Aveți dreptate. Haideți la masă, eu îmi tai o bucată pentru mine și Tinval, iar voi, prieteni, împărțiți-vă între voi restul. Hei, Tinval, vii să mă ajuți?

Tinval se îndreptă spre mine și scoase un cuțit lung din cizmă. Cu o lamă tăioasă, ascuțită, desigur, ca o lamă.

Am tăiat o bucată de pulpă pentru noi doi și Nitaa a prăjit-o imediat. Ne-am retras ca să mâncăm liniștiți și dragonii și-au împărțit cele două vaci. La sfârșit nu mai rămăseseră decât niște pete de sânge în iarbă. Erau înfometați prietenii noștri, nu glumă!

Apoi, eu și cu Nitaa ne-am dus în colțul nostru.

Dar mai aveam un lucru de rezolvat...

– Cine vrea să se sacrifice și să facă primul de gardă? Am nevoie de doi dragoni. În prima jumătate de timp, iar în cealaltă, alți doi dragoni. Deci cine se oferă voluntari?

Un dragon mare avansă câțiva pași, urmat de o femelă

puțin mai mică.

– Sunt Mescri și iat-o pe Dahlil, tovarășa mea de drum. Vom face împreună de gardă în prima parte de timp, Lor. Dormi liniștit. Vom fi atenți la pacea somnului pentru voi toți.

– Mulțumesc, prieteni. În a doua parte vor face de gardă Nitaa și Yrouf. Ceilalți dormiți fără grijă.

Toți dragonii și Tinval și-au găsit un loc de culcare. Rămânând grupați. Nitaa și cu mine am întârziat puțin prefăcându-ne că observăm ce aveau să facă Iklahl și Tinval. Dar degeaba, fiindcă ei au adormit primii. Ceea ce am făcut și noi imediat după aceea.

Odihna a fost bună și imediat după căderea nopții Nitaa și Yrouf au trezit toată trupa. Sosise timpul de plecare spre Mouranie.

Tinval se pregătea calm, fără grabă. Ca întotdeauna, imperturbabil. Dădea impresia că pleca să se plimbe. Un adevărat bloc de marmoră. Dragonul era la fel. Nicio expresie pe fețele sau în ochii lor.

– Prieteni, e timpul să pornim la drum. Dar înainte de asta aș vrea să vă spun ceva la toți.

Toți ochii se-ntoarseră uimiți spre mine.

– Vreau să vă previn încă o dată că nu voi pune geană pe geană până când nu vom câștiga. Acolo e un război și într-un război se poate muri. Dacă vreți să vă răzgândiți, o puteți face, nu vă împiedic. E valabil pentru toți, inclusiv pentru tine, Tinval.

Acesta mă privi cu un aer furios.

– Toată lumea de aici știe unde mergi și de ce, și nu există lași printre noi. Așadar, nicio vorbă și la drum!

– Mulțumesc, prieteni. La drum.

Am sărit pe spatele lui Nitaa și micul nostru grup își luă zborul spre Mouranie într-un șuierat de furtună…

CAPITOLUL 7

Zburam liniștiți spre Mouranie și frontierele ei împădurite. Trebuia să mă schimb și să pun ordine în grup. I-am făcut semn lui Nitaa atingându-i încet baza gâtului.

– Trebuie să schimbăm structura formației de zbor, Nitaa. Mă gândesc la una de forma unui vârf de săgeată inversată. Tinval și cu mine vom sta în mijlocul grupului, iar ceilalți pe ambele părți. Cu o distanță rezonabilă între noi. Destul de mare ca, de jos, să semănăm cu un nor mare și să putem evita fiecare dintre noi, dacă sunt trase în direcția noastră, săgețile dușmane. Dar trebuie, de asemenea, să vedem și să putem intercepta amândoi pe oricine ar avea ideea să zboare între noi. Vrei să-i previi tu pe ceilalți?

– Da.

În clipele următoare totul era făcut. Nitaa a intrat în gândurile mele.

– Lor, unde vom ateriza? Într-o pădure de pe Marele Platou sau la marginea orașului Stibur?

– Spune-le la toți să-și încetinească zborul pentru a auzi ce se-ntâmplă în Mouranie. De altfel, la marginea Stiburului este pădurea Vogans cu lacul având același nume. Îl vom recunoaște ușor, există un templu pe malul lui unde vom face curând primul nostru popas. Acolo vom găsi mâncare și de băut.

– O idee bună. Adjudecat.

– Haide, trebuie să zburăm fără zgomot și atenție la privirile

vampirilor. Dacă ne vede vreunul, nicio grjă. N-are cum să-și prevină semenii de sosirea noastră. Începând de acum, suntem toți în război.

– Mulțumesc pentru informație! Tiii, nu eram la curent! au rezonat în mintea mea vocile însoțitorilor mei.

Am tăcut, și bine am făcut, întrucât n-aveam, pe bună dreptate, chef să fiu luat în derâdere.

Pădurea Vogans începu să se zărească în depărtare, ceea ce însemna că și popasul era aproape. Chiar dacă aveau să înceapă lucruri mai serioase. Trebuia să-l găsesc cel puțin pe unul dintre capii răscoalei pentru a-l preveni că-i va veni în ajutor trupe noi și înarmate.

Apoi trebuia să-mi găsesc familia care trăia la Surem, pe Marele Platou. Pentru a o pune la adăpost. Prin asta, acordam prietenilor mei avantajul de a-și găsi un loc sigur unde să se odihnească. Fiecare lucru la timpul lui… Pentru moment, trupa ateriză într-o liniște totală, la adăpost de priviri indiscrete. Dacă puteam fi încă la adăpost undeva în țara asta. Însă nimeni nu se aștepta să trăiască și să vină în Mouranie pentru a se război, fără riscuri. Așteptând, aveam nevoie de hrană și de apă. Apa nu punea vreo problemă. Cu mâncarea urma să ne descurcăm ca de obicei. Furând-o sau vânând. Știam că pădurea asta mișuna de porci sălbatici care urmau să ne procure o mare plăcere hrănindu-ne cu carnea lor.

Doi dintre noi plecaseră deja la vânătoare. Am trimis alți doi dragoni să-i ajute și, eventual, pentru a aduce mai multă carne, dacă era posibil.

După o oră cei patru au revenit în tabără, fiecare cu câte un animal în gheare. Ceilalți, Tinval și Iklahl inclusiv, erau plecați la lac ca să se spele și să se răcorească.

Eu și cu Nitaa am rămas să păzim locul.

Eram doar noi șase și, așteptându-i pe ceilalți, am servit o bucată de carne ca să-mi recapăt forțele, fără să-mi pun prea

multe întrebări. Cu Nitaa. Mă gândeam la modalitățile de acțiune pe care urma să le folosim pentru a fi cât mai utili posibil rebeliunii. Planificam în același timp felul concret de a recupera niște bănuți de la seniorii țării. Vărsând maximum din sângele lor blestemat…

Ceilalți au sosit și ei și s-au apucat să mănânce.

– Nitaa, mergem la lac?

– Nu credeai că avem nevoie de asta?

– Ba da. Noi plecăm, prieteni! Nu mișcați de aici, revenim repede.

Am plecat fericiți să știm că, în sfârșit, ne vom putea spăla. Nu ne mai îmbăiasem de multă vreme. Pentru câteva clipe urma să fim ca niște puști jucându-se în apă. Chiar dacă inconștiența ne lipsea.

Am terminat cu spălatul și ne-am întors printre ceilalți. Tinval și Iklahl stăteau de pază, iar ceilalți dragoni dormeau. Nitaa îl înlocui pe Tinval în gardă și eu m-am dus să mă culc între picioarele ei. La fel de protejat și liniștit ca-n pântecele mamei mele.

Odihna trecea de fiecare dată prea repede. Din nefericire, de data asta n-am putut s-o prelungim. Cum toată lumea se trezise, am refăcut o scurtă trecere în revistă.

– Atenție, vă rog! Voi pleca împreună cu Nitaa ca să aflu cine conduce răscoala. Am câțiva prieteni care joacă has și care ar putea, probabil, să mă informeze cu starea lucrurilor din țară. Voi face asta cât de repede posibil, dar nu știu când voi reveni. Așteptați-mă aici. Dacă există vreo problemă cât de mică, o voi contacta pe Nitaa, care vă va preveni. Tinval, ai ceva cunoștințe pe aici?

– Nu. Familia mea trăiește pe țărmul mării. Vrei să mă duc la ei?

– Ar fi un lucru bun. Dar fii atent să nu te observe cineva.

– Bine. Plec.

– Drum bun. Te vom aștepta aici. Încă o dată, nu risca inutil.

– N-ai nicio grijă, nu vor fi probleme, sunt tobișnuit.

– Ceilalți dați o raită, în zbor, la noapte pe aici. Dacă găsiți vreun vampir, faceți-l prizonier și păstrați-mi-l la cald. Avem o nevoie vitală de informații despre situația de aici. Dacă întâlniți la noapte o casă locuită de monștrii ăștia, dați-i foc și dispăreți imediat fără să fiți observați. Noroc și pe mai târziu.

Dragonii ne priviră plecând, pe mine și pe Tinval, în timp ce Nitaa își luă zborul spre Stibur.

– Unde mă duc, Lor?

– Spre marginea orașului. Mă lași acolo și voi lua o căruță pentru a merge în centru. Rămâi pe fază în cazul în care voi avea nevoie de tine.

– Evident, Lor, voi ține legătura cu tine.

– Nu-mi trimite mesaje decât în caz de forță majoră. Nu uita că și ticăloșii ăștia pot să ne audă.

– Da. Mă voi ascunde pe unul dintre câmpurile ce mărginesc orașul.

– Am ajuns. Coboară.

Zis și făcut. Nitaa atinse pământul.

– Nitaa, îți las spada mea. Nu voi lua nicio armă cu mine, e mai sigur. Deci dacă am nevoie de ajutor, vino repede, dragostea mea.

– Nu! Voi întârzia cât voi putea ca să te găsesc mort! mă ironiză ea. Nu fi idiot!

Am părăsit-o și am plecat calm spre o stație de căruțe de transport persoane spre oraș. Mă dezobișnuisem de căruțele astea infecte și lente. Bălegarul de cal puțea de-ți muta nasul! Iar când căruțașul nu era beat mort, ce fericire! Aveai o oarecare speranță că poți ajunge întreg la destinație. Mă întrebam dacă nu cumva era mai bine să fac drumul pe jos. Dar riscam să dureze prea mult. Bun! N-aveam de ales… Nădăjduiam să n-am vreo întâlnire nefericită. Fără nicio armă

la mine riscam să am o problemă majoră de supraviețuire. Am văzut una dintre ruinele astea ambulante și m-am apropiat de căruțaș.

– Pacea să fie cu tine![2] am rostit eu.

Omul mă privi cu niște ochi de pește prăjit, total uimit. Mormăi printre dinți, puținii care-i rămăseseră, cu siguranță din cauza mirosului fetid al gurii:

– Pacea să fie și cu tine. Unde vrei să mergi?

– În centru, aproape de Palatul Marelui Stăpân. Poți să mă duci acolo?

– Dacă plătești, te duc unde vrei. Ai cu ce?

– Am.

– Arată-mi înainte să urci. Văd în fiecare zi mulți nebuni care vor să fie transportați și au buzunarele goale.

– Câte monede vrei să mă duci până acolo?

– Cinci sunt de ajuns.

Am numărat cinci monede și i le-am întins.

– Ține cele cinci monede. Când pleci?

– Imediat. Nu e prea multă lume aici, deci ar trebui să dau bice cailor. Locul nu e sigur.

– Merge repede căruța ta?

– Dacă am ce să dau de mâncare cailor mei, da, poate merge repede.

Da! Înțelesesem. După ce-mi ceruse, cu siguranță dublu, voia și mai mult. Ce șnapan!

Am scos banii și i-am dat.

– Cu ăștia își vor stăpâni foamea?

– Vor zbura pentru tine, Stăpâne! Urcă-te și ține-te bine!

Abia am avut timp să mă așez, că omul își îndemnă caii biciuindu-i cu toată forța, de era să cad din căruță!

Pe drumul pavat grosolan cu pietre nu-mi auzeam nici măcar gândurile, atâta zgomot făceau roțile cercuite din fier. Speram să ajung cu bine la destinație!

Casele-și schimbau aspectul pe măsură ce intram în oraș. Micile căsuțe ponosite, din cărămidă roșie, lăsau loc clădirilor mari ridicate între arbori. Curios, semănau toate, mai mult sau mai puțin. Nu era, desigur, o lipsă de imaginație din partea locuitorilor sau a arhitecților, ci doar obligația de a rămâne în cadrul unui model predefinit și impus de guvernanți. O gândire unică, toate asemănătoare, deci pace. Cu asigurarea de a continua să rămână la putere și de a face ce și cum voiau. Fără să țină cont de suferință. În țara asta dacă ești un vampir, totul e îngăduit.

Cât despre ceilalți, aveau dreptul să tacă și să sufere. Eventual, să moară în tăcere.

Nici nu mi-am dat seamă că se sfârșise călătoria.

Vocea sinistră a căruțașului m-a trezit din visare.

– Am ajuns!

– Mulțumesc. Mergi în pace, am spus eu sărind din căruță.

Am luat-o în direcția unui fel de han modest unde se mânca bine, aveau un vin bun și o muzică bună interpretată de oameni din popor fără pământuri. Am observat și câțiva jucători de has pe care-i cunoșteam foarte bine și-i frecventasem adesea într-o vreme, și care aveau obiceiul să vină seara pentru a sărbători și a se relaxa pentru câteva monede din fier. Cu puțin noroc, puteam întâlni câțiva prieteni de odinioară. Câțiva pași rapizi și iată-mă ajuns. Înainte de a intra i-am trimis un mesaj scurt lui Nitaa, spunându-i că totul mergea bine și că sosisem în centrul orașului Stibur.

Intrând, m-a lovit în față și în nări un fum gros de carne prăjită și de tutun. Ce amintiri!... Mi s-a făcut brusc foame. Gândul la o mâncare gătită precum acasă mi-a strâns stomacul. Căutam cu privirea un loc liber, când am auzit un strigăt de bucurie.

– O apariție în lumea celor vii! Prieteni, priviți cine e la ușă! E Lor! Trădătorul care ne-a lăsat fără vești trăiește!

Întorcându-mă spre persoana care-mi rostise numele, abia l-am recunoscut pe unul dintre vechii mei prieteni, Urder.

– Urder! Ești chiar tu, bătrâne veteran?

– Ei da, sunt chiar eu, canalie bătrână!

Ne-am îmbrățișat. Ce bucurie am simțit întâlnindu-l după o lungă absență. Diavolul nu se schimbase prea mult. Aceeași față albă ca o lenjerie de corp, de forma unei securi, încadrată de un păr negru căzându-i pe umeri.

– Vino, Lor! Suntem bucuroși să ni te alături! Așază-te aici.

Și-mi arătă un scaun deja ocupat de un alt tânăr. Nu pentru mult timp. Urder dădu un picior scurt scaunului.

– Ridică-te de aici și lasă-i locul vechiului meu prieten, spuse el cu brutalitate.

– Urder! Te doare capul? Rămâneți la locul dvs., domnule. Îmi voi găsi un alt scaun liber pe aici!

– Nicio problemă, domnule. Vă ofer locul meu. Urder glumea, deoarece știa bine că voi pleca. Nu vă voi mai deranja.

– Mulțumesc, domnule. Așa cum ați auzit, eu sunt Lor. Dvs.?

– Mă numesc Hetimber. Încântat.

– Și eu la fel. Pe altă dată, sper.

Omul plecă după ce strânse mâna tuturor care erau cu noi. I-am luat locul, alături de Urder.

– Ei bine, dragul meu! Povestește-mi viața ta după ce ai plecat!

– Nu e nimic de povestit, sau nu prea mare lucru. Trăiesc în sud și sunt tot singur. Din când în când particip aici la un turneu de has ca să nu-mi ies din mână și să câștig câțiva bani în plus. Am decis să vin să văd ce mai fac prietenii mei aici, în Stibur, fiindcă am auzit vag vorbindu-se despre o revoltă și eram îngrijorat. După ce voi merge pe Marele Platou ca să-mi văd familia. Apoi mă voi întoarce acasă la mine, să lucrez. O viață dintre cele mai banale. Dar am constatat cu plăcere că străzile sunt sigure aici și că nu se mai duc războaie civile. Fapt

ce m-a liniștit puțin. Dar tu?

– Eu o duc ca și înainte. Seara, așa cum știi, venim aici să chefuim puțin și să mâncăm. Ceilalți vor sosi, probabil... Nu știu nimic despre ei... Nu-mi prea văd prietenii vechi. S-au căsătorit sau sunt arestați. Sedentari! Ca și tine!

Și izbucni într-un râs zgomotos.

– Dar ce faci aici? Trebuie să fii mort de foame!

– Nu chiar așa cum spui, aș mânca însă ceva. Ce au bun aici?

– Nu s-a schimbat nimic. Aici se fac și acum cele mai bune rulouri cu carne de vită prăjită din oraș! Iar berea este perfectă!

– Atunci, să comand asta.

Am chemat fata care servea, și ea sosi imediat.

– Ce doriți?

– 30 de rulouri, pâine și sos picant. Cu niște beri bune și proaspete pentru mine și prietenii mei, vă rog.

– În ordine, domnule. Mă ocup imediat de asta. Vă aduc mai întâi berile?

Am confirmat. Fata plecă la fel de repede cum venise.

– Urder, spune-mi, în afară de has, cu ce matrapazlâcuri te mai îndeletnicești?

– Trăiesc, prietene, trăiesc. Cumpăr și vând... Cu mici profituri... Cât să-mi duc zilele fără să-mi fie foame sau sete.

– Și vampirii închid ochii? Mă uimești!

– Ei... sunt mic. În cazul meu nu există riscul de îmbogățire și-mi plătesc impozitele, deci ei se îmbogățesc. Ei închid ochii. E drăguț din partea lor și-i mulțumesc lui Dumnezeu. La fel și ei.

– Da, ai dreptate. Nici nu merită să-i acuzi de ceva. Și locuiești departe de aici?

– Nu. De ce? Ca să bei o sticlă și să-ți petreci noaptea la mine când își închide crâșma porțile? Ar fi o idee bună. Păcat că nu sunt două femei cu noi, spuse el râzând cu subînțeles. Nici în vis nu le-am găsi la ora asta. În afară ce cele pe care le plătești pentru plăcerile pe care ți le oferă. Dar, personal, nu sunt

interesat.

– Nici eu.

– Totuși, ar fi bine să avem una, poate, dar nu-i face curte dacă vrei să n-ai mari probleme. Oricum, în caz că ea vine în seara asta, ar fi minunat, și ei îi place să petreacă și să bea un vin bun.

– Cine anume? O cunosc?

– Nu. E o tânără drăguță sub toate aspectele, însă puțin cam vrăjitoare. Așa se zice…

– Este dintre ai noștri sau vampir?

– Dintre ai noștri, nu te-ngrijora. N-am treabă cu ăștia, în afară de a lucra cu ei.

– Cum se numește fata?

– Liarta. O tipă frumoasă, suplă și loială.

– Ce așteaptă fata care servește? Să se închidă? Vrei altă bere?

– Da, mă duc să-i cer să-mi aducă una.

– Da, câte una pentru toată lumea, Urder.

Comesenii noștri se înțeleseră din priviri și se ridicară. Unul dintre ei prezentă scuze în numele celorlalți.

– Ne pare rău, dar ne întoarcem în sala de joc. Dacă ceilalți nu termină prea târziu, vom reveni să bem un pahar cu voi. Mulțumesc oricum.

– Păcat… Pe curând.

Urder plecă spre bucătărie. Câteva minute mai târziu, reveni cu două beri.

– Vine și mâncarea noastră, Lor, e aproape gata.

Abia își încheie fraza, că fata care servea apăru lângă masa noastră cu felurile de mâncare.

– Iată, domnule, rulourile comandate. Împreună cu berea vă costă 50 de monede din fier.

– Bine! La prețul ăsta trebuie să fie foarte bune.

– Veți vedea, domnule.

I-am întins monedele și am început să gust din porția mea.

– Urder, ia și tu dacă vrei.

– Nu, mulțumesc, eu am mâncat deja. Și prânzul meu a fost mai consistent decât al tău. Nu mai pot să-nghit nimic.

N-am mai zis nimic, ocupat să mănânc. Deodată, Urder mă atinse ușor cu piciorul pe sub masă.

– Lor, ea este Liarta. O invit la masa noastră? mă întrebă el cu voce scăzută.

Am privit spre ușă. Într-adevăr, o tipă drăguță. Față prelungă, părul pe jumătate lung, abia atingându-i umerii și cu câteva meșe pe frunte. Corpul suplu. Era îmbrăcată cu o fustă scurtă, puțin deasupra genunchilor, purta o curea, ce-i cădea pe burta pe care o ghiceam musculoasă, și pantofi negri. Avea mersul grațios, de felină. Și niște brațe goale pe care mi le-am imaginat în jurul gâtului meu ca un colier și nu ca un ștreang de spânzurătoare.

– Ce părere ai, Urder? Cred că ai fi fericit s-o inviți la masa noastră, apoi la tine. Oricum, mi-ar plăcea s-o cunosc… Ador genul ăsta de fată.

– Nu fi imbecil, nici măcar fericit, nu te sfătuiesc s-o agăți, sigur o să ai probleme cu ea.

– Ocupă-te de ea. N-am nicio intenție în sensul ăsta.

Urder îi făcu semn lui Liarta.

– Liarta, vino cu noi, frumoasa mea. Aș dori să te prezint unui foarte vechi prieten.

Ea se întoarse calm spre Urder și mă privi. Am privit-o și eu în ochi, complet hipnotizat, incapabil să-mi desprind privirile din ale ei. Mi-am scuturat capul ca să mă eliberez de vraja aceea. Când ajunse alături de noi m-am ridicat.

– Bună seara. Vreți să vă așezați la masă cu noi? Eu sunt Lor. Urder mi-a vorbit mult despre dumneavoastră și sunt fericit să vă întâlnesc.

– Mulțumesc. Cu plăcere.

– Lor! Ia-o încet, bătrâne. Încetează cu limbajul tău politicos, de ceremonie religioasă! Nu merge pe aici. Bună seara, Liarta. Ce mai faci tu, frumoasă vrăjitoare?

N-am lăsat-o să răspundă.

– Urder, ești total lipsit de politețe! Vreți ceva de băut pentru a vă răcori? m-am adresat eu lui Liarta.

– Mulțumesc, e drăguț din partea ta, da, o bere rece.

– Urder, vrei, te rog, să ne aduci câte una la fiecare? Fii drăguț. Eu am fost plecat multă vreme, dar tu ești obișnuit cu locul. Pe mine m-au cam uitat.

– Mă duc.

Urder se ridică să plece.

– Așteaptă, prietene. Iată bani ca să plătești. Îmi face plăcere asta. În același timp, întreabă dacă au o sticlă cu un vin bun, ascunsă pe undeva.

– Da, merg să aduc una. Au întotdeauna pentru prieteni. Puțin cam scump, dar bun. Un adevărat elixir al Zeilor!

– Perfect.

El plecă spre bucătărie, lăsându-mă singur cu Liarta.

– Ei bine, dragă domnișoară, cu ce te ocupi? Dacă nu sunt prea indiscret, firește…

– Lucrez, pentru tatăl meu aici, în Stibur, la construcția ororilor astea numite case. Tu?

– Eu? Nu mare lucru de spus. Lucrez pentru mine, în ferma mea. Un fel de țăran…

Ce mai, un lucrător al pământului. Și am venit aici pentru a-mi vedea familia și prietenii care trăiesc la Surem, pe Marele Platou. După o vizită de câteva zile mă voi întoarce la munca mea. Din nefericire, nu-mi pot lăsa mult timp ferma. Știi ce înseamnă… Muncitorii își fac de cap când nu sunt eu acolo…

– Ce fel de fermă? Cerealieră?

– Nu. Cresc animale. Ca să le mănânc după aceea… Nu mă plâng. E de lucru și trăiesc din asta… Dar orașul îmi lipsește

uneori…

Cum puteam să mint atât? Încă fericit că Nitaa nu mă auzise. Curios, ochii lui Liarta erau destul de neîncrezători. Mințeam așa de prost?! Oricum, desigur, nu-i puteam spune adevărul. Uf! Sosea Urder! Poate mă scăpa din încurcătură!

– Ei, Urder, ai găsit ceea ce ne trebuie?

– Da. Chiar un vin foarte bun. Vrei să-ți termini mâncarea ca să putem merge la mine?

– Calm, prietene! Lasă-mă să-mi termin berea, și Liarta la fel. Avem destul timp totuși!

Liarta se întoarse spre Urder.

– Plecați deja? ne întrebă ea cu o undă de regret în voce.

– Liarta, dacă vrei, plecăm toți trei, la mine, să bem sticla asta și să vorbim în liniște. Vrei să ne însoțești?

– Da, vin cu voi. Să termin berea, Lor, mâncarea lui și mergem. Vom fi mai liniștiți. Ai dreptate.

Am terminat repede și iată-ne plecați spre locuința lui Urder…

---

[2] N.T. Formă de salut care e întâlnită de trei ori în Evanghelia după Ioan, mai precis în cap. 20. Luca o folosește și el în contextul Învierii lui Iisus, o singură dată (Lc 24,36).

CAPITOLUL 8

Am ajuns la Urder. Un mic apartament obișnuit, de celibatar, unde totul părea să fie la locul decis de el. În așa fel, încât o scroafă n-ar fi putut să-și găsească purceii! O dezordine de nedescris pe care el o numea cu tupeu „organizare complexă“! Exista totuși o masă și patru scaune pe care ne puteam așeza, cu condiția să le eliberăm de lucruri și să le îngrămădim pe al patrulea! Urder puse trei pahare pe masă, în fața noastră, cât de cât curate, și deschise sticla cu vin. Apoi le umplu și ciocnirăm.

– În sănătatea noastră!

– În sănătatea ta, Lor, și a ta, Liarta. Bine ai venit în țară, vechiul meu prieten, și în modesta mea locuință.

Liarta își ridică paharul și apoi îl aduse la buze pentru a degusta vinul.

– E bun vinul ăsta… Îmi place.

Nu puteam decât s-o aprob. Era mai mult decât corectă afirmația ei.

Liarta își aținti privirile spre mine.

– Lor, ce vânt te aduce pe aici?

– Ți-am spus deja… turism. Dorința de a-mi vedea familia și prietenii. În pofida faptului că aveam unele temeri vagi despre viitor. Dar, oricum, m-am înșelat.

– Temeri vagi? De ce? Din cauza a ceea se povestește despre revoltă? Nu-mi spune că vestea a ajuns până la urechile tale!

– Da. A ajuns. Nu prea am chef să mă confrunt cu probleme în sensul ăsta. Știi, nu sunt și n-am fost niciodată un războinic. Sunt doar un om căruia îi place să stea pe la casa lui și singura dispută pe care o am sunt când îmi pun papucii!

Urder izbucni în râs. De ce aveam impresia că suna fals?

– Mă rog, dacă zici tu… Totuși înainte nu erai reticent în privința disputelor! Cum se schimbă lucrurile… Dar mi-e greu să te cred, până la urmă!

– Privește-mă. Sunt un celibatar bătrân care-și petrece comod timpul, mănâncă bine și doarme la fel. Nu m-am îngrășat… Și n-aș avea curaj să țin regim. Mi-am umflat cât am putut burta pentru a accentua impresia asta, am zis eu și Urder râse din nou.

În schimb, Liarta tăcea, lăsându-ne să ne povestim prostiile. Cum începuserăm să vorbim despre răscoală, am încercat să continui pe marginea subiectului.

– De fapt, ce e cu răscoala faimoasă împotriva vampirilor? Tot niște incapabili se ocupă de ea sau e ceva serios?

Cele două fețe se întunecară puțin la întrebarea mea. Totuși Liarta făcu un mare efort ca să-mi răspundă cu o voce nonșalantă și cu un ton indiferent:

– Nu știu. Aici, în capitală, nu se resimt efectele. Ceva mai multe gărzi pe străzi. Asta-i tot. În schimb, se spune că orașele din provincie și zonele rurale sunt în flăcări. Sau unele. Se dau lupte și sunt morți de ambele tabere. Mai ales în rândul rebelilor. Vampirii sunt înconjurați toți de oameni înarmați până-n dinți. Ceilalți fac ce pot. Și nimeni din exterior nu-i ajută. Asta-i viața…

Certitudinea că Liarta nu era neapărat străină de revoltă mă invada din ce în ce mai mult. Dimpotrivă, ea ar fi trebuit să fie mai degrabă foarte implicată. Până la ce punct? Asta rămânea să descopăr. În schimb, băutura îl făcuse pe Urder să picotească deasupra mesei. M-am decis să-i propun lui Liarta s-

o revăd mâine, ca să vorbim mai mult. Dacă vom mai avea ocazia asta.

– Da, înțeleg dificultatea bieților oameni. Cu atât mai mult cu cât fac parte dintre ei. Mai exact, făceam parte. Toate astea sunt cam departe de mine și nu mai văd lucrurile în același fel. Și apoi, sunt prea bătrân ca să mă implic.

– Nu cred că e doar asta…

– Știu la ce te gândești, Liarta. Desigur, traiul tihnit m-a făcut, într-un fel, mai moale, pentru a nu spune laș, egoist, cine știe… Nu sunt singurul și, din nefericire, o știu și eu. Sunt mulți ca mine acolo unde trăiesc. Și nu mișcă niciunul un deget ca să ajute… Sprijinul pentru semeni n-are nimic fin… Pe bună dreptate, voiam să-i joc pe măgarii ăștia ca să muște momeala. Dar m-a mers.

– Știu. Însă ai putea, cel puțin, să le dai niște arme în stare bună. Și tu dormi pe o ureche. Indiferent la alții, care se bat.

Înclinarea ei pentru revoltă era mai mult decât evidentă. Liarta era o revoltată până în adâncul sufletului. Imposibil să nu vezi. Trebuia să limpezesc lucrurile.

– Știi, Liarta… Sunt un străin perfect acum în propria țară natală. Dacă pot să vă ajut, spuneți-mi. Nu sunt de partea vampirilor, nici servitorul lor.

– Tu? Cu plăcere, dar nu particip la revoltă!

O schimbare totală de poziție care spunea mult despre viteza cu care ea se ambala și putea, de asemenea, să dea înapoi la fel de repede. Spunând astea, ea nu înceta să se uite insistent, cu colțul ochiului, la Urder. Am înțeles imediat ceea ce voia să mă lase să înțeleg. El nu făcea parte din mișcare și reprezenta un risc pentru ea și ceilalți.

– Oh! N-am insinuat deloc un astfel de lucru! Nu era decât curiozitatea. Mi-am zis că trebuia cel puțin să încerc să înțeleg informându-mă despre evenimente pentru a putea merge să-mi văd familia la Surem, fără să mă las ucis din greșeală!

În același timp i-am trimis un mesaj lui Nitaa, cerându-i să localizeze și să citească gândurile lui Liarta. Și să mi le transmită degrabă. Trebuia să știu cine era ea în realitate.

– Știi, Lor, după războiul civil hoții la drumul mare nu mai ies la furat. Vampirii îi ucid imediat, poliția imperială este pe fază, în plină activitate, și arestează toată lumea. Și rebelii îi împiedică să facă rău. Prea multă lume pe urmele lor ca să poată acționa.

Am văzut fața lui Liarta schimbându-se, ca și cum fusese cuprinsă subit de o durere. A devenit la fel de brusc lividă și s-a chircit din cauza durerii insuportabile. Inițial, am crezut că Nitaa îi făcea renghiuri. Și imediat am intrat la griji.

– Liarta, ești în ordine?

Ochii-i erau injectați de sânge. Nitaa exagera puțin de data asta.

Liarta nici nu mai reușea să vorbească. Am luat o cârpă, am înmuiat-o în apă și am vrut să i-o pun pe frunte. În același timp am contactat-o pe Nitaa.

– Nitaa, îi faci rău. Nu ți-am cerut s-o omori.

– Nu fac nimic! Știu ce voiam să știu. Dar fii atent acolo și lasă-mă să văd.

M-am conformat imediat.

– Nu vine din partea mea agresiunea, ci din altă parte, preciză Nitaa. Și o va omorî. Intervin?

– Da! repede, te rog.

Priveam cu atenție schimbările de pe fața lui Liarta. Culorile îi reveneau pe măsură ce treceau secundele. Îi era mai bine.

– Ei bine, Liarta? Ce ți s-a întâmplat?

Privirea îi era înspăimântată.

– Nu știu, Lor. O durere bruscă de cap. Sângele-mi urca în partea de sus a craniului și am avut impresia stranie că nu mai cobora.

– Ți s-a mai întâmplat asta?

– Nu. Niciodată. Mă voi duce să văd mâine un vindecător, poate-mi va zice ce să fac.

– Da, ar fi mai bine, cred. Vrei să te însoțesc acasă în caz că ți-ar reveni starea asta? Vreau să fiu sincer, aș prefera să petreci noaptea aici, cu mine. Dacă ai nevoie de ajutor, cel puțin îți voi fi alături.

– Cred că ai dreptate. Voi rămâne.

– De acord. Culcă-te în patul liber, eu voi dormi pe jos.

– Mulțumesc, e drăguț din partea ta.

– Mi se pare foarte normal. Și eu sunt obișnuit cu asta. Când lucrez zi și noapte pentru a asista la nașterea unui animal mi se întâmplă să dorm pe pământ.

– Ce facem cu Urder?

– Îl voi lua încet și-l voi pune în patul lui.

Mi-am luat prietenul pe umăr ca să-l pun, ca pe un sac obișnuit de legume, în patul lui, care era foarte plin cu fel de fel de lucruri. Am ieșit apoi din camera lui, având grjă să încui bine ușa. Mutarea nici nu l-a oprit din sforăit. Normal, Urder era beat criță!

– Am făcut-o și pe asta, acum poți să te culci, Liarta. Dacă vrei să-ți scoți hainele, mă voi întoarce, ca să nu fi stânjenită.

– Nu, mă voi culca așa, îmbrăcată…

– Și eu, însă o să-mi scot cizmele. Dacă nu te deranjează.

– Nicidecum, Lor. Spune-mi, apropo de asta, pot să-ți zic Lor?

– Da, de ce n-ai putea?

– Fiindcă te-ar putea jena. Așadar, eu voi fi Lia. E bine așa?

– Perfect, Lia. Acum, scuză-mă un minut, trebuie să-mi fac rugăciunea și să meditez puțin.

I-am întors spatele, m-am așezat cu picioarele încrucișate sub mine și cu mâinile unite în față, pe picioare.

Aveam nevoie să comunic cu Nitaa…

– Nitaa?…

Răspunsul ei sosi imediat.

– Da, Lor.

– Ce-ai aflat? Povestește-mi repede, n-avem mult timp.

– Voi începe cu sfârșitul. Atacul a fost posibil din cauza unei agresiuni violente, dar nu din partea unui dragon, ci a unui vampir. Căuta ceva, însă ea se apăra bine, nelăsând să treacă decât ce voia ea. Ceea ce m-a făcut să-mi zic că tu trebuie să fii foarte neîncrezător, și din motive foarte temeinice, în faptul că ea e capabilă să se apere astfel împotriva unei intruziuni mentale. Că se află în fruntea revoltei. Nu e șeful principal, dar ea îl cunoaște, se numește Casfarh și trăiește undeva pe Marele Platou. Ea i-a vorbit deja, însă ascunzătoarea lui rămâne un mister. Liarta poate să-l contacteze oricând are chef. Și nu uita că ea știe să citească și să-și transmită gândurile. Casfarh poate, de asemenea, s-o contacteze ușor mental, sunt convinsă. Însă n-am detectat nicio urmă a trecerii vreunui dragon prin mintea ei. Ea nu cunoaște modul de comunicare între noi. În caz contrar ar fi blocat totul, și chiar cu ușurință.

– Mulțumesc, Nitaa. Rămâi pe recepție. Pe curând.

M-am prefăcut că-mi închei rugăciunea lipindu-mi fruntea de podea. Văzusem asta undeva. M-a durut! Ce nu facem ca să fim credibili!

M-am întors spre Liarta.

– Mulțumesc pentru înțelegere, Lia. Încă o dată, scuză-mă că m-am izolat pentru câteva clipe.

– Nu-i nimic. Nu te mai scuza atât.

– Mulțumesc. Să revenim la oile noastre, dacă vrei… Iartă-mi curiozitatea, dar a trecut așa de multă vreme de când am fost departe de țara asta… Spuneai că hoții nu mai ies să jefuiască drumeții?

– Nu. Prea periculos pentru ei.

– Știi, mă intrigă un lucru. Am auzit vorbindu-se că ar exista

un șef unic undeva, presupun, în Stibur, însă nu știe nimeni cine e cu adevărat. Este curajos că a început revolta și are mult talent să-i facă destul de fideli pe oamenii lui, astfel încât nimeni să nu știe cine e și unde se află. Nu crezi?

– Da, desigur. Trebuie să existe un șef unic undeva. Sau a fost și acum e mort. Cum nimeni nu trebuie să știe asta, oameni continuă să se bată și să-l asculte. Totul e posibil.

– Cine știe! Asta e o posibilitate cu o probabilitate mare de a fi adevărată. Nu m-am gândit la asta…

Mințea frumos, micuța! Fără să lase impresia asta. O strategie care se dovedea subtilă și care l-ar fi putut pune pe cineva neinformat de realitate pe o pistă liniștitoare, dar foarte periculoasă.

Presupunând că vampirii află o asemenea istorisire și că ei o răspândesc oficial, Casfarh iese din umbră și dezminte că e mort. Asta face populația mai furioasă ca înainte și rândurile rebelilor se măresc rapid. Un plan bun… Dificultatea era că eu n-aș fi riscat să lansez un asemenea zvon, fiindcă ar fi avut un efect distructiv pentru răscoală. Or, eu aveam tot interesul să diminuez forța vampirilor. Zvonul ăsta răspândit, în pofida aparențelor, era o mișcare greșită din partea lui Liarta și a celorlalți. Casfarh nu putea ieși din umbră fără să moară rapid sub loviturile vampirilor, care abia așteptau asta. Cam tânără femeia asta frumoasă! Fără prea multă experiență. Însă tentativa ei era lăudabilă.

– Dar asta mi se pare puțin probabil. Toate revoluțiile sfârșesc repede fără un șef carismatic.

– N-am zis că n-ar fi altceva în situația asta. Poate un fel de Consiliu al înțelepților, nu știu nimic despre un asemenea for! Totul e prea complicat pentru mine.

– Nici eu nu mai cred în Consiliul înțelepților. Fără un șef care să ia deciziile, în definitiv, într-un moment în care o altă persoană nu mai e de acord cu nimeni. În ansamblu… se ajunge

la anarhie. Imposibil altfel, Liarta.

– Dacă zici tu, spuse ea cu un ton resemnat.

– Zic asta ca și în cazul altor lucruri. Niște estimări fără niciun sens. Și pe tine asta nu te-a tentat niciodată să participi la revoltă?

– Nu neapărat. Mi-a fost de ajuns să lucrez pentru tata și să învăț despre plante și incantații. Cât despre rest, cine are nevoie de o tânără în niște lucruri așa de complicate ca războiul? Ăsta e pentru bărbați, nu?

– În situații ca astea nu e neapărat doar o treabă pentru bărbați. Și femeile au un rol important de jucat…

Of! Să flatezi orgoliul feminin pentru a face o femeie încrezătoare!

– Crezi? Sunt puțini bărbați care gândesc ca tine, de aceea sunt uimită.

– Nu, nu cred, sunt mai mult decât convins de adevărul ăsta universal.

– Mulțumesc, în numele femeilor. Aici, bărbații nu gândesc ca tine.

– Ești sigură? Nu știu. Nu-mi văd poporul cu înclinații antifeministe în cazul ăsta. N-am idee dacă tu ai vreo vină și nu exagerezi în privința asta.

– Nu știu dacă exagerez, însă n-am de gând s-o fac. Știi, țara s-a schimbat și mentalitățile, de asemenea, în ultimii ani…

– Dacă spui tu, Lia. Trăind aici, trebuie să știi mai bine. Cum îmi pari cineva care știe ce vrea și care este inteligent și voluntar, mă gândeam că ai putea să-i ajuți. Cu atât mai mult cu cât poziția ta socială constituie un atu… În fond, nu cunosc nimic despre asta. Dacă aș fi trăit aici, poate că m-aș fi alăturat revoluției și aș fi luat arma în mână. Poate că nu…

– Cred că te-ai fi implicat. Fără să-ți pot spune de ce. În pofida caracterului tău indulgent, generos, ești unul care nu pare chiar atât de blând. De altfel, când conduci o fermă trebuie

să ai un pumn de oțel. Dacă nu, nu lucrează nimeni cum trebuie.

– Greșești. Respectul și interesele mutuale mă determină să n-am nevoie de un pumn de oțel. Astfel, lucrul se desfășoară normal. Și apoi, am o totală lipsă de curaj în a fi rău cu lucrătorii mei.

– Lor, nu cred un cuvânt din ce-mi spui. Ascunzi ceva. Curiozitatea ta e prea mare, prietene. Și întrebările tale, aparent vagi, dacă le cerni puțin, devin foarte precise.

Iată deci! În plus, fata știe, de asemenea, să reflecteze! Chiar foarte profund. Nitaa avea dreptate. Trebuia să ne ferim de Liarta ca de ciumă. Nu sosie momentul să-i spun care-mi erau intențiile. Nici despre prietenii mei ascunși în pădurea Vogans. Ea nu știa de existența lor decât, poate, din legende. Nimic de-a face cu o realitate oarecare.

– Nu, Lia. Te înșeli în privința unui țăran obișnuit care-și vede prietenii și familia. Care, de altfel, are defectul de a fi prea curios.

– Te cred. Întrebările tale mă intrigă totuși. Lasă. Ce-ai zice dacă ne-am odihni puțin?

– Bine, Lia. Noapte bună și vise plăcute. Dormi în pace.

– Și ție la fel.

Am stins lumânarea, mi-am făcut din vestă un fel de pernă și m-am întins pe covor. Noaptea e un sfetnic bun, deci am profitat de asta ca să analizez în minte discuția cu Lia. O variantă era să mă mulțumesc cu informațiile obținute de Nitaa, să-mi reîntâlnesc prietenii. Apoi, să plec în căutarea lui Casfarh și să-i ofer ajutorul nostru. Nu era neglijabil și dificil de refuzat sprijinul ăsta.

O altă posibilitate ce ni se oferea era de trece țara prin foc și sânge pentru a-l obliga pe Casfarh să vină la noi. În definitiv, nici măcar nu ne păsa de el. N-aveam neapărat nevoie de Casfarh. Ne convenea, de asemenea, acțiuni de comando, scurte

și mortale, împotriva vampirilor. Ceea ce conta era rezultatul final. Care se putea dovedi distructiv pentru inamic.

A treia versiune era să devin prietenul lui Lia, să fac în așa fel, încât s-o determin să aibă încredere în mine pentru a ne deschide calea spre Casfarh. Având sprijinul ei, deci cel puțin asigurați că populația nu ne va trage pe sfoară, puteam avea ascunzători sigure peste tot în țară. Avantaj deloc neglijabil pentru noi… Nu puteam, în orice caz, să decid singur. Trebuia să supun planurile deciziei tuturor. Fără excepție, inclusiv Tinval și Iklahl. Chiar dacă obligația asta ultimă nu-mi făcea cu adevărat plăcere. Absolut deloc.

– Nitaa? Ești cu mine?

– Da.

– Dacă dormeai, aș fi fost dezolat.

– Vorbește, sac plin cu prostii!

I-am expus rapid ideile mele.

– Poți, te rog, să transmiți astea tuturor și să le ceri să ia repede o hotărâre? Nu-i uita pe Iklahl și pe Tinval. Mulțumesc. Aștept.

Așteptarea n-a fost prea lungă. Erau toți de acord cu a treia variantă. Lia trebuia să se alăture grupului nostru. Chiar dacă eram nevoiți să folosim forța armelor din când în când ca toți vampirii să înțeleagă că s-a întâmplat ceva nou.

Că noua veste avea ceva care putea să-i distrugă. Asta urma să facem.

Dimineața am scotocit prin dulapurile lui Urder ca să găsesc ceva de mâncare. Dar erau goale, la modul cel mai trist. M-am îmbrăcat în viteză și am coborât, deoarece văzusem când sosisem un chioșc unde se vindea pâine. După ce am cumpărat pâine, împreună cu niște prăjituri, brioșe și câteva sticle cu suc din fructe, am revenit la locuința lui Urder. Cum amândoi dormeau încă, m-am dus să-i trezesc. Pe Lia, bătând-o încet pe umăr, și pe Urder, scuturându-l fără menajamente. El se trezi

morocănos și bombănind ca un copil nemulțumit.

– Mișcă-te, Urder! Am cumpărat de-ale mâncării. Dulapurile tale sunt goale, cocota mea! Ești nebun de legat! Bietul de tine!

– Lasă-mă-n pace! Sunt mort de oboseală.

– Atunci, dormi, trântorule! Îți las ceva să mănânci, pe masă. Lia și cu mine vom gusta ceva și apoi vom pleca. Pe mai târziu și mulțumesc pentru tot.

Lia și cu mine am început să mâncăm cu poftă și-n tăcere, aproape fără să ne privim. La sfârșitul micului dejun i-am cercetat atent fața. Cum ea nu-mi prea acorda atenție, puteam s-o studiez bucuros… O fată foarte drăguță… Ce secrete de care aveam nevoie ascundea frumoasa asta? Cu siguranță, multe. Nu putea avea încredere-n mine, nu destulă ca să mi le dezvăluie. Cum s-o conving mai repede?

– Ce vei face azi, Lia?

– Eu? Nu mare lucru. N-avem în momentul ăsta mult de lucru și ei n-au nevoie de mine. Cred că voi vizita negustorii de haine din centrul orașului Stibur și voi cheltui niște bani.

– La tine ai vreun mijloc de transport?

– Da, și încă unul bun. Caii noștri sunt printre cei mai rapizi din oraș. Îmi place mult să călăresc uneori.

– Mi-ai putea împrumuta unul și să mă însoțești la templul din Vogans? N-am mai fost de mult acolo. De când eram un puști.

– Ah, da! Vreau, cum să nu! Nu e nicio problemă să-ți dau un cal. Știi să te ții pe el?

– Cum să nu! Ce întrebare!

– Atunci, așteaptă puțin să mă spăl pe față și vom lua apoi o căruță până la mine. Cumpărăm pe drum ceva de mâncare și mergem la templul din pădurea Vogans.

– De ce vrei să te complici cu hrana? Știu un han unde putem mânca foarte bine, nu e departe de templu. După ce vom fi mâncat și dacă vom fi obosiți, pot plăti două camere ca să ne

odihnim. Tu-mi împrumuți un cal, eu te invit la masă și la odihnă. Mi se pare echitabil și cinstit. Nu crezi?

– Ba da. Ai dreptate. Plecăm? Abia aștept să pornim la drum.

– Atunci, să plecăm.

Am părăsit casa lui Urder. Nu departe de acolo am luat o căruță și am ajuns rapid la Lia.

Ea ținea cu orice preț să-mi prezinte părinții ei.

– Lia, uită-te la mine cum arăt. Mi-a crescut barba, sunt plin de praf, îmbrăcămintea mea este îndoielnică. Nu e ușor! Sincer, asta mă jenează!

– Prostii! Nu va observa nimeni aici detaliile astea. Dacă ești un prieten, atunci ești perfect și pentru ei. Așa cum ești. Promit!

Nu prea aveam de ales. Mi-am trecut mâna prin părul zburlit, apoi mi-am scuturat puțin vesta și pantalonii. Cât și cizmele, un adevărat depozit de praf! Mai mult n-am reușit, deoarece tatăl Liei ieșise deja în ușă.

– Lia! Fata mea! Unde ai fost astă-noapte?

În acea clipă m-a remarcat și pe mine, în sfârșit!

– Ne-ai adus un prieten? Ce drăguț! Cine e?

Veni spre mine cu pași mari, cu mâna întinsă pentru a mă saluta. Mi-o luă pe a mea scuturând-o ca un nebun, foarte bucuros.

– Sunt tatăl lui Liarta! Numele meu este Térivis.

– Încântat, Domnule! Mă numesc dintotdeauna Lor. E o plăcere să vă cunosc! am spus eu îngrozit de atâtea platitudini.

El se întoarse spre casă, strigând:

– Diam! Diam! Lia a venit cu un prieten. Vino, draga mea!

Mama Liei ieși și se apropie de noi. Am rămas cu gura căscată! O femeie de o anumită vârstă, dar ce frumusețe! Ai fi zis că e o zână de o delicatețe inimaginabilă. Nu-mi mai găseam cuvintele.

Vocea ei cu sonorități cristaline a ajuns până la mine.

– Bună ziua, Domnule…

– Lo… Lor, Doamnă! am bâiguit eu ca un puștan prins cu mâța-n sac.

I-am luat mâna și i-am sărutat-o respectuos.

– Sunt încântat să vă cunosc, Doamnă.

– Și eu, Lor, e bine așa?

– Da, e bine așa.

Tatăl mă luă de după umeri amical ca și cum ne cunoșteam dintotdeauna.

– Haide, Lor, vino să te răcorești înăuntru și să guști din pâinea și din vinul nostru.

În sfârșit, interveni și Lia.

– Tată, am venit doar să luăm doi cai și să mergem spre Vogans, la templu. Lor nu cunoaște drumul. El trăiește acum la Rafenlands. A venit numai să-și vadă prietenii de aici și familia, la Surem.

– Bine, bine… Asta nu vă împiedică să beți un pahar și să mâncați ceva în timp ce vi se vor înșeua caii.

– De acord, dar fă-o repede, tată.

– Repede, fata mea. Haidem înăuntru!

Întorcându-se, el dădu ordinul unui dintre oameni să ne pregătească deci caii.

– Acum, să intrăm, copii.

Intrarăm. O casă frumoasă, spațioasă și cu un mobilier simplu, funcțional, solid și de bun gust. Ca stăpânii ei. Oameni formidabili și cu inima deschisă. Și care-și adorau fata.

Paharele cu vin erau pe masă, alături de pâine și mezeluri făcute în casă.

Am gustat puțin din fiecare pentru a face plăcere părinților Liei. Dar imediat ce caii au fost înșeuați ne-am ridicat pentru a pleca.

– Vă mulțumesc, Doamnă și Domnule pentru ospitalitatea dumneavoastră. Apreciez foarte mult asta. Însă trebuie să plecăm. Lia?

– Da, Lor, plecăm.

Ea își îmbrățișă părinții, apoi am dat pinteni cailor, îndreptându-ne spre templul din Vogans.

CAPITOLUL 9

Prima parte a planului se încheiase. Exact așa cum voiam. I-am transmis lui Nitaa toate detaliile ideii mele, cerându-i să le împărtășească și celorlalți.

Răspunsul ei nu s-a lăsat așteptat.

– Sunt riscuri mari să acționezi așa, Lor. Te-ai gândit la tot?

– Da, sunt convins de asta și mi le voi asuma. Dar nu văd altă cale pentru noi. În orice caz, nu destul de clar.

– Da, înțeleg. Însă… Intuiești, de asemenea, ce cred despre modul ăsta de a acționa.

– Știu și-mi voi asuma acțiunile. Acum, zboară spre tabără și rămâi acolo, te rog. Ne-am înțeles?

– Perfect. Am plecat deja.

– Mă bucur. Și noi plecăm, dar călare! Va dura ceva timp până ajungem.

Lia călărea în fața mea, bidiviul ei era mai rapid ca al meu și greutatea pe care o purta, mai mică! Privind-o, îi admiram alura. Speram din toată inima ca planul meu să funcționeze fără dificultăți. Ce păcat dacă ar fi dat greș! Am strigat după ea:

– Lia! Domolește-ți puțin calul de curse! Am o idee!

Ea se întoarse spre mine, trăgând de hățuri. Calul își încetini mersul și ne regăsirăm unul lângă altul.

– Vrei să-mi spui ceva, Lor?

– Da. Tocmai mi-am amintit de un loc nu departe de templu, la marginea lacului, un fel de luminiș unde mergeam când

eram tânăr, pentru a mă odihni. Mi-ar plăcea să mergem acolo, înainte de a mânca, să vedem dacă mai există. Doar eu și cu trei prieteni îl cunoaștem. Te deranjează dacă mergem doar să-l vedem?

– Ce idee! Dimpotrivă, mi-ar plăcea să văd un loc pe care l-ai frecventat odată. Asta mă va ajuta să te cunosc mai bine!

– E adevărat! Mulțumesc!

Bucuria care mi se întrezărea pe față nu era falsă!

– Atunci, să mergem, draga mea! Însă nu te îndepărta prea mult, trebuie să fiu atent când vom intra în pădurea Vogans.

– Rămân lângă tine.

Am pornit într-un trap ușor.

– Spune-mi, Lor, de ce veneai aici?

Bună întrebare! Nu putea, oare, să n-o pună?!

– Așa. Am fost mereu mai mult sau mai puțin timid. Și când mă scăldam, nu eram văzut. Și apoi, în luminiș, eram liniștit, la soare, lungit în iarbă, citind sau visând. Este un loc foarte calm.

– Este adevărat, când ne place singurătatea și găsim un asemenea loc, ne refugiem acolo.

– În cazul meu se întâmpla mai des. Nu mi-a plăcut niciodată mulțimea.

– Asta am înțeles-o deja!

De departe am zărit intrarea în tabăra noastră.

– Tii! E acolo, la dreapta. Va trebui să descălecăm. Crengile sunt joase.

Am coborât și am luat caii de hățuri. Nu le plăcea locul și se lăsau greu trași. După câteva zeci de pași m-am oprit, prefăcându-mă că vreau să-mi trag suflul și să mă odihnesc. Lia m-a ironizat cu delicatețe:

– Ai obosit, Lor?

– Puțin. Și, în plus, va trebui să ne lăsăm aici caii, deoarece nu vor mai reuși să treacă în următorii metri. Și nu știu de ce le e teamă. Totuși nu sunt animale sălbatice pe aici. În sfârșit, nu e

deloc grav.

Ne-am legat bine caii de un arbore, apoi am luat-o pe jos prin hățișul din ce în ce mai des. Am văzut în fața mea luminișul.

– Lia! Am ajuns, în sfârșit! Vino repede! am strigat eu mulțumit.

Ea și-a grăbit pasul. Ajunsă lângă mine, și-a rotit privirile asupra locului, cu niște ochi de puștoaică încântată!

– Oh! Ce frumos e și ce liniștit! Înțeleg acum de ce veneai aici! Ador locul ăsta!

– Vino în mijloc, Lia! Vei vedea mai bine frumusețea cerului.

Ea se apropie de mine, cu ochii ridicați!

– E, într-adevăr, frumos! E chiar locul visat pentru… a visa!

– Da. Ne așezăm pentru câteva minute? Îți voi dezvălui un truc incredibil. Îl vei adora!

Ne-am așezat în iarbă, față în față.

– Te ascult, Lor.

Mi-a trebuit un moment scurt de reflecție pentru a găsi o modalitate ca să-i prezint lucrurile.

– Știi, Lia, nu sunt cu adevărat ceea ce am zis că sunt. Trebuie să mă înțelegi și mai ales să pricepi că nu-ți vreau niciun rău. Îți zic toate astea deoarece am nevoie de ajutorul tău. Fapt ce implică, neapărat, să ai încredere în mine.

– Ce zici tu acolo? Nu înțeleg. Cine ești dacă nu cel care ai pretins că ești? Nu te numești Lor?

– Ba da, Lia, Desigur că da. Însă n-am avut niciodată o fermă!

– Și atunci, ce faci? Nu ești un soldat, întrucât călărești lamentabil și n-ai arme!

– Nu, n-am arme cu mine. Dar problema nu este asta. Vrei să mă ajuți?

– Dacă pot, da!

– Poți. Trebuie să știi mai ales că, începând din clipa asta, nu

vei mai putea să mă minți. Nu vreau să-ți fac rău, am spus eu, deci nu-ți voi forța mintea ca să-ți aflu secretele dacă n-am nevoie să fac asta.

– Dar nimeni nu poate citi gândurile altuia! Cu excepția vampirilor! Și tu n-ai aerul de a fi unul!

– Nu, nu sunt un vampir. Însă trebuie să-mi spui acum cum îl pot întâlni, și foarte repede, pe Casfarh!

– Habar n-am cum! Nici măcar nu e sigur dacă mai e viu! Iar acum vreau să plec! spuse ea cu un ton foarte iritat, cu fața deformată de furie.

Ea se ridică dintr-un salt, gata să mă atace. Am privit-o surâzând.

– Așază-te, Lia! Și nu te sfătuiesc să mă înfrunți! Ai putea fi surprinsă de urmări! a tunat vocea mea, în pofida calmului ce mi se citea pe față.

Asta a avut meritul s-o liniștească, deși privirea ei arăta uluirea, apoi s-a reașezat în fața mea.

– Nu m-ai ascultat. Nu trebuie să minți, știu anumite lucruri, din sursă sigură. Deci joacă cinstit și voi face la fel. Vrei?

– Ba da, te-am ascultat! Și nu-ți voi spune, cu siguranță, ce știu, dacă aș ști ceva. Nu voi preda pe nimeni vampirilor. Nu ești decât un trădător ticălos, Lor!

Ce repede îi ieșiră din gură marile cuvinte care vor să facă rău și să trezească bunele conștiințe! Să culpabilizeze pe cât posibil! Absolut de râs!

– Nu sunt un trădător, la fel cum nu mă aflu de partea vampirilor. Dimpotrivă, sunt, poate, cel mai rău dușman al lor. Vei înțelege, promit. Încearcă să ai încredere în mine, Lia.

– Încredere? M-ai mințit tot timpul, de la început, și acum tocmai mi-ai întins o capcană aducându-mă aici, și, în plus, vrei să am încredere în tine?! Nu sunt idioată și nici nu voi fi, dragul meu! Niciodată, înțelegi, niciodată în viața asta!

– Lia, nu mă obliga să-ți fac rău. Am înțeles că știi să ascunzi

anumite lucruri în mintea ta. Dar eu am nevoie de informația asta. În special, trebuie să-l văd și să vorbesc cu Casfarh. E vital. Deci nu voi ezita să caut lucrul acolo unde este. Și asta riscă să-ți distrugă în întregime creierul. Să te facă o legumă. Și nu vreau.

– În plus, mă amenințí! Ești execrabil!

– Nu, nu ameninț! Îți explic realitatea lucrurilor. Nici mai mult, nici mai puțin.

Era încăpățânată și furioasă de a fi fost păcălită așa de ușor! Discuția devenea sterilă. Trebuia să avansăm spre miezul problemei.

– Lia, încă o dată, îți jur că nici tu, nici Casfarh n-aveți de ce vă teme în privința mea. Revolta n-are decât de câștigat dacă mă alătur vouă. Și poate să câștigați mizeria asta de război.

– Grație ție, probabil? Te-ai uitat ultima oară în oglindă? Chiar și un copil nu te-ar lua în serios! Lor teribilul! Să mor de râs în fața unei situații atât de ridicole!

– Vei muri de altceva dacă vei continua pe calea asta! Și voi fi cu adevărat dezamăgit, frumoasa mea Lia.

– Tu mă vei omorî, mediocrule?

– Da. eu. Acum, taci puțin. Trebuie să mă gândesc.

– Să gândești, bietul de tine! Dacă ești totuși capabil de asta!

Mi se părea ireal! Începeam să mă enervez destul de tare. Simțeam una dintre dorințele acelea de a-i trage o palmă ca unei fetițe… Aveam nevoie de sfaturile lui Nitaa.

– O auzi pe nebuna asta? Ce zic ceilalți? N-am altă opțiune decât să-i spun adevărul despre noi. Dar dacă o fac și nu vorbește, sunt obligat s-o ucid.

– Ceilalți spun că va fi cu atât mai rău pentru ea. Fă cum crezi de cuviință.

– Bine, Nitaa. Pe curând.

– Bun, Lia. Tu ai vrut-o. Îți voi da de ales și tu-ți vei decide soarta. Iată cum vom face: îmi spui unde și cum îl pot contacta

pe Casfarh, imediat, fără alte forme de protest. Apoi îl contactăm și vom rămâne cei mai buni prieteni și aliați de pe lume. Cealaltă posibilitate e că-mi voi chema prietenii. Despre care tu și nimeni nu le puteți imagina existența pe pământul ăsta. În versiunea asta a lucrurilor tu-mi spui unde e șeful tău și ne duci acolo. Dacă nu, îți vom forța mintea și apoi te voi omorî. Nu ne putem asuma riscul să dezvălui existența noastră. Și îți jur c-o voi face, în pofida durerii care mi-ar zdrobi inima. Începând de acum, ai câteva clipe de gândire vizavi de propunerea mea. Fără să te clintești un centimetru din locul în care stai. În caz contrar mă văd pus în trista obligație de a te ucide.

Privind în spatele ei, am văzut printre ramuri nasurile prietenilor mei care se pregăteau să iasă. Eram încercuiți. Lia n-avea nicio scăpare. Perfect.

– Ei bine, Lia? Care e răspunsul tău?

– Du-te dracu! Nu-ți voi spune nimic.

– Tu ți-ai decis soarta. Eu doar ți-am întins mâna. Și nu sunt responsabil de alegerile tale.

– Cretinule!

– Bun, dacă așa iei lucrurile, nu mai am altă alegere. Prieteni, veniți aici, vă rog.

Toți dragonii ieșiră cu pași greoi din tufișuri. Nitaa veni lângă mine și-și puse capul pe umărul meu.

Lia era îngrozită și-și ascundea cu greu tremurul.

– Ți-o prezint pe Nitaa, sufletul meu pereche. Nu-i nevoie să-i spui cine ești, o știe la fel de bine ca mine. Iar ceilalți sunt prietenii mei. Nu lipsește decât un războinic, Tinval, și dragonul lui, Iklahl.

– Nu există așa ceva! M-ai drogat sau m-ai vrăjit cumva?!

– Nu. N-am făcut nimic. E real. Nitaa, vrei să-i spui bună ziua domnișoarei, te rog?

Nitaa începu să râdă de tonul meu ironic!

– Bună ziua, Lia. Suntem reali. Și vorbim toți. Reușim chiar să gândim, asta e sigur!

Biata Lia nu mai înțelegea nimic și lacrimi de teamă îi curgeau pe obraji. Abia reușea să-și descleșteze maxilarele ca să poată vorbi.

– Lor, spune-mi că asta nu e adevărat! Așa ceva nu există decât în legende! Zi-mi că nu este real!

Am profitat de momentul acela ca să-mi iau sabia și să mi-o pun la spate, în teacă.

– Este sabia ta? întrebă ea, un alt motiv ca să fie debusolată.

– Este la spatele meu, deci îmi aparține. Și nu pot să-ți spun că dragonii nu există, deoarece sunt aici, în jurul nostru. Încearcă să fugi și vei vedea dacă sunt reali sau nu! Va fi foarte amuzant!

– Dar de ce? De ce sunteți aici? Ce vreți? Să ucideți rebelii?

– Nu, să-i ajutăm, Lia. Să-i ajutăm. Pricepi?

– Da, cred… E prea dificil să cred toate astea!

– Sunt perfect de acord cu tine. Printre altele, unde este acest drag Casfarh? Trebuie să ne spună ce să facem pentru a-l ajuta și a-și coordona cu noi atacurile. Îmi spui, dacă nu, te omor.

În acel moment am văzut-o pe frumoasa Ochrida apropiindu-se cu pași lenți.

– Nu vei ucide pe nimeni, Lor!

– Cine și mai ales ce mă va împiedica s-o fac?

– LEGEA și eu.

– Ah! Cum așa? Explică-mi puțin.

– E foarte simplu. Liarta este sufletul meu pereche.

– Ești sigură de asta?

– Da, Lor. Tocmai am vorbit cu mintea ei. Ea nu știe încă să răspundă perfect, însă o face binișor. Deci… cel puțin dacă nu vrei să devii un renegat împreună cu Nitaa, nu-i poți face nimic lui Lia.

– Da, dar nici ea, nici tu n-ați făcut încă jurământul de alianță, nici nu v-ați schimbat sângele. Așadar, nu risc nimic.

– Nu, însă va trebui să mă ucizi înainte. Pe mine și pe ceilalți de aici. Ești capabil de asta?

– Probabil că nu… Nu mai am chef să încerc. Nu voi vărsa niciodată sângele unui dragon. Și tu știi asta.

– Știu.

– Atunci, dacă știi, explică-i sufletului tău pereche că trebuie să ne ajute.

– De acord. Mai întâi însă, vom face alianța sufletelor și a corpurilor.

Și urma să pierdem ceva timp. Ghinion! Oricum, într-un fel, nu eram nemulțumit…

M-am întors spre dragoni pentru a le vorbi.

– Zahira, Dahlil, Mescri, Héllénikus, Menhir, Retib, Retto, Sangri și Lalbola, sunteți martori azi că voi enunța LEGEA în fața lui Liarta și a lui Ochrida?

– Da, suntem martori, răspunseră în cor dragonii.

Mi-am reîntors privirile spre Liarta și Ochrida.

– Liarta, Legea spune vizavi de Ochrida că ești legată de ea prin gândire, care este esența sufletului tău pentru ea. În consecință, trebuie să juri că nu vei trăda niciodată dragonul ăsta și că vei muri pentru el în caz că va trebui să-l aperi. La fel cum și el va muri pentru tine. Poți jura în fața noastră?

Lia mă privea buimăcită. Dar ea-mi răspunse.

– Jur.

– Liarta, Legea spune că nu trebuie să ucizi niciodată un dragon și sufletul lui pereche, altfel deveniți amândoi renegați. Juri să nu faci așa ceva în viitor?

– Jur.

– Liarta, Legea zice că trebuie să vânezi și să ucizi orice dragon și sufletul lui pereche dacă sunt renegați. Fără niciun răgaz pentru tine și ei. Juri?

– Jur.

– Liarta și Ochrida, jurați că, după ce vă schimbați sângele și sufletele, n-o să vă mai despărțiți niciodată, cu excepția morții?

Cele două fete răspunseră în cor:

– Jurăm.

I-am întins lui Liarta un pumnal și un bol mic.

– Liarta, varsă-ți puțin sânge din vene în bol.

Fără să ezite, ea își făcu o tăietură în braț și umplu jumătate de bol cu sângele care curgea. Apoi îmi întinse bolul și pumnalul.

L-am luat pe primul și i l-am dat lui Ochrida.

– Ochrida, varsă-ți puțin sânge în sângele lui Liarta. Unește-te cu ea!

Ochrida își făcu și ea o tăietură în piept, cu gheara, iar sângele ei, negru, umplu bolul, pe care mi-l întinse. L-am ridicat deasupra capului.

– Prieteni, iată sângele lui Liarta și al lui Ochrida amestecat. Acum trebuie să-l bea fiecare, și noi vom bea la fel, pentru a pecetlui noul cuplu. Liarta, bea!

Ea bău o înghițitură. Pe urmă dădu bolul lui Ochrida, care sorbi o înghițitură cu limba. Am luat bolul și am băut. Toți au făcut la fel și bolul reveni la mine.

– Liarta și Ochrida, aveți un singur suflet și un singur spirit. Pacea să fie cu voi și viața să vă fie lungă. Fie ca Zeii să fie martori la uniunea asta, la fel ca și noi, aici și acum. Fiți fericite amândouă, prietene, am rostit eu, apoi m-am apropiat de Liarta și am luat-o în brațe pentru a o săruta pe obraz. Sunt bucuros pentru tine, frumoasă Liarta. Nici nu-ți imaginezi cât de mult. Și dacă vrei, iartă-mi comportamentul dinainte și amenințările în privința ta.

Lia mă privea cu ochii umezi și fericiți.

– Nu, Lor, eu îți sunt recunoscătoare și eu îți cer iertare. N-am avut încredere în tine și insultele mele au depășit limitele.

Tu trebuie să mă ierți.

– Nu sunt supărat pe tine, Lia. Te iubesc mult din prima clipă în care te-am văzut. Deci uităm tot, nu ne vom purta nicio ranchiună?

– Da, Lor. Să uităm. Încă o dată mulțumesc.

Uf! Lucrurile se sfârșiseră cât mai bine posibil. Mai mult decât aș fi sperat. Dar încă nu știam cum să-l întâlnesc pe Casfarh. I-am împărtășit lui Lia gândurile mele.

– Lia, cum îl putem contacta acum pe Casfarh?

– Știu unde se ascunde, mă refer la zonă, însă nu cunosc locul exact. Când vreau să-l văd merg acolo și-i las un semn într-un loc stabilit de amândoi. Și vine să mă vadă. Sau mă anunță unde pot fi căutată.

– Unde?

– La Horavaros. Un orășel în mijlocul Marelui Platou.

– Cunosc, nu e departe de Surem. Poți veni cu noi ca să ne ajuți să-i vorbim?

– Da, cu plăcere. Dar trebuie să mă întorc acasă ca să las caii.

– Mi se pare normal. Te voi însoți. Nitaa și Ochrida ne vor urma și ne vor aduce apoi aici. Apropo de asta, ai îmbrăcăminte din piele? Mai ales pantaloni foarte groși?

– Da, normal că da. Sunt aproape tot timpul pe cal.

– Perfect. Va trebui să-i porți când vom pleca de la tine. Și presupun că ai și arme!

– Tu ce crezi?

N-aveam nicio părere în privința subiectului. Și fiind rebelă, știa oricum să mânuiască armele. Dacă nu, ar fi fost moartă de multă vreme.

– Atunci, să plecăm imediat. Nitaa și cu Ochrida vor pleca la căderea nopții. Nitaa, draga mea, ne vom vedea acolo unde ne-am despărțit ultima dată. De acord?

– Da, Lor. Voi fi acolo cu Ochrida.

– Mulțumesc.

– Lia, la drum, fata mea.

Ne-am îndreptat spre caii noștri. Lia mă urma îndeaproape, fără să se dezlipească o clipă de mine.

Caii ne așteptau în locul unde-i lăsasem. Și am plecat spre Stibur și casa lui Lia. Drumul a fost liniștit, în pofida nopții care se lăsa, cu un cer senin, fără nori. Luna plină ne ilumina drumul. Eu și cu Lia uitaserăm chiar să mâncăm, dar în acele momente niciunuia nu-i era foame. Urma să mâncăm odată ajunși la destinație.

– Ei bine, Lia, te-ai mai liniștit după emoțiile de azi?

– Sunt bine, Lor. Însă tot nu-mi vine să cred că asta s-a întâmplat cu adevărat. Deși tăietura din braț îmi dovedește că totul e real. Ce bucurie să știi că ființele astea există în realitate și că, în plus, sunt legată pe viață și pe moarte cu una dintre ele.

– Știi, Ochrida e mai mult ca o soră acum. Ea va fi singura și adevărata ta familie, singura prietenă și confidentă. Nu-i vei mai putea ascunde nimic, la fel cum nici ea nu-ți va mai ascunde nimic. Între voi nu va fi decât cel mai pur adevăr.

– Îmi imaginez. Și mă bucur de asta.

– Nu chiar așa de repede! Uneori viața e grea!

– De ce?

– Este simplu! Chiar și relațiile tale amoroase nu vor fi un secret pentru ea! Știai că frumoasa Ochrida este o fată?

– Nu, nu știam. N-am întrebat-o. Nici pe tine. Și dacă e o fată, atunci cu atât mai bine. Fetele se înțeleg mai ușor, nu?

– Dacă zici tu! Cel mai interesant la ele este că gândesc exact ca noi. Dar sunt mult mai înțelepte. Se înșală rar în judecata lor. Poți avea încredere totală în ea când te va sfătui. Și fă ce-ți va propune. Vrei să știi vârsta lui Ochrida?

– Da, aș vrea. Câți ani are?

– Întreab-o tu! Eu nu știu. Știu doar că Nitaa trebuie să fi împlinit 100 de ani. O fată încă tânără.

– Dragonii trăiesc în cuplu? Se îndrăgostesc de un alt dragon?

– Desigur! Însă asta n-o vei ști niciodată. Ei nu povestesc partea asta din viețile lor și noi nu suntem destul de buni ca să citim tot în gândurile lor. Nu asemenea lucruri. Dacă și Nitaa a fost îndrăgostită, poate are și copii pe undeva. Nu știu…

– Nitaa pare îndrăgostită, dar de tine, Lor! N-am idee cum veți face copii!

– Ca toată lumea! Uite! Mă întreb ce va ieși din asta! Un bărbat cu o femelă dragon!

– Un rezultat trist. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez monstrul! Trebuie însă să remarci că va fi invincibil!

– Cu siguranță! Oricum, având în vedere mărimea lui Nitaa și a mea, nu văd cum am putea face dragoste! E foarte complicat, dacă nu imposibil!

Lia se prăpădea de râs, și eu la fel. Fericit că Nitaa nu mă auzea debitând toate prostiile astea!

– Ba te aud, imbecilule! Și chiar foarte bine!

– Nitaa!

– Nu, e vrăjitoarea pe mătura ei! Ai de gând să termini într-o zi cu tâmpeniile tale?

– Da, când voi fi mort!

– Dacă vei continua așa, se va întâmpla mai repede decât crezi, viteazul meu! Eu te voi face fărâme!

– Brrr! Tu, cea mai frumoasă și mai drăguță? Nu pot să cred asta! Mă iubești prea mult!

– Așa e! Numai în visele tale!

Am izbucnit în râs. Dulcea mea Nitaa…

– Nitaa, să-ncheiem discuția. Nu trebuie să fim reperați de vampiri. Nu e momentul.

– De acord, dar încetează și tu cu toate stupizeniile tale!

– Îți promit. Te ador. Pe curând la locul de întâlnire.

Ea nu-mi răspunse.

– E-n ordine, Lor? m-a întrebat Lia.

– Da, am avut o conversație scurtă cu Nitaa. A ascultat tot ce-am vorbit noi doi și m-a făcut imbecil! E ceva obișnuit la ea!

– Nu e adevărat! Reaua! Dar acum n-are, oare, dreptate?

– Ba da, pe undeva! Însă mai trebuie să și glumin din când în când, nu?

– Da, e adevărat. Iată, am ajuns.

Nu greșea în privința asta! Tatăl ei era în pragul ușii, strigând de bucurie!

– Bună seara, bună seara! Ce plăcere! Deja v-ați întors? N-a mers totul bine?

Bună întrebare!

– Ba da, Domnule! Perfect, dar ne-am zis că era mai bine să revenim aici! Iar Lia doarme mai bine în patul ei.

– Ei, da! Obișnuințele își spun cuvântul! Intrați, intrați! Vreți să mâncați ceva? Noi am terminat, însă putem pregăti ceva, nu vă faceți griji.

– Da, cum să nu. Cu plimbarea noastră, am uitat complet să mâncăm.

– Atunci, veniți! Avem ce să vă punem pe masă! Lia, draga mea, îi arăți prietenului tău unde să se radă și să se aranjeze puțin înainte de a merge la masă?

– Vino, Lor. Urmează-mă, te rog.

Lia m-a condus în camera unde era apă ca să mă rad și să mă spăl. Ceea ce am făcut cu plăcere, având în vedere starea mea.

Apoi am mers la masă și, într-adevăr, mâncarea a fost delicioasă. M-am întrebat cum îi va relata Lia tatălui faptul că urma să plecăm imediat după masă. Bănuiam că e capabilă, însă, personal, nu întrezăream modul în care-i va spune! Oricum, aveam încredere în ea, nici nu puteam face altfel. Nici ea. Dragonii ne așteptau în afara orașului. Și trebuia să ne alăturăm repede lor. O simțeam pe Nitaa nerăbdătoare…

CAPITOLUL 10

Iată-ne ajunși!

Nitaa și cu Ochrida erau prezente la întâlnire, așa cum stabilisem. Ne-am urcat pe spatele lor și cei doi dragoni își luară zborul spre pădurea Vogans, unde eram așteptați de ceilalți.

Imediat ce am sosit am fost îngrijorat de faptul că Tinval și Iklahl nu dăduseră niciun semn.

– Are vreunul dintre voi vreo veste de la Tinval?

Dragonii se uitau întrebători unul la altul, fără ca vreunul să răspundă.

– Ei bine? N-aveți nicio veste?

– Nu, nimeni nu știe nimic, răspunse Zahira puțin enervat.

– Nu-mi place asta. Nitaa, vrei să-l contactezi pe Iklahl?

– Am încercat. Dar nu pot să comunic cu el. Cei doi se află în permanență în spatele unui zid negru pe care și l-au ridicat. Și fac cu rândul pentru a-l ține așa. Ori chiar își blochează gândurile pentru a nu fi detectați.

– Nici măcar nu se știe unde s-au dus.

Asta nu era deloc bine. Speram doar că Tinval nu s-a gândit să ne trădeze. Nu părea genul ăsta, dar putem ști vreodată? Am luat hotărârea să lăsăm încă o zi la fața locului doi dragoni pentru a-l aștepta.

– Atunci, vă propun ca frații Retto și Rib să rămână aici încă o noapte și o zi. Vreți să-l așteptați în continuare pe Tinval?

Retto se cam strâmba. Nu era prea mulțumit că nu participa

la acțiune.

– Nu ne convine să rămânem. Este prea mult timp. Însă, dacă vrei, o vom face. Și în ce loc ne vom reîntâlni apoi?

– Ziua asta vom fi împreună. La căderea nopții Nitaa, Liarta și ceilalți vom pleca spre Marele Platou pentru a vorbi cu Casfarh. Dacă treburile merg repede, ne vom duce apoi la ferma familiei mele. Vă voi ține la curent. Dacă n-am să vă pot contacta, mergeți direct la fermă, la Surem. Acolo va fi punctul de întâlnire al grupului, în cazul în care unul dintre noi se pierde sau întârzie. Sunteți de acord?

Toți dragonii își înclinară capul, aprobând planul. Cu excepția celor doi frați, care trebuia să rămână și să aștepte și care aveau o față de înmormântare. Într-un fel, îi înțelegeam, însă eram obligați să acționăm astfel. N-ar fi fost normal să-i lăsăm în necunoscut pe Tinval și pe Iklahl. Până la noi ordine erau prietenii noștri, deci avem niște îndatoriri față de ei. Obligațiile nu implicau neapărat asumarea unor riscuri inutile.

Între pregătirile de plecare și masa, ziua trecu repede. Totul era gata. Le-am chemat pe Nitaa și pe Liarta pentru a le anunța că sosise timpul să plecăm dacă voiam să ajungem mai repede.

– Nitaa, Lia, sunteți gata? E vremea să mergem.

– Da, Lor. Eu sunt gata, la fel și Ochrida.

Nitaa n-a spus nimic, dar mă urma peste tot ca o umbră. Deci am sărit pe spatele ei și am mângâiat-o pe gât, ca de obicei. Ce m-aș fi făcut fără credincioasa mea Nitaa… Nu mare lucru…

– Haide, Nitaa… Să plecăm, frumoasa mea.

Lia și cu Ochrida erau deja departe când Nitaa își luă zborul.

– Nitaa, trebuie s-o ajungem pe Lia.

– Atunci, ține-te bine.

Mi-am petrecut mâinile după gâtul ei. Zbura din ce în ce mai repede. Erau puțini dragoni pe lume care puteau s-o ajungă în zbor. Nitaa avea aripile mai mari decât cei mai mulți dintre

semenii ei și, ca să pot spune așa, o forță fără egal. În pofida faptului că Lia o îndemna pe Ochrida, Nitaa se apropia văzând cu ochii de ele. Șuieratul aerului în jurul meu făcea un zgomot infernal. N-a durat prea mult timp până când să fim alături de ele și apoi să le depășim ca o furtună. La viteza asta Nitaa avea nevoie de spațiu pentru a încetini. Lia râdea, tot ce putea face, cu părul în vânt. În spatele nostru ceilalți dragoni soseau ca un gigantic roi de albine. Umbra lor ascundea Luna, dar erau vizibili pentru cei de la sol.

– Nitaa, transmite la toată lumea ordinul de a urca mai sus. Suntem prea vizibili de pe pământ. Să urcăm, fata mea, dincolo de nori, Lia, urmează-ne cu Ochrida.

– Nu mă simt prea bine, Lor, dacă ne vom înălța mai mult. Nu sunt obișnuită ca tine.

– Te vei simți și mai rău dacă te lovește o săgeată sau dacă un vampir dă alerta. Ochrida, urmeaz-o pe Nitaa. Iar tu, Lia, agață-te bine!

Cu o mișcare scurtă, Nitaa începu să urce cu toată viteza. Ceilalți se țineau după ea în grup compact. Într-un timp record nu mai eram vizibili cu ochiul liber. Și luarăm din nou direcția Marelui Platou. Vârfurile munților apăreau în fața noastră, maiestuoși, acoperiți cu o splendidă zăpadă eternă.

– E-n ordine, Nitaa? Nu mai avem mult timp de zburat.

– Da, e-n ordine, Lor. Nu-ți face probleme.

– O văd pe Lia în spate, însă nu și pe ceilalți. Ești în contact cu ei?

– Vin și ei, mai în urmă, nu prea departe. Vrei să încetinim ca să ne ajungă?

– Aici, acum, ar fi un lucru bun. Imediat ce trecem munții, ne vom opri la marginea unui râu ca să bem apă. Vom porni iar după câteva clipe de odihnă. Ce crezi?

– Cred că toată lumea are nevoie de puțin răgaz. Inclusiv eu. Și ca să nu-ți ascund nimic, am un mare gol în stomac. Dacă nu

vrei să te mănânc crud, trebuie să mă lași să mă hrănesc.

– Tâmpito, nu-mi aminti de mâncare! Mor de foame!

– Ai ce să mănânci.

– Ah da? Și ce anume? Nu s-a gândit nimeni să meargă la vânătoare. Și dacă a făcut-o vreunul, n-a mai rămas nimic în tabără. Mai mult, eram grăbiți să plecăm.

– Foarte adevărat. În schimb, aici, va trebui să găsim ceva.

– Da, spune-le celorlalți că dacă vor găsi câteva animale pierdute, ele nu vor fi pentru noi.

– Le-am zis deja. Nu te-am așteptat pe tine să mi-o spui. Dacă aș fi așteptat, acum sau altădată, aș fi murit de mult timp de foame.

– Cât adevăr! Iată deci! Biata fată! N-am hrănit-o niciodată! Proasto!

Ce măgăriță! Era evident că la toată lumea îi era foame. O scurtă pauză pentru a ne potoli foamea și setea era și un moment bun pentru a vorbi cu Liarta și a stabili cum să facem pentru a-l vedea pe Casfarh.

Am trecut munții și apoi am coborât la rasul arborilor pentru a vedea și a alege mai bine locul de popas. Nitaa a zărit un colț care părea liniștit și puțin frecventat, pe malul unui râu. S-a dus direct acolo, urmată de ceilalți.

În sfârșit, am aterizat aproape toți pe pământ. Lia și cu mine am sărit vioi de pe spatele dragonilor noștri. Alți doi dragoni, rămași în urmă ca să vâneze, tocmai sosiră și ei, lăsând să le scape din gheare patru capre sălbatice. Pe urmă ne-am apucat toți să mâncăm și să bem. Lia și cu mine eram odihniți. Dragonii s-au întins sătui și câțiva adormiră.

– Lia, trebuie să vorbim de obiectivul nostru. Cum vrei să procedăm? Mai exact, cum facem?

– Nu voi schimba nimic în procedura obișnuită. În caz contrar, el se va teme și se va ascunde. Ca să nu mai zic că risc să-mi pun oamenii lui pe urme. Când îmi spune unde să mă duc

vei veni cu mine și dragonii vor zbura la înălțime. La momentul potrivit îl vor încercui. Cred că în fața faptului împlinit nu va putea fi decât fericit de ajutorul pe care i-l vom da.

– Nu pot anticipa asta, nici tu. Știi, sunt puțin speciale toate ființele astea care ne însoțesc.

– Da, dar atât de formidabile și mai umane decât mulți oameni!

– Îți dau dreptate, cu atât mai mult cu cât ai ceva timp, nu mult, dar suficient, de când te-ai unit cu Ochrida. Și, nu uita, ea este o parte din tine, din spiritul și din sufletul tău. Nu este așa și pentru ceilalți. Dragonii ăștia pe care nu-i cunoaștem decât din legendele populare induc teamă.

– Da. Oricum, Casfarh este mai inteligent decât media… Va vedea rapid avantajul pentru revoluție.

– Desigur. Însă înainte de toate este șeful lor, deci trebuie să țină cont de părerea celorlalți. În special, să nu-i ofenseze. Își riscă poziția, cât și soarta mișcării. Cred că, orice ar fi, genul ăsta de mișcare generează câteva lupte interne pentru putere. Care pot fi, de asemenea, provocate din exterior. Pentru a slăbi mișcarea.

– Oamenii au încredere în el. Și cine va fi de partea lui dacă-l ajutăm? Probabil un cerc foarte mic în jurul lui.

– Aici nu m-ai înțeles, Lia. Nimeni nu va ști, în afară de el. Nimeni. Dacă nu cumva zvonul despre existența noastră se va răspândi foarte repede. Și viața noastră, a tuturor, inclusiv a ta, va fi serios în primejdie.

– Nu sunt trădători pe lângă el, altfel ar fi fost mort până acum. Gândește-te și tu! E ceva vreme de când îl caută vampirii.

– Nu vorbesc de trădare! Ci de limbi dezlegate, de lăudăroșenie și de discursuri liniștitoare pentru cei mulți. Care vor spune că sunt acolo niște aliați secreți. Și asta va fi de ajuns ca limba poporului să înceapă să spună orice.

– Nu, sunt sigură că nu. Convinsă.

– Lia, uiți un lucru important în povestea asta.
– Care?
– Nu putem să-i spunem, nici să-i arătăm clar cine ne însoțește. Nu imediat. Nu atât timp cât încrederea noastră în el nu este oarbă.
– Nu m-am gândit la asta. Dar de ce, în fond?
– De ce? Tu-mi pui întrebarea asta? E o glumă! Reflectează puțin!
– Nu, nu-mi dau seama!
Oare uitase tocmai ea că riscase nu cu mult timp în urmă, draga mea Lia! Ce să mai spun! Trebuia să-i desenez!
– Lia, lucrurile sunt simple. În cazul în care Casfarh vede dragonii și ne trimite la plimbare ne va rămâne o singură opțiune: să-l ucidem imediat. Nu voi risca inutil ca să-mi implic prietenii, pe tine și pe mine. Sunt destul de clar? Refuză, moare. Este simplu.
– Doar nu-l vei omorî din cauza unui refuz!
– Oh, ba da! Fără cea mai mică ezitare.
– Și revoluția? Te-ai gândit la ea? În cazul ăsta, mi se pare că faci un serviciu vampirilor!
– De ce? Este de neînlocuit? Vezi tu, nu cred!
– Nu, nu e de neînlocuit. Dar când șefii îl vor alege pe altul totul se va sfârși. Știi că felul ăsta de negocieri necesită timp. Și tocmai timpul ăsta nu trebuie dat vampirilor.
– Ce negocieri? Cine-ți vorbește aici de negocieri? Alegem direct un șef, la alegerea noastră.
– Da… De ce nu spui ce gândești? Eu înțeleg mai degrabă „la alegerea mea“!
– Nu decid singur, Lia. Ceilalți dragoni și cu tine trebuie să fiți de acord, cel puțin în majoritate. Nu hotărăsc totul singur. Ce idee!
– Arată-mi un singur dragon care nu va fi de acord cu tine! Cu excepția lui Ochrida, care mă va urma. Dar și-n cazul ăsta nu

sunt sigură de ea.

– Cum spui tu. Nu e nimic mai puțin sigur după umila mea părere! Chiar dacă-mi urmez planul în versiunea unui refuz!

– Și care e planul tău, mai exact?

– He, he, he! Este foarte simplu. Am nevoie ca șeful revoluției să fie unul care să accepte și să aibă încredere în dragoni. Și în care să am și eu o încredere totală.

– Nu e adevărat! Vrei doar să-i iei locul!

– Nu, de unde ai scos-o și pe-asta? Te doare cumva micuțul tău cap? Sunt departe de o asemenea prostie!

– Atunci, cine? Tinval?

– Deoarece crezi că am încredere în el? Nu mai visa atât. În orice caz, nu în privința asta.

Lia tocmai înțelesese. Ochii-i ieșeau din orbite, atât de nebunească i se părea ideea.

– Ei da, Lia. Cred că ai înțeles, în sfârșit, ce vreau. Și nu văd o soluție mai bună.

– Așteaptă! E o nebunie! Nu va accepta nimeni, niciodată, așa ceva!

– Și cine le va cere sfatul? Am destulă putere de foc pentru a impune ce vreau unei bande de nehotărâți.

– Nu pot accepta. Nu e posibil să-mi trădez frații de arme și să le impun guvernarea mea. Pur și simplu, nu pot.

– Avem altă alegere? Dacă întrevezi altă posibilitate, te ascult, Lia.

Mă privea înspăimântată și gânditoare. Puțin câte puțin versiunea mea își făcea loc în mintea ei. Înlăturând orice altă posibilitate. Venise vremea să dăm o lovitură soartei și, mai ales, deciziei sale.

– Și apoi, Lia… Ascultă-mă atentă, te rog. De fiecare dată când o femeie a condus genul ăsta de mișcare sau o țară a făcut-o mai bine decât bărbații. Aveți mai mult discernământ și mai puțină voință de a lupta și de a ucide. Vorbesc serios. Și chiar

cred asta.

– Da, știu, însă e o sarcină prea grea pentru cineva așa de tânăr ca mine. Și nici n-am experiența necesară. E prea dificil, Lor, prea dificil! Vrei să mă auzi și să mă-nțelegi?

– Aud și înțeleg. Dar nu pot fi de acord cu tine. Ești o fată perseverentă, curajoasă, am dat dovadă și eu de asemenea însușiri nu cu mult timp în urmă. Exact ce are nevoie în momentele astea revoluția. Un pumn de fier într-o mănușă de catifea. Să conducă din inimă mișcarea, cu inteligență și cu fermitate. Altfel nu poate câștiga, Lia. Imposibil. Vrei să învingă vampirii? Cu Casfarh în frunte, vă vor învinge slăbindu-vă treptat forțele.

– Iar cu mine la conducere, ne vor bate prin trădare. Și atunci mă voi sinucide.

– Tu? Probabil că ești capabilă, Lia. Însă uiți un detaliu important: Ochrida și ceilalți dragoni. Trebuie să treacă de ei ca să te atingă. Și nu e ușor.

– O uitasem pe Ochrida... Mi-e teamă, Lor. Mi-e chiar foarte teamă de planul tău.

– Mie nu. Cu tine în fruntea rebeliunii, câștigăm anticipat. Și chiar dacă nu-i învingeți complet pe vampiri, vei ști să duci tratative pentru a conduce țara și a-i face pe ai noștri egali... Apoi... Timpul își va face lucrarea. Suntem mai numeroși, deci pe măsură ce vor trece anii vom lua întreaga putere în Mouranie. Vei rămâne în memoria țării, Lia. Drept cea care a salvat libertatea.

– Desigur!... Și mi se vor ridica statui! Și mai ce? N-am obiectivul ăsta. Nu vreau grandorile istoriei.

– Știu. Dar istoria te vrea, Lia. Și n-ai dreptul să-ți uiți datoria față de popor.

– Trebuie să mă gândesc, Lor. Trebuie să mă gândesc.

– N-ai la ce să te gândești. N-ai, de asemenea, de ales dacă vrei să-ți ajuți semenii. Dacă o vrei cu adevărat. Iar secretul

dragonilor va fi bine păstrat astfel.

– Zici că n-am de ales... Și ai dreptate, firește. De acord, îmi voi face datoria.

Prima victorie: Lia tocmai a acceptat ideea principală. Va trebui s-o liniștesc și, mai ales, s-o încurajez.

– Mulțumesc, Lia. Ai luat o decizie bună pentru tine, cât și pentru dragoni și popor.

– Îți dai seama, Lor, că abia am semnat sentința la moarte a lui Casfarh?

– Da, însă numai dacă ne refuză ajutorul. De fapt, nu e obligat s-o facă. Nici să fie obtuz și prost.

– Nu este... Dar alegerea lui va fi dificilă. A fi singurul care va cunoaște existența prietenilor noștri va fi o povară grea de dus pentru el, sau pentru oricine. Nu crezi?

– Nu chiar atât de grea în cazul unui războinic care, în plus, este creierul și instigatorul unei asemenea revolte. Oricum, trebuie să avem calități morale și fizice, să depășim situații dificile pentru a realiza ce ne-am propus.

– Nu, Lor. Este foarte dificil. Cu atât mai mult cu cât el nu este ca tine sau ca mine. Nu trăiește cu un dragon pentru a-i cunoaște, a-i iubi și a-i înțelege.

Eram obligat să recunosc că ea avea perfectă dreptate. Țăranul ăsta înfierbântat nu putea îndeplini singur acțiunea asta. Prea multe credințe ancestrale îl împiedicau să reușească. Cel mai important pentru moment în ochii mei era faptul că Lia îmi acceptase versiunea.

– Astea fiind zise, Lia, trebuie să ne continuăm drumul. Ești de aceeași părere?

– Da.

Am chemat-o pe Nitaa pentru a urca pe spatele ei. Ceilalți au deschis ochii și se scuturau ca să alunge urmele somnului.

Lia se cățărase deja pe spatele lui Ochrida.

– Prieteni, dacă sunteți gata, trebuie să plecăm, zise ea

îngândurată.

Am urcat și eu pe spatele lui Nitaa.

– Nitaa, ai vreo veste de la Tinval?

– Nu, și nici de la Iklahl.

– Dar de la Retib și Retto?

– De la ei am, vor să plece și-ți cer permisiunea să părăsească locul.

– Atunci, să plece. Dar spune-le să lase un semn ca să știe Tinval unde ne aflăm.

– Având în vedere dezastrul pe care-l vom face, n-are decât să-și deschidă urechile și ne va găsi ușor. A lăsa semne e periculos.

– E adevărat. Zi-le să vină la fermă și să ne aștepte.

– Așa voi face. Însă odată ce-mi voi lua zborul, am niște lucruri să-ți spun, Lor.

– Știu despre ce vrei să-mi vorbești. Am nevoie de părerea ta și apoi să-i consult pe ceilalți.

– Nu te supăra pe mine, te rog. Ai uitat că-ți aud și cele mai tainice gânduri?

– Nu mă supăr pe tine, Nitaa. Știu că mă auzi. Și tocmai de asta vreau să-ți vorbesc.

M-am întors spre ceilalți.

– Haideți! Să ne luăm zborul toți. A sosit clipa cea mare. Drum bun la toată lumea, cu direcția Horavaros. Nu vor fi popasuri pe drum, deci păstrați-vă forțele.

În aceeași clipă, toată lumea își luă zborul spre cer, ca niște vrăbii. Dragonii o urmau pe Nitaa, care străpunsese deja norii. Păstram o anumită distanță între noi pentru a nu lăsa să ni se vadă umbrele prea mari pe cer. Eram singur cu Nitaa.

– Ce voiai să-mi spui, sora mea mai mare?

– Planul tău nu e doar periculos, ci și susceptibil de a da greș. Nu-ți poți permite asta. Nimeni din jurul lui Casfarh nu va accepta.

– Un motiv în plus să nu le cer părerea.

– Și ce vei face? Îi ucizi pe toți?

– Cine m-ar împiedica deci?

– Devii violent și sângeros. Nu te cunoșteam așa.

– Nu, Nitaa. N-o să devin și nici nu sunt la modul propriu-zis. Dar trebuie să asigur o victorie importantă fără să greșesc. Și fac ce trebuie în sensul ăsta. Asta e tot. Ceea ce contează este țelul. Și ca să-l atingi, trebuie să știi să aplici mijloacele necesare atingerii lui. Nu?

– Da, însă trebuie să existe și alte căi. Numele tău și al meu vor fi pătate cu sânge, Lor. Și nu e bine.

– Ba da. Nu-mi pasă ce vor spune oamenii după aia. Ceea ce este important e că istoria va reține asta. Istoria nu-și amintește de învinși, ci doar de învingători.

– Iar dacă în cazul în care Casfarh este un frate al dragonilor și refuză ajutorul nostru? Ai de gând să fii un renegat? Și eu odată cu tine?

– Un frate nu ne va refuza. Și o va accepta pe Lia ca șef suprem, deoarece va înțelege că fără ea n-are nicio șansă. Destinul lui Liarta e să asigure victoria revoluției, Nitaa. Și nimeni nu se poate împotrivi soartei.

– Tu ai hotărât destinul ăsta, Lor. Nimeni altcineva.

– Nu, nu eu. Faptele, viitorul.

– Ba nu, tu, nu te eschiva. Dacă vrei s-o faci, înseamnă că știi la fel de bine ca mine care sunt riscurile.

– După părerea mea, e un singur risc. Cel de a câștiga războiul.

– Nu sunt sigură de asta. Din cauză că Lia n-are calitățile unui șef care trebuie să decidă războaiele.

– Te înșeli. Va ști s-o facă. Și o vom ajuta. Tu, ceilalți dragoni și cu mine. Iar odată câștigat războiul, ea va fi singura capabilă să negocieze cu vampirii.

– Nu vor vrea niciodată să poarte tratative.

– Noi suntem aici ca să-i obligăm să negocieze. Oricum, trebuie încetată cât mai curând vărsarea de sânge. Nu pot suporta să-i văd pe frații noștri omenești murind în lanțurile sclaviei. Asta trebuie să-nceteze.

– Cel puțin aici sunt de acord cu tine; dar nu e metoda cea bună.

– Ah da? Vrei o alta? Spune-mi-o atunci și te urmez. Una care să conducă mai repede la sfârșitul războiului și care să ne asigure o victorie durabilă. Cu un negociator care să nu poată fi înșelat.

– Casfarh e tot ce-am putut găsi.

– N-are nicio stofă de negociator. Altfel ar fi făcut-o deja. În plus, îl vezi la fel de bine ca și mine prea ezitant. Capacitățile lui de decizie sunt slabe. E total suspus hotărârilor celorlalți șefi. În cazul nostru deciziile trebuie luate repede și bine. Timpul ne presează acum. Ai încredere în mine, ce naiba!

– Am și am avut întotdeauna încredere în tine. Însă nu uita că și tu trebuie să ai încredere în mine.

– Îți bați joc de mine? N-am luat niciodată o hotărâre fără să-ți vorbesc despre ea!

– Știu. Bun, să sperăm că nu te înșeli. Oricum, eu te voi urma.

– Mulțumesc, Nitaa.

Discuția fu definitiv închisă. Știam că dacă aveam sprijinul lui Nitaa, ceilalți dragoni se vor implica în mișcare. Aveau încredere în ea.

Între timp Horavaros se arătă în fața noastră, în lumina dimineții. La marginea orașului era o pădurice.

– Nitaa, coborâm în păduricea care se zărește jos. În curând va fi ziuă. Și toată lumea trebuie să răsufle puțin.

Fără să-mi răspundă, urmată de toți, ea coborî și ateriză între arbori.

Am sărit de pe spatele ei, luându-mi și lucrurile, iar Lia făcu

la fel. Ceilalți dragoni se alungiră unde-și găsiră fiecare câte un loc.

– Prieteni, vă las aici pentru moment. Trebuie să merg repede în oraș cu Liarta. Vă rog să vă odihniți cât mai bine, dar lăsați pe cineva de pază. Voi reveni când voi putea, și mai ales după ce voi termina ce am de făcut. Pacea să fie cu voi și pe mai târziu. Lia, vii?

– Da. Nu-ți iei armele cu tine?

– Nimic vizibil. Am la spate, sub vestă, pumnalul. Cred că-mi va fi suficient. Nu suntem aici să ne luptăm, ci să lăsăm un mesaj. Cunoști orașul, deci ia-o înainte, Lia.

Nu-mi răspunse. Însă porni la drum cu pași siguri și hotărâți. O iubeam mult pe fata asta. Era desăvârșită. Planul meu și revolta nu puteau reuși fără ea. Era o convingere intimă. Casfarh reprezenta trecutul și trebuia să cedeze locul dacă voia să trăiască. Admițând incompetența lui actuală și viitoare. Drumul a fost lung, fiindcă orașul era mai mare decât crezusem. Dar am ajuns la destinație pe la prânz.

– Lor, așteaptă-mă aici, nu intra, îmi spuse ea.

– Nicio problemă. Dacă ai nevoie de mine, strigă. Voi sosi într-o clipă să te ajut.

– Nu risc nimic. Nu sunt decât niște rebeli care lucrează aici, însă numai unul știe unde este Casfarh. Mă duc să-l văd și să-i vorbesc. Dacă te vede, nu va transmite mesajul. Unde-i dau întâlnire lui Casfarh?

– În opinia mea, aici unde suntem acum e cel mai bine. Sau la el. Cum o vrea. Ai mai fost acolo?

– Da, însă sub escortă și legată la ochi, într-o căruță acoperită. N-am văzut nimic pe drum.

– Vei vedea. Du-te, Lia.

Ea intră în sala de mese a hanului și se îndreptă direct spre bucătărie. Așteptarea n-a fost lungă. Ieși după câteva clipe surâzând.

– Gata, am aranjat. Mâine dimineață avem întâlnire aici cu omul nostru, care ne va duce la Casfarh. Nu vom fi decât noi trei.

– Perfect. Haide să ne întoarcem.

– Da, să ne întoarcem.

Astfel, în tăcere, am plecat împreună pe același drum, spre prietenii noștri. Mă gândeam la Tinval. Într-un fel, îmi lipsea. Dar așa era viața…

CAPITOLUL 11

Am regăsit-o pe Nitaa și pe ceilalți acolo unde-i lăsasem. Așteptau liniștiți. În absența noastră, dragonii vânaseră și hrana era din belșug.

Imediat ce am ajuns în tabără m-am retras cu Nitaa pentru a vorbi despre ziua următoare.

– Nitaa, mâine e ziua cea mare, dar și pericolul va fi pe măsură. Trebuie să ne sincronizăm. Casfarh nu este prea evoluat. E viclean ca o vulpe. Brutele astea au forța fizică de partea lor și când e vorba să facă o ticăloșie nu se dedau de la nimic. Pot să le elimin singur, dar dacă e lume prin jur, voi avea nevoie de tine și de ceilalți pentru a le ține la respect. Trebuie să interveniți cât mai repede în caz că vă chem. Mi-ar fi plăcut să-l avem pe Tinval cu noi… În sfârșit…

– De ce? Nu suntem destul de puternici, după tine?

– Nu e vorba despre ce spun sau ce aș vrea să spun. Vreau doar ca și ceilalți să fie informați despre existența voastră.

– Cred că e un motiv bun. Și totuși, dacă va trebui să ne arătăm, în pofida a toate, ce vom face în cazul ăsta, mai exact?

– Nu mai pune întrebări idioate, Nitaa. Crezi că există mai multe opțiuni?

– Cu siguranță, nu. Ceilalți se vor mulțumi să-i masacreze. Nu voi interveni în jocul ăsta.

– Vei face ca și ceilalți, Nitaa. Crezi că-mi place asta? Dacă da, te înșeli în privința mea.

– Știu că nu-ți place, însă observ niște schimbări subtile la tine. Ucizi ușor când cineva e un obstacol în calea ta. Și nu-mi place.

– Nu, Nitaa. Nu un obstacol în calea mea, ci în calea libertății semenilor mei. Altceva n-are importanță în ochii mei. Și apoi, între noi fie zis, dacă Lia este șeful rebeliunii, mai târziu va ajunge în ierarhia superioară a țării. Și asta ne-ar putea ajuta într-o zi. Nu crezi?

– Ba da, ai punctat bine aici. Dacă am înțeles bine deci, trebuie să-ți stăm alături. Dar cum putem ști unde vei merge?

– Unul dintre voi va supraveghea din zbor deplasarea noastră. Și-i va preveni pe ceilalți. Apoi veți încercui locul cât mai îndeaproape fără să fiți văzuți și fără să permiteți niciunui dușman să fugă. Nimic viu nu trebuie să treacă prin ochiurile plasei.

– Va fi cum ai spus. Problema e că nu vei avea arme. Cum vei proceda, eventual, ca să-l elimini pe Casfarh? Cu mâinile goale?

– Nu. Vei avea sabia mea cu tine. Și vei fi singurul dragon care-l va vedea. Când va sosi momentul, te voi chema. Și vei veni cu noi. După aia, vom face ce trebuie făcut. Mai exact, voi face.

– De acord. Îi voi preveni pe ceilalți.

– Eu îi voi face o scurtă expunere lui Lia. Nu trebuie să facă nicio greșeală în timpul întâlnirii. Are nervii tari, știu, însă pentru orice eventualitate…

– Ai dreptate.

Nitaa plecă să discute cu ceilalți dragoni. La rândul meu, m-am apropiat de Liarta.

– Lia, vrei să vorbim puțin, te rog?

– Da, Lor. Te ascult, prietene.

– Nu aici. Vino!

Lia mă urmă fără să crâcnească, fără să pună întrebări. Ne-

am îndepărtat puțin de ceilalți pentru a fi liniștiți. Mă simțeam ușor stingherit. Dar pentru a reuși ce voiam, n-aveam altă alternativă. Din nefericire pentru ea și pentru mine…

– Lia, vom face un pas important mâine. Cum te simți?

– E-n ordine, Lor. Sunt puțin nervoasă, însă voi trece peste asta. Nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt alături de tine, fără rezervă. Voi face tot ce-mi ceri.

– Sunt bucuros să aud asta. Și eu voi face tot posibilul ca să fie bine la toată lumea. Și pentru cauza noastră, a tuturor.

– Știu, sunt sigură că ești un om onest, că te gândești la toată lumea și la binele poporului țării ăsteia.

– E singurul meu țel, Lia. Unicul. Trebuie s-o știi. Tot ce fac n-are ca finalitate decât scopul ăsta. Exceptând moartea mea, nimic nu mă va opri pe drumul ăsta. Voi încerca toate posibilitățile. Dacă nu-ți plac lucrurile astea, iartă-mă și, mai ales, nu te opune. Urmează mișcarea. Asta e tot.

– Nu-mi place discursul tău. Îmi ascunzi ceva?

– Nu. Nu-ți ascund nimic. Cunoști obiectivul, mijloacele. Cât despre evenimentele neprevăzute, le vom analiza și rezolva la momentul respectiv.

– Există situații neprevăzute vizavi de tine? Mi-e greu să cred asta!…

– Există mereu.

– Pentru a schimba subiectul, știi că noi doi, dezarmați, dacă-l amenințí pe Casfarh, ne asumăm niște riscuri.

– Am prevăzut asta. Toți dragonii vor fi cu noi, în jurul nostru. Iar Nitaa și cu Ochrida vor fi și mai aproape ca să ne ajute. În afară de un cuțit înfipt în spate, nu întrezăresc alt risc potențial. Pentru a evita asta, să nu stai cu spatele la ușă sau la o fereastră.

– Voi fi atentă.

– Foarte bine. Nu uita să-ți pui armele pe Ochrida. Așa, când va interveni, le vei avea la îndemână. În principiu, nu va trebui

să ai nevoie de ele.

– Nu voi uita. Altceva?

– Referitor la subiectul ăsta, încă ceva. Singurul dragon pe care-l va vedea Casfarh va fi Nitaa. Tu cum te înțelegi cu Ochrida? Ai început să schimbi cu ea altceva decât cuvinte?

– Da, dificil, însă suntem abia la-nceput. Mă ajută mult și are multă răbdare cu mine. Este un adevărat înger păzitor. Nu sunt obișnuită cu genul ăsta de situație. Spiritul meu de independență are de suferit mult în privința asta. Dar mă voi adapta ușor, dacă n-am făcut-o deja!

– Știu și te înțeleg foarte bine. Și eu mă simt uneori, în pofida dragostei foarte puternice dintre Nitaa și mine, copleșit de atenția ei. Cum nu sunt decât bune intenții, n-o opresc. Și asta devine chiar plăcut! E formidabil să știi că cineva e foarte atent cu tine și-i poți simți toată dragostea și credința. Avem multe șanse, știi…

– Oh, ba bine că da, Lor! Pentru a o spune pe față, nu credeam că o asemenea legătură ar putea exista. Chiar între frați și surori, asta n-are echivalent.

Am surâs ascultând-o pe Lia care-mi vorbea cu atâta delicatețe și entuziasm despre relația ei cu Ochrida. Inima-mi era cuprinsă de căldură văzând un cuplu atât de reușit, om și dragon. Soarta îi scosese în drumul meu mai mult ca niște prieteni. Uneori viața poate fi frumoasă. Dar aici n-aveam chef să mă gândesc la asta. Timpul ne presa, se lăsase noaptea și trebuia să dormim. Lia plecase în tăcere și se culcase lipită de Ochrida. Toată lumea gusta o pace binemeritată. Primul de gardă era Héllénikus și veghea asupra întregului grup. Am adormit liniștit, chiar fără să-mi dau seama că Nitaa nu era cu mine…

Dimineața, ultimul de gradă, Sangri, ne-a trezit pe toți. Nu eram chiar în formă și mare mi-a fost îngrijorarea când am constatat că Nitaa nu se afla cu noi. Am sărit în picioare și am

alergat spre Sangri.

– Spune-mi, Sangri, ai văzut-o cumva pe Nitaa?

– Nu te panica, Lor. N-a vrut să te trezească înainte să plece. Însă va fi la locul de întâlnire așa cum s-a convenit. Noaptea îi era mai ușor să se deplaseze, deci a plecat acolo.

– Mulțumesc.

Eram gata toți, deși puțin în întârziere. Trebuia să mergem acolo cu unul dintre dragoni.

– Yrouf! Poți să ne depui repede, pe mine și pe Lia, la liziera pădurii, te rog?

– Nicio problemă. Urcați!

Ceea ce am și făcut și Yrouf își luă zborul. Ne-a luat puțin timp ca să ajungem la marginea orașului. Am coborât amândoi și nici n-am avut timp să-i mulțumim, că el dispăru printre arbori. O adevărată fantomă!

Lia începu să râdă în fața mea cu un aer uimit.

– Spune-mi, de când zbori cu dragonii, te-ai obișnuit?

– N-am să mă deprind niciodată cu asta! Sunt teribili când dau totul din ei! Yrouf e cu adevărat surprinzător. Pe pământ are o viteză incredibilă de deplasare.

– Am remarcat și eu. Bun, ne mișcăm de aici până la urmă?

– Să mergem.

Cu pași rapizi, ne-am îndreptat spre han. Omul lui Casfarh ne aștepta cu căruța, nerăbdător.

Imediat ce a văzut-o pe Lia, s-a mai liniștit. Dar prezența mea i-a întunecat fața. Am lăsat-o pe Lia să treacă pentru a-i vorbi.

– Cine ești tu?

– Sunt Stabr. Trebuie să te conduc la niște prieteni. Dacă ești Liarta.

– Eu sunt. Însă mai e cineva cu mine.

– Mi s-a zis doar despre o femeie. Nu despre o femeie și un bărbat. Nu pot să-l iau pe însoțitorul tău.

– Totuși ne vei lua pe amândoi. Este un foarte bun prieten de-al meu. Mai mult decât un frate. Nu e nicio problemă.

– Nu, absolut nu! Nu pot.

– Trebuie să mă asculți. Este un ordin. Știi cine sunt?

– Da, doamnă. Știu.

– Atunci, supune-te. Nu suntem înarmați. De altfel, știu că tu oricum ne vei verifica. Deci n-ai niciun motiv să te temi. Voi vorbi pentru tine și voi spune că te-am obligat.

– Bine, de acord. În cazul ăsta nu mai pot face nimic. Un ordin e un ordin. Urcați.

M-am apropiat de Stabr și el și-a făcut treaba. Rareori am fost atât de pipăit și controlat de cineva! Nici măcar o sârmă n-ar fi scăpat mâinilor lui experte. Nu exista nicio îndoială, făcea pe țăranul idiot, dar, de fapt, era un războinic obișnuit cu lupta și să facă față inamicilor.

– Îmi pare rău, însă trebuie să vă leg la ochi. Iertați-mă, vă rog. Astea sunt ordinele.

– Nu-i nimic, Stabr. Promitem că nu ne vom da jos eșarfa ca să trișăm, spuse Lia pentru a-l liniști.

– Mulțumesc, Stăpână Lia. Mă ajuți mult.

Nu-mi plăcea tonul lui umil. Sigur, juca un rol și îl interpreta cum putea mai bine. De asta depindea siguranța lui și a lui Casfarh. Nu-și îndeplinea decât misiunea de soldat și pentru asta merita stima noastră. Numai că nu eram prea în largul meu să mă știu legat la ochi, la cheremul altora. Însă Nitaa mă liniștea.

– Lor, sunt deasupra voastră. Nu te-ngrijora, la cea mai mică bănuială, vin în câteva clipe în ajutorul vostru, chiar în foarte scurte clipe. N-ai de ce să te temi. În plus, ceilalți sunt cu mine și vor încercui locul. Totul va fi bine.

– Mulțumesc, Nitaa. Ești adorabilă!

– Știu, micuțule! Știu! Mama este aici!

Întotdeauna aceeași Nitaa!

– Lia, lipește-te de umărul meu.

– Da?

I-am simțit capul lângă al meu. I-am vorbit cu cea mai scăzută voce cu care puteam grăi.

– Nitaa tocmai mi-a zis că ne supraveghează de sus împreună cu ceilalți. Fii fără grijă și mai ales liniștită.

– Sunt destul de calmă. Știu că nu se va-ntâmpla nimic.

– Sper…

Înaintam zdruncinați și hurducăiți grozav, deoarece căruța era veche. Oricum, ieșisem din orașul Horavaros. După mirosul crengilor care atingeau copertina căruței intraserăm în pădure.

– Nitaa, unde mergem? În ce direcție?

– Spre sudul orașului, nu departe de tabăra noastră. Dar e ceva ce nu se potrivește. Mi se pare că văd niște siluete care se ascund în tufișuri. Și nu sunt, cu siguranță, vampiri. Aveți un comitet de întâmpinare. Și nu prea prietenos, având în vedere numeroasele arme. Coborâm.

– Veniți toți. Iar tu, lângă mine, ca să-mi recuperez sabia. Ucideți-i pe toți, fără excepție. Casfarh este un trădător ticălos! Lia, scoate-ți eșarfa. Vom fi atacați! am strigat eu pentru a mă face auzit în vacarmul făcut de roțile metalice. Ceilalți ne vor veni în ajutor.

Înainte că să-mi închei fraza, Lia își aruncă eșarfa pe pământ și sări la Stabr. Gâtul i se frânse cu o trosnitură sinistră în mâinile lui Lia, care luă frâiele și opri căruța.

Fața-i era descompusă de furie.

– Dacă nemernicul de Casfarh a făcut asta, va muri în mâinile mele, trădătorul!

Rapiditatea și forța cu care-l ucisese pe Stabr aveau de ce să inducă teamă. Fâșneața asta de femeie reprezenta un adevărat pericol când se lupta. Își vindea scump pielea în cazul unei confruntări și asta costa multe vieți.

Se apropia o furtună. Erau dragonii care dădeau foc

tufișurilor și hățișurilor. Gheare și dinți sfârtecau toți oamenii înarmați care se ascunseseră acolo.

– Nitaa, păstrează unul în viață! Avem nevoie de un prizonier! Știe sigur unde se ascunde Casfarh! Și trebuie să-l găsim.

– Am deja unul! Ți-l aduc.

– Mulțumesc.

Furia dragonilor se potolise și Nitaa îmi aduse prizonierul. Omul tremura din toate încheieturile, ca o frunză în vânt.

Mi-am recuperat sabia și pumnalul. Lia își luă și ea armele.

Trebuia să-l interoghez pe captiv.

– Cum te numești? Și răspunde repede, nu-s prea răbdător. Nici prietenii mei.

– Mi se spune Hartis, Șefule!

– Și ce făceați aici?

Hartis își coborî privirile. Îi era puțin cam greu să-mi spună că voiau să mă omoare. Normal, cine ar vrea să moară?

– Te ascult! Grăbește-te!

– Casfarh ne-a trimis în întâmpinarea voastră.

– De ce?

– Ca s-o pedepsim pe trădătoarea Lia.

Lia se enervă și mai tare și-l lovi violent cu piciorul în burtă.

– Tu ești trădător, ticălosule! Ia asta și dacă mai debitezi prostii, te tai de viu în mici bucățele!

– Lia, calmează-te! Trebuie să aflăm ce știe! Haide, Hartis, obiectivul vostru era să ne ucideți? Și Stabr trebuia să vă ajute? Așa e?

– Dacă spun tot, mă lași în viață?

– Dacă nu spui nimic, fii sigur că vei muri în torturi. Dacă vorbești, voi vedea.

– Nu mă omorî, Șefule! Voi spune tot, jur.

– Ce aveați de gând să faceți?

– Să vă ucidem, Șefule. Pe amândoi.

– După cum vezi, ați dat-o-n bară! Cine a dat ordinul?

– Stăpânul Casfarh, spuse omul coborând privirea.

– Și unde este acum?

– La o leghe de aici, Șefule! Mergând drept înainte.

M-am întors spre Yrouf.

– Du-te să vezi dacă la o leghe de aici e vreo tabără. Dacă este, intră în mintea celor de acolo pentru a afla dacă trădătorul de Casfarh e acolo. Și anunță-mă, te rog.

Yrouf plecă. Așteptam mesajul lui…

– Hartis, dacă Yrouf va spune că minți, vei suferi martiriul înainte de a muri.

– Nu. Șefule, nu mint! Este acolo! Cu două gărzi. Îți jur, Șefule!

Nu mințea. Yrouf tocmai confirmase prezența lui Casfarh și a celor două gărzi.

– N-ai mințit, Hartis. Însă ești un trădător. Ai trădat-o pe Liarta și acum pe Casfarh. Nu pot avea încredere în tine. Îți promit totuși că nu vei simți nimic. Mescri! Termină-l!

Ochii lui Hartis s-au căscat de teamă și de groază! Fața mea liniștită a fost ultima pe care a văzut-o. Mescri îi luă capul între gheare și-l făcu terci.

– Mulțumesc, Mescri. Să mergem după Casfarh. În tăcere! Și încercuiți complet locul. Dacă scapă, îl vreau viu. Chiar rănit, dar viu. Ucide-ți, în schimb, gărzile.

Odată ajunși prietenii mei se postară în jurul taberei lui Casfarh, în timp ce Lia și cu mine, cu săbiile în mâini, plus Nitaa și Ochrida ne-am dus drept spre ei.

La vederea noastră cele două gărzi o luară la fugă cu Casfarh. Am auzit toți două zgomote surde. Cele două gărzi decapitate de dragoni. Yrouf îl împingea pe Casfarh, care tremura.

Lia și cu mine ne-am îndreptat spre el.

Ea mi-o luă înainte.

– Ei bine, prietene, așa întâmpini un aliat? O prietenă veche! De câte ori ți-am salvat viața punându-mi-o pe a mea în pericol, fără ezitare?

Casfarh nu-și descleșta dinții. Se liniștise și ne privea cu aroganță, sfidându-ne.

Era al meu.

– Casfarh, de ce nu-i răspunzi lui Liarta? Nu e prea politicos!

– Du-te și spânzură-te, necunoscutule!

– Calm, dragul meu. N-ai niciun motiv să fii agresiv!

– Eu sunt conducătorul rebeliunii. Dacă vă atingeți de mine, veți muri toți!

– Ba bine că nu… Moartea va fi în cazul tău, prietene. Nu al meu. Oricum nu mai ești șeful.

– Și cine anume?

– Voi hotărî mai târziu. Nu te îngrijora, nu voi fi eu. N-am nici chef, nici timp.

– Nu mă va putea înlocui nimeni, netrebnicule!

– Crezi asta? E aproape ca și făcut. Dar mai întâi, spune-mi de ce voiai s-o omori pe Liarta?

– Fiindcă a venit cu tine. Este o trădătoare!

– Biet imbecil! Am venit să vă ajutăm! Prietenii mei și cu mine, pe care acum îi cunoști.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Războiul s-a sfârșit, negociem cu vampirii în secret.

– Care noi? Tu?!

– Da, eu! Și, în fond, eu sunt șeful, nu?

– Nu văd lucrurile așa. Pentru mine și ceilalți, desigur, nu ești decât un trădător care vrea să-i vândă pe ai lui.

– Nu, n-am trădat pe nimeni.

Lia clocotea. Îi deslușeam în ochi dorința de a-i tăia capul.

– Lia, calmează-te. Nu e încă momentul.

– Momentul pentru ce?

– Nu e problema ta, Casfarh. Dar voi avea milă de tine. Îmi

semnezi o declarație, aici, acum, cum că-i cedezi locul tău de șef lui Liarta. Și te las în viață. Ce zici?

– Zic că ești nebun de legat. Nu voi face niciodată așa ceva.

– Cu atât mai rău pentru tine. Sunt deci obligat să te omor. E singura soluție. Și, pe bune, îmi pare rău pentru tine… Știu că nu mă crezi. Păcat…

– Niciodată! Ucide-mă! Nu voi semna nimic. O femeie în fruntea revoluției! Nici nu s-a pomenit vreodată așa ceva în lumea noastră!

– Ei da, ce dreptate ai. O femeie în fruntea revoluției. Este cel mai bun lucru care se poate întâmpla pentru a câștiga. Sunt convins de asta.

– O vor ucide dacă nu-i las eu, oficial, locul.

– Crezi?

– Da, știu c-o vor ucide. Și o va merita pe deplin!

– Și dacă eu nu sunt de acord? Dacă am prevăzut totul deja? Și dacă fac în așa fel, încât ea să fie considerată drept cea mai mare războinică? Ai convingerea că ei nu se vor supune?

Lui Casfarh începu să-i fie o teamă care-i sfredelea pântecele. Asigurarea și cuvintele mele care aveau aerul că ascund multe lucruri își făceau efectul. Privindu-l, am știut că-l aveam la mână și că opoziția lui nu era decât de formă. În sfârșit!

– Ei bine, Casfarh? Ce-ai decis?

– Trebuie să mă gândesc la oferta ta.

– Nu ne-am înțeles, prietene. Nu-ți cere nimeni să te gândești. Timpul ne lipsește la modul crud ca să gândim! Da sau nu. Imediat. În clipa asta. Înțelegi?

Presiunea devenea prea mare pentru umerii lui. Destul de mare ca să cedeze.

– Bine. Sunt de acord. Dau declarația și o semnez. Probabil că Liarta va fi mai puternică decât mine, în definitiv.

– Așa mai vii de-acasă, bravul meu Casfarh. Scrie-o pe masă.

El nu mai ezită. Documentul prin care Lia era investită șef suprem al revoluției tocmai era scris și parafat. În sfârșit. El mi-l întinse. Îmi acordai un scurt răgaz ca să-l citesc.

„Eu, Casfarh, șeful revoluției oamenilor împotriva vampirilor, cedez locul lui Liarta. Nu mă mai simt capabil să duc la bun sfârșit ceea ce rămâne de făcut.

Supuneți-vă ei și pacea și victoria să fie cu noi.

Semnat Casfarh.“

Scurt și concis. Exact ce-mi trebuia. I-am surâs larg și i-am strâns mâna.

– Bravo, dragul meu Casfarh! Ai luat o decizie bună. Îți mulțumim toți. Vei intra în istorie ca un mare șef care a știut să-și lase locul în cel mai bun moment. Sunt mândru de a fi o ființă omenească, la fel ca tine.

– Pentru nimic. Aveai dreptate.

– Dar, Casfarh, știi, eu am avut mereu dreptate în deciziile mele. Este o veche obișnuință.

Și zicând astea am izbucnit în râs. Lia la fel, surâdea fericită de deznodământul lucrurilor.

– Mulțumesc, Casfarh, mă simt mândră să-ți urmez la conducere. Și-ți sunt recunoscătoare pentru asta.

– O meritai, Liarta. Pe deplin.

– Bun! Acum că lucrurile importante au fost rezolvate, mai rămâne un mic detaliu pe care trebuie să-l pun la punct, astfel încât totul să fie perfect.

Casfarh afișă un surâs fericit și patern, apoi mă întrebă:

– Ce detaliu?

– Ăsta, prietene, ăsta…

Abia îmi încheiai fraza și capul lui Casfarh se rostogoli pe pământ, cu ochii ieșiți din orbite. Lia striga și bătea din picioare, cu lacrimi în ochi, tot ceea ce știa. I-am dat două scatoalce ușoare ca să-i calmez criza de isterie. Ochrida mormăia arătându-și colții și se pregătea să sară la mine. Nitaa

și Yrouf s-au intercalat repede între ea și mine.

Am preferat să-i vorbesc pentru a o liniști:

– Ochrida, calmează-te. Nu e nimic. Am făcut exact ce trebuia pentru a-i slava viața lui Lia.

Vocea mea cumpănită o liniști și ea se calmă. Apoi, fui nevoit să mă ocup de Lia, care plângea de mama focului.

Am luat-o în brațe și am lipit-o de mine.

– Lia, calmează-te. Gata, fetița mea, gata. S-a sfârșit. Totul va fi bine…

– De ce ai făcut asta, Lor? De ce?

– Eram obligat, Lia. N-aveam altă alegere.

– Nu, nu e adevărat. Semnase.

– Da. Și odată liber, te-ar fi acuzat că l-ai obligat s-o facă. Și te-ar fi vândut vampirilor. Urmarea e simplă și o cunoști la fel de bine ca mine.

Ea făcu un pas înapoi, privindu-mă fix.

– De aceea este mort?

– Exact.

– Înțeleg. Și ai, desigur, dreptate. Încă o dată.

– Da, am dreptate. Acum, ascultă-mă bine. Niște fiare sălbatice v-au atacat împreună cu vampirii. Tu ai scăpat teafără, fără să știi cum. Și l-ai văzut pe Casfarh decapitat în fața ta. Eu te-am ajutat să fugi. Înainte de atac, Casfarh, căruia îi era teamă să fie descoperit și ucis, a semnat documentul prin care te desemna șeful revoluției. Este clar?

– Da.

– Repetă ce-am spus. Aici!

Lia repetă tot. Aproape cuvânt cu cuvânt.

– Acum lasă-mă să fac ce trebuie pentru a face credibilă povestea.

Ne-am mânjit cu sânge și ne-am sfâșiat hainele.

– Vom alerga spre sat pentru a povesti toate astea. Voi, prieteni, întoarceți-vă în tabără. Și mai ales stați ascunși. Pe

curând. Vino, Lia.

Am plecat alergând spre sat. Lia își puse în cămașă documentul care făcea din ea șeful suprem al rebeliunii. O altă eră începea pentru oameni începând din acea zi. Victoria nu mai era decât o chestiune de zile… Parcă și auzeam clopotele sunând sfârșitul dominației vampirilor în Mouranie.

CAPITOLUL 12

Ne-am întors lângă ceilalți, în tabără… Aveam capul plin de întrebări fără răspuns. O certitudine tocmai îmi scăpără în minte: de acum înainte Lia va conduce rebeliunea. Nimeni nu era încă la curent. Sarcina următoare care ne revenea avea și ea importanța ei. Să-i prevenim pe ceilalți șefi și să facem să accepte starea asta de fapt.

Lia îi cunoștea mai bine decât mine. Trebuia să acționeze singură, iar eu să rămân în umbră pentru a o ajuta în caz de nevoie. După aceea trebuia să atacăm cu adevărat dușmanul, vampirii. Repede și eficient. Puteam s-o las un anumit timp să se descurce singură în măsura în care Ochrida era de ajuns ca s-o ferească de probleme. Incidentul „Stabr“ mi-a dovedit că nu era de glumă cu ea și că-și vindea scump pielea.

Eu, în schimb, trebuia să mă duc la ferma bunicilor mei. Acolo eu cu micul meu grup ne vom odihni, sperând că-i vom găsi și pe Retib și pe Retto. În vremea asta Lia trebuia să facă ce avea de făcut.

După cină m-am apropiat de ea ca să-i vorbesc despre ce va urma. Era obosită, la capătul puterilor, dar trebuia să mergem înainte, tot înainte…

Când m-a văzut fața i s-a acoperit cu o mască de suferință, de nemulțumire totală. Biata Lia… Dacă ar fi știut ce-i rezerva în continuare viitorul…

– Lia, știu că ești obosită. Dar trebuie să-ți vorbesc. Acum,

înainte să mergem la culcare.

– Lor, nu mai pot. S-a întâmplat prea repede pentru mine. Vrei să-mi acorzi puțin răgaz?

– Cum să nu, însă, din nefericire, vampirii nu ți-l vor da.

– Bine, povestește, zise ea cu o voce foarte descurajată.

– Mâine dimineață trupa și cu mine vom pleca la fermă. Tu vei merge cu Ochrida. Trebuie să te duci singură să-i vezi pe șefii de război și să le spui ce s-a întâmplat. Profită de ocazie ca să le impui legea ta. Vor fi unii care vor reacționa urât, chiar foarte urât. Însă știi să te aperi și, oricum, Ochrida nu va fi niciodată prea departe. Înainte de a te duce acolo fă-ți o gardă apropiată de câțiva oameni. Dintre cei ce știu să se deplaseze repede și care vor fi capabili să moară pentru tine. Vei avea nevoie de ei, o vor înlocui puțin pe Ochrida.

– Unde ai vrea să-i găsesc?

– N-am zis că va fi ușor. Nu cunoști vreun șef de război care să ți se alăture imediat? Fără să se gândească prea mult?

– Cred că știu unul, dar e în partea de est a țării.

– Atunci, vizitează-l. Și dacă ai dreptate, cere-i o gardă de corp. Pentru a-l convinge, dă-i puțină putere. Sau impresia că va avea. Fă-l să înțeleagă că va fi consilierul tău principal și că vei ține cont întotdeauna de sfaturile lui pentru a decide. Asta merge sigur.

– Da, și mai târziu va voi să fac ca și cum el hotărăște.

– Ai folosit fraza exactă. Mai târziu. Între timp îi vei găsi un înlocuitor în care vei avea cu adevărat încredere. Și-l vei îndepărta pe așa-zisul consilier. Ca orice ființă omenească, va face orice pentru a rămâne în viață. Deci se va mulțumi cu firimituri.

– Iar eu voi avea timp să-mi organizez mai bine ideile și prezența. E o idee bună. Îmi convine.

– Deja începi să acționezi ca un șef!

– Sunt moartă de râs!

– N-ai de ce să râzi. Sunt serios. Și fericit să constat că nu m-am înșelat în privința ta.

– Și care e rolul tău în toată chestia asta?

– Rolul meu e foarte simplu. Odată ce vei vedea toată lumea vă veți reuni și veți stabili împreună locurile unde se găsesc capetele gânditoare ale dușmanului. Abia atunci vom începe războiul real. Pregătiți-vă oamenii cu grijă, fără să fiți văzuți, în jurul capitalei, pentru a interveni și a ataca guvernul țării ăsteia, ceea ce e esențial. Nu veți întâlni, ca să zic așa, rezistență, fiindcă grosul trupelor va fi împrăștiat în întreaga țară pentru a apăra conducătorii de atacurile mele combinate cu ale voastre. N-aveți decât să culegeți fructul copt. Și ei se vor ruga să negocieze cu tine. Atunci, în sfârșit, va depinde de tine să câștigi partea cea mai dificilă a bătăliei.

– Crezi că vom ajunge la asta în viitorul cel mai apropiat, Lor?

– Sunt convins, Lia.

– Atunci, vom face așa. Acum, lasă-mă să dorm! Nu mai pot, îți jur.

– Dormi. Noapte bună, Lia. Încă un lucru important. Nu călători niciodată altfel cu Ochrida decât noaptea. Nu-i risca viața.

– Îți promit. Nici eu nu vreau să i se întâmple ceva surorii mele.

– Bine. Noapte bună, Lia. Dormi în pace.

M-am îndepărtat de ea și m-am culcat lângă Nitaa, care-și puse, tandru, capul pe umărul meu. Curajoasa mea Nitaa… Și ea avea nevoie de odihnă. La fel ca și mine. Ultimele zile trecuseră foarte repede.

I-am mângâiat botul și-am îmbrățișat-o cu dragoste. Ea scoase un suspin de plăcere și apoi am adormit amândoi.

A doua zi am fost primul în picioare. Mi-am pregătit echipamentul de soldat în timp ce Nitaa se trezea. Era vremea

deșteptării, în sfârșit. Chiar dacă trebuia să zburăm ziua, nu era niciun risc. Cerul noros avea să ne ascundă de ochii indiscreți. Am mângâiat-o pe Nitaa ca s-o trezesc. Ea a deschis un ochi ca și cum ar fi spus că exageram.

– Nitaa, trebuie să plecăm. Știu că e devreme, însă tot devreme vom ajunge dacă o luăm acum din loc. Și timp de câteva zile ne vom putea recăpăta toți forma.

– Nu ți-a zis nimeni niciodată că ești agasant la modul cel mai înalt cu putință?

– Ba da. Tu. Cum am o lungă, o foarte lungă obișnuință de a o auzi, venind de la tine, asta nu mă mai afectează. Așadar, mișcă-te.

– Trezește-i și pe ceilalți.

Am trezit fiecare dragon în parte, pe Ochrida ultima. Voiam să-i mai las câteva minute de somn lui Lia.

– Lia, trebuie să-ți spun la revedere. Ochrida îi va da vești lui Nitaa, care apoi mi le va transmite. Noroc.

– Mulțumesc, Lor. Îmi vei lipsi.

– Și tu mie, Lia. Dar trebuie să fii singură. Iar eu trebuie să-mi văd familia și să dau dragonilor posibilitatea să se odihnească. Știu că te vei descurca. Și dacă ai vreo problemă, oricât de mică, nu vom întârzia să venim, dat fiind că mergi în estul țării și că noi suntem în centrul ei. Noroc, Lia. Și fii foarte atentă. Mai ales, să n-ai încredere în nimeni, cu excepția lui Ochrida.

– Drum bun, Lor. Sper să ne revedem într-o zi.

– Neapărat. N-am terminat încă ce era de făcut.

Am părăsit-o pe Nitaa cu inima strânsă. Intrase în viața mea pe ușa din față, țineam mult la ea și-mi era teamă pentru viața ei. Însă drumurile noastre aveau să se despartă pentru scurtă vreme. Nu trebuia să ne gândim la asta…

M-am îndreptat spre Nitaa, mi-am luat echipamentul și m-am suit pe spatele ei.

– Prieteni, plecăm! Direcția ferma din Surem. Urmați-o pe Nitaa. La revedere, Lia.

Toți dragonii își luară zborul și dispărură dincolo de nori.

– Nitaa, încearcă să-i contactezi pe cei doi frați. Vezi dacă au ajuns cu bine la Surem.

– Sunt amândoi acolo. Am știut-o de dimineață, însă n-am avut timp să te anunț.

– Perfect. Păcat că Tinval nu e aici cu Iklahl… Sper că n-au pățit nimic.

– Și eu. Și nu înțeleg ce se-ntâmplă. În sud sunt alți dragoni și niciunul nu știe unde sunt. Nu i-a văzut nimeni. E destul de ciudat.

– Da, destul… Cu atât mai rău. Rămâi cât mai des în contact cu Ochrida. Dacă e vreo problemă, anunță-mă neîntârziat.

– Ca și cum n-aș ști că ești mort de îngrijorare pentru ea! Lor, uiți ce există între noi și cum funcționăm? Nu e nimic serios!

– Ai dreptate. Dar trebuie să vorbesc ca să mă liniștesc, Nitaa.

– Lor, Lia este o fată obișnuită cu războiul și știe foarte bine să se apere. Într-un fel, nu sunt sigură dacă mai mult o jenezi în loc s-o ajuți în realizarea obiectivelor ei pentru moment.

– La sta m-am gândit și eu. Însă asta nu mă împiedică să nu fiu neliniștit la gândul că e singură.

– Nu e singură. Ochrida e cu ea. Și o cunosc mai bine acum. Pot să-ți spun că e feroce atunci când se-nfurie.

– Și asta o știu. Când am pălmuit-o ușor pe Lia, fața lui Ochrida nu arăta nimic bun pentru mine. Am crezut chiar că mă va face bucăți. Singurul lucru pe care l-a reținut era prietenia dintre Lia și mine. Dacă nu, situația mea ar fi fost, pe bună dreptate, foarte grea.

– Și eu am observat asta, de aceea m-am interpus între voi doi.

– Ceea mă intrigă e tocmai asta, Nitaa. Ochrida e, pentru un dragon, foarte tânără. Și-și iese din fire prea repede dacă interpretează greșit ceva. Punându-ne astfel pe toți în pericol.

– Pentru asta sunt în contact cu ea cât mai des posibil. Și când n-o fac eu, mă înlocuiește Héllénikus sau Zahira. N-o lăsăm niciodată singură.

– Ce m-aș face fără tine, Nitaa?

– Ei da. Până azi nu te aveam decât pe tine de crescut și de educat, acum o am și pe Lia, și pe Ochrida! Ce viață duc!

– Da, săraca de tine! Un biet dragon martirizat! Dacă aș avea timp, aș începe să plâng!

Nitaa, o soră mărinimoasă și mereu grijulie, fără să uite niciodată cine și ce sunt. Aveam dintotdeauna același suflet și viața n-ar mai fi fost posibilă pentru niciunul dintre noi dacă lanțul s-ar fi rupt. Eu și ea știam asta…

Călătoria a fost relativ scurtă și iată-ne deci pe toți coborând spre pământurile bunicilor mei. Jos, familia, Retib și Retto ne priveau nerăbdători.

Am coborât de pe spatele lui Nitaa pentru a sări apoi în brațele bunicilor, cărora le dăduseră lacrimile văzându-mă. Nu mai fusesem la ei de mult timp. Tocmai îmi dădusem seama că-mi lipsiseră mult. Continuam să-i strâng în brațe și să-i îmbrățișez.

Puțin mai departe, în poarta casei, erau toți ceilalți membri ai familiei. Unchi, mătuși și verișori. Toți puțin speriați de însoțitorii noștri de drum. Păstrau o distanță respectabilă față de ei. I-am luat după umeri pe bunicul și pe bunica și, urmați de Nitaa și de ceilalți, ne-am îndreptat spre ei.

– Haideți! Nu vreți nici măcar să îmbrățișați un biet călător obosit! am întrebat eu cu o mică undă de ironie în glas.

În același timp m-am dus să-i îmbrățișez, pe rând, pe toți. Nu se prea schimbaseră, cu excepția câtorva riduri apărute pe fețele lor, ca și cum timpul își săpase pe ele albia unui râu. Dar

erau toți acolo, cu mine. Ce bucurie. Uitasem chiar și scopul prezenței mele la fermă.

Înainte de a intra, m-am interesat de starea însoțitorilor mei.

– Bunicule, ce animale ai în ogradă?

– Câteva vaci, puțin mai departe, pe câmp. Și câteva zeci de oi. De ce?

– Îți cumpăr o vacă. Pentru a-mi hrăni prietenii.

– De acord. Dar nu e nevoie s-o cumperi. Ți-o ofer.

– Nici nu mă gândesc.

M-am întors spre dragoni.

– Unul dintre voi să se ducă pe câmp să caute o vacă, iar când vine cu ea, mâncați-o. După asta, pentru mai multă siguranță, mergeți în hambar să vă odihniți. Te rog, Nitaa, condu tu operațiunile!

Retib plecă să caute vaca pentru ceilalți. Ceilalți din grup se duseră în hambar pentru a aștepta liniștiți întoarcerea lui. Iar eu am intrat în casă cu familia.

Masa era pusă, ca de fiecare dată când existau musafiri în casă. Simțind mirosul, foamea mea era la culme! Bunica îmi arătă un scaun și începu să aducă felurile de mâncare, tot ce avea.

În timp ce mâncam, eram asaltat de întrebări și nu știam la care să răspund mai întâi.

Bunicul ni se alătură și se așeză în fața mea.

– Mănâncă, fiule. Și ceilalți lăsați-l să mănânce liniștit! Îi veți pune întrebări după. Spune-mi, Lor, bunica ta a pregătit camera și-ți face patul. După ce vei mânca te vei odihni puțin, îți este foarte necesar asta.

– Nu, bunicule, nu voi dormi în cameră, ci în hambar, cu Nitaa. Nu dorm decât cu ea când nu suntem acasă, la noi.

– De ce? Îți lași animalul acolo, va fi bine cu ceilalți. Iar tu vei dormi într-un pat, ca toată lumea.

L-am privit cu toată dragostea din lume, dar eram puțin enervat să aud cum Nitaa e tratată drept „animal“.

– Bunicule, Nitaa nu e un „animal“. E, în cazul în care n-ai observat, un dragon femelă. Și nu mai puțin inteligentă decât majoritatea oamenilor care trăiesc pe pământurile astea. Mai mult, mi-e mai apropiată ca o soră. Nu voi accepta niciodată s-o las să doarmă în hambar și eu, într-o casă. Știu că ți-e greu să înțelegi, însă ea nu e nici un animal de companie, nici un cal de călărit. Suntem legați mai mult ca niște frați.

– Dacă spui tu. Însă nu prea cred că o să fie posibil să încapă, având în vedere mărimea ei.

– Nu te îngrijora, bunicule. O să ne fie bine, suntem obișnuiți. Iar între labele ei nu risc nimic.

– Îmi imaginez, fiule. Nu văd cine s-ar apropia de tine ca să te atace.

– Nimeni care ar putea rămâne în viață după aia. Cu atât mai mult cu cât stă mereu de pază unul dintre noi, veghind somnul și pacea celuilalt.

Bunicul meu părea liniștit, dar nu cu adevărat mulțumit. Înțelesese că n-aveam să-mi schimb părerea. Mă cunoștea de suficient mult timp pentru a ști asta.

– Haide să fiu scurt, dar concis, Lor. De ce ai venit în Mouranie?

– Ce întrebare! Pentru a vă vedea. Am trecut prin Stibur să văd câțiva prieteni și apoi, iată-mă cu voi. Pe drum i-am întâlnit pe prietenii care ne însoțesc și am venit împreună.

– Fiule! Sper că nu mă iei drept un idiot! Vrei să-mi sugerezi că nu ești aici din cauză că a sunat ora revoltei?

– Știu… Așa se spune, însă nu văd să se miște nimic. Liniște totală. Iar sincer vorbind, nu e treaba mea. Sunt prea bătrân, bunicule!

– Da, asta trebuie să fie adevărat! Fă-mă imbecil, nu voi zice nimic.

De ce nu mă credea? Totuși eram foarte convingător cu vocea mea insipidă și indiferentă. Of, bătrânii ăștia! Le știau pe toate mult mai bine decât restul lumii! Trebuie să spun că avea de ce să se îndoiască apropo de numărul dragonilor care mă urmau…

– Nu, e adevărat! De fapt, ce e cu povestea asta? M-am oprit câteva zile la Stibur și așa o liniște n-am văzut niciodată! Toată lumea își vede de treburile ei, comerțul merge bine, chioșcurile sunt pline de marfă. Nu văd nimic ce-ar da impresia unui război civil.

– Da, în marile orașe e liniște. Dar la țară pot fi văzute uneori arzând casele stăpânilor țării și acțiuni punitive. Dimineața sunt găsite, din când în când, cadavre împrăștiate pe câmp. Din ambele tabere. Apoi se lasă iar liniștea pentru un anumit timp.

– Chiar așa?! Se luptă pe bune? Ei, nu mai spune! Nici n-aș fi crezut!

– Totuși este adevărat.

Ceilalți părăsiseră casa de câteva minute. Erau afară la soare, în fața unui pahar cu vin rece, vorbind diverse lucruri. Bunica ne privea, pe mine și pe bunicul, discutând.

– Ce zici de asta, bunico? Vorbești destule cu celelalte femei la piață! Și auzi unele lucruri, nu? Ce crezi despre toate astea?

– Oh, știi doar că războiul e pentru bărbați. N-avem timp să ne batem capul cu asta, exceptând doar atunci când ne îngropăm fiii și soții.

– Câtă dreptate ai, bunico… Dar dacă e adevărat că revolta există, era și timpul să izbucnească. Oamenii nu mai puteau rămâne indiferenți văzându-și umilite familiile. Trebuia făcut ceva, nu?

– Vezi! Vorbești ca ei! Asta nu folosește la nimic, sunt prea puternici. Au tot. Armata e mai puternică decât niște bieți țărani ca noi.

– Da. Însă mi se pare că suntem mai numeroși decât ei. Numărul contează totuși.

– Ce număr? Cei mai mulți oameni stau liniștiți acasă sau lucrează. Nu e decât o bandă de nebuni care s-a trezit într-o bună dimineață și a decis să-nceapă războiul. Membrii ei sunt curajoși, dar e o nebunie.

– Probabil, bunico.

M-am ridicat pentru a o cuprinde-n brațe și a o îmbrățișa. Asemenea momente îmi lipsiseră. Mult. M-a îmbrățișat și ea, însă s-a dezlipit imediat de mine, râzând.

– Vei fi întotdeauna un puști, Lor!

– Da, e adevărat. Al tău. Și te voi iubi mereu la fel de mult.

– Știu, micuțule. Știu. Ne-ai lipsit.

– Și voi mi-ați lipsit. Dar aș vrea să petrec câteva zile cu voi, să vorbim. Să vă ajut, dacă vreți.

Bunicul se arătă foarte scandalizat.

– N-avem nevoie de tine ca să lucrăm! Sunt desule brațe aici pentru muncă. Tu trebuie să te odihnești. Și chiar asta vei face.

– Sincer, mă vezi stând toată ziua în grădină, fără să fac nimic? Nu e de mine!

– Totuși, tocmai asta vei face! Te vei odihni, fiule. Cât timp crezi că ai să rămâi?

– Doar o săptămână. Poate mai puțin… În orice caz, trebuie să mă întorc și eu acasă ca să lucrez.

– Da, știu. Mă gândeam că vei sta mai mult. Dar e adevărat, și tu ai viața ta și treburile tale.

– Da, bunicule.

– Spune-mi, fiule, ți-ai găsit pe cineva? Sau ești tot singur?

– Sunt singur, bunicule. Nu mă privi așa, bunico! Îți jur că sunt singur. Nu mi-am găsit încă pe cineva potrivit. Asta nu se va întâmpla prea curând. Muncesc mult și n-am timp de căutat.

– Trebuie să găsești, Lor. Ar fi bine să ne cunoaștem nepoții înainte de a muri.

– Ce vorbești! Crezi că e ca și cum ai bate din palme, cu o ea spunându-mi în față „Lor, te iubesc. Ia-mă de soție și-ți voi face copii frumoși!“ Nu există așa ceva!

– Probabil că nu există un asemenea scenariu. Însă sunt multe fete frumoase în țara ta, acolo, nu?

– Da, foarte frumoase. Dar nu pentru mine. Sunt toate luate.

Am izbucnit în râs zicând asta. Biata bunica mă privea cu o umbră de reproș în ochi. Cred că se gândea că mințeam. Și chiar așa era, efectiv. N-aveam niciun chef să vorbesc despre Elni. De fapt, nu eram sigur dacă era ceva între noi. Deci nu era nevoie să povestesc. Mai mult, îndoiala începuse să-și arate ghearele… Exista Lia, chiar dacă era mult prea tânără pentru mine. Numai că inima nu ține niciodată cont de genul ăsta de aspecte. Cum să le spun, fără să le precizez de ce venisem aici pe timp de război? M-am decis să schimb subiectul. Sperând s-o pot face!

– Bun, și dacă am ieși puțin? Ceilalți vor avea impresia că nu vreau să le vorbesc, bieții de ei! Și nu e cazul.

– Așteaptă puțin. Deja au băut prea mult. Avem de vorbit.

– Dacă zici tu, bunicule. De fapt, despre ce vrei să vorbim?

Bunicul se întoarse spre bunica.

– Vrei, te rog, să ne lași singuri puțin? Vreau să-i spun puștiului ăsta niște chestii ca între bărbați!

– Cum să nu. Ca întotdeauna, între bărbați. Hm! Ce mă plictisești cu aerele astea de bărbat! Un adevărat patriarh! Să mori de râs, nu alta!

Oricum, ea ieși din cameră, bombănind, e adevărat… Biata bunică!

– Bun, bunicule, ce vrei să-mi spui?

– Ascultă, fiule, nu mă mai lua drept prost. Știu că Nitaa – mi se pare că așa o numești, nu? – este prietena ta cea mai bună, dar și o armă redutabilă. La fel ca și ceilalți dragoni. Și am văzut ce are agățată pe partea laterală a corpului. Sabia ta. Așadar, nu-mi mai turna minciuni.

Asta nu mai era așa cum voiam. Și nu prea aveam încredere în bunicul, îl știam un gură mare care povestea tot, sau aproape tot… Totuși marcase un punct în partida pe care o jucam împotriva lui.

– Ba nu. O țin doar în cazul în care aș fi atacat. Însă n-am folosit-o de multă vreme. Sabia inspiră teamă și sunt lăsat în pace. Asta-i tot. Apoi, Nitaa nu e capabilă să se bată. Îi e frică și de umbra ei. Cât despre ceilalți, sunt doar niște însoțitori de drum de care mă voi despărți când voi pleca spre casă.

– Nu e adevărat! În plus, insiști să mă minți. Bun! Mă voi preface că te cred. În cazul ăsta, îți voi spune altceva. Am nevoie de tine, noi avem nevoie de tine.

– Nevoie de mine? Care noi? Despre cine vorbești? Nu mai înțeleg nimic.

– Conduc revolta în Surem și-n împrejurimi. Aici vampirii sunt foarte activi și ne e greu să-i învingem. Tu și prietenii tăi sunteți o forță de sprijin nesperată. Ajută-ne, Lor.

Era să cad de pe scaun! Bunicul meu, la vârsta lui, în situații cum e asta! Mi-era dificil să cred, totuși știam că bătrânul nu mințea niciodată. Și, oricum, ieșea din discuție ipoteza că ar fi fost aliatul vampirilor. Nu-i iubise niciodată în viața lui și n-avea să-și schimbe atitudinea față de ei. Și atunci, ce trebuia făcut? Aveam nevoie de Nitaa.

– Bun, ascultă-mă, bunicule. Dă-mi câteva secunde ca să mă gândesc, te rog. Am rămas uluit la ceea ce tocmai mi-ai spus. Nu mă așteptam la asta. Într-adevăr.

– Gândește-te, fiule. Mă duc să caut ceva de băut. Vrei un pahar cu vin?

– Da, foarte rece, dacă vrei și ai așa ceva.

Bătrânul se duse ca și cum nu se întâmplase nimic. Singura mea garanție era Nitaa.

– Nitaa! Am nevoie de tine.

– Știu. Ești în cea mai neagră și mai împuțită mizerie din

câte pot exista.

– Îi poți citi gândurile? Dacă o fac eu, risc să mă recunoască.

– Cretinule! Deja am făcut-o, fiindcă am auzit tot.

– Și?

– Nimic, nu minte. E chiar șeful rebelilor de aici. Și toți ceilalți sunt cu el. Bunica ta, de asemenea, e la curent cu tot.

– Și eu ce voi face?

– Ce vrei. Dar n-o uita pe Lia. Cred că ea e mai importantă decât toți în momentele astea. Ea e victoria.

– Da. Deci continui să mă prefac și să-l refuz? Dacă i se-ntâmplă ceva, nu mi-aș ierta-o toată viața.

– Știe ce riscă. Și va accepta. Așadar, n-ai nimic ce să-ți reproșezi.

– De acord, ai dreptate. Odihnește-te, Nitaa.

– Fii fără grijă. Mă odihnesc, însă în același timp ascult ce vorbiți.

Bunicul tocmai intră cu o sticlă cu vin rece.

– Vei vedea! Este din vinurile bune și direct de la gheață! Un adevărat festin!

– Mulțumesc, bunicule. Și chiar mi-e sete.

– Ei bine, te-ai gândit?

– Da. Nu pot să vă ajut cu nimic. Și nici prietenii mei, nu sunt aici să se războiască. Oamenii nu-i plac și-i ucid. Deci rămân neutru. Sunt prea bătrân și nu mai am curajul să mă lupt. Și nici nu vreau. Nu mai e războiul meu.

– Înțeleg. E normal să-ți fie teamă. Viața sedentară pe care-o duci te-a ramolit, fiule. Nu este grav. Îți cer doar să nu vorbești despre ce-am discutat.

– Dar cui ai vrea să vorbesc despre asta? De aici plec la mine. Și nu-ți voi pune în primejdie viața, și nici a familiei. Pentru nimic pe lume.

– Foarte bine. Nu m-așteptam la altceva din partea ta. Am încredere în tine. Haide, du-te afară la ceilalți. Te așteaptă.

– Da… Mă duc la ei.

Îmi pierise tot entuziasmul, știam că mă vor privi de acum înainte ca pe un laș care-i abandona. M-am apropiat de ei pentru a le ura o seară bună și m-am dus în hambar, lângă Nitaa. Aveam multe să ne spunem… Mi-era inima grea ca o piatră. Tristețea bunicului mă făcea să sufăr… Dar, cu atât mai rău, așa este viața, obiectivele mele, foarte importante, aveau prioritate în fața alor lor și a războiului pe care-l duceau. Și tocmai războiul ăsta trebuia câștigat, iar calea ce ducea la victorie trecea prin altă parte. N-aveam niciun chef să mă abat de la ea, pentru nimeni. Am găsit-o pe Nitaa, bucuros să vorbesc cu toată încrederea cuiva fără să fie nevoie să mă ascund… Mâine urma să fie o nouă zi…

CAPITOLUL 13

Zorii se iviră mai repede decât ne așteptam. Cu mereu aceeași obsesie, cum să mă împart între bunicul și angajamentele față de Liarta. Dacă mă implicam aici, tot aici trebuia să-mi sfârșesc misiunea. Nu destul de clar. De la despărțirea noastră ea nu-mi dăduse nicio veste, însă totul trebuia să fie în ordine, deoarece contactele lui Nitaa cu Ochrida erau zilnice. Lucrurile mergeau bine deocamdată.

– Spune-mi, Nitaa, ce vești ai de la Ochrida și Lia?

– Nimic special. Pentru moment, n-a reușit să-l întâlnească pe… oricare ar fi acela. Deci e tot singură.

– Da? Curios…

O idee începea să-mi încolțească în minte.

– Zi-mi, după părerea ta, la câte zile de mers se află ea de noi?

– După părerea mea, dacă va călători doar noaptea, va face până aici două nopți, plus o zi de odihnă. De ce? Vrei s-o chemi imediat aici?

– După părerea ta?

– Da, după părerea mea. Și cum vor reacționa cei de la fermă, inclusiv bunicul tău?

– Voi proceda în funcție de asta. Spune-i lui Ochrida s-o prevină pe Lia și să vină degrabă aici. Să-ți dea un semn când vor pleca la drum.

– În ordine.

– Eu mă duc să vorbesc cu bunicul. Asta ar trebui să meargă.

– Du-te. Eu mă voi ocupa de cele două.

Am plecat să-l văd pe bunicul, care era pe câmp să supravegheze lucrările. M-a văzut imediat ce am ieșit din fermă.

– Lor, vino, fiule, vino aici!

– Bună ziua, bunicule.

Ne-am îmbrățișat cu tandrețe. Am simțit că nu era, vreau să zic, nu mai era supărat pe mine.

– Bunicule, am ceva să-ți spun, acum, când ești singur cu mine.

– Ce, te-ai răzgândit cumva?

– Da și nu. Vei înțelege.

– Ca să înțeleg, trebuie să știu. Haide, povestește-mi tot.

Am început să-i povestesc întreaga istorisire, evident, adăugând câteva detalii care n-aveau importanță decât pentru mine. Sau, mai bine zis, nu trebuia să le cunoască.

M-a ascultat cu toată atenția de care era capabil. Din timp în timp își înclina capul, aprobând.

– Asta-i tot, bunicule. Ți-am expus cum stă treaba, acum.

– Țț, țț, țț, fiule… Tot la fel de prostuț ca întotdeauna. Ar fi trebuit să-mi vorbești ieri despre asta, deși mă așteptam atât de puțin s-o faci. Ca să-ți spun drept, n-am crezut cu adevărat scenariul tău cu turistul. N-a fost prea credibil. Însă, cum insistai, m-am abținut să-ți mai vorbesc despre asta.

– Știu, înțelesesem.

– Și ce aștepți de la noi?

– Aștept să-mi dai vreo zece oameni călări, înarmați până-n dinți, pentru a o păzi pe Liarta în deplasările și la întâlnirile ei cu șefii. Iar tu să te pui, oficial și destul de clar, sub steagul ei. Crede-mă, este singura cale ca să câștigăm războiul ăsta sângeros.

– Te cred. Cu oamenii, nicio problemă, ți-i voi da. Cunosc câțiva de încredere. Cât despre restul, nu știu, fiule, trebuie s-o văd și să mă gândesc la asta. Mi se pare foarte normal.

– Încetează să mai fii reticent. Știi deja că e singura cale. De altfel, am anunțat-o să lase tot și să vină cât mai repede aici.

– În cazul ăsta, o vom aștepta și vom discuta împreună. Voi chema Consiliul șefilor Marelui Platou. Vom decide ulterior.

– Aoleu! Nu sunt de acord! Ce fac cu dragonii? Nu e nevoie să știe toată lumea de existența lor, nici vorbă.

– N-au decât să rămână în hambar. Nu va intra nimeni acolo.

– Trebuie să te previn că primul care va intra va muri imediat. Nu-l voi lăsa în viață.

– E de datoria ta și înțeleg. Vei face cum vei considera că e mai bine, fiule. Dar după cele ce mi-ai povestit, nu eziți prea mult ca să iei o viață.

– Nu. Nu ezit deloc.

Avea dreptate. Trebuia să recunosc că decizia de a ucide îmi venea repede în minte în acele momente. Poate prea repede.

– Haide, fiule, întoarce-te la fermă ca să mănânci ceva, totul va fi bine. Mă ocup eu de asta. Spune-i bunicii tale că voi mânca pe câmp, aici, dar că voi reveni și eu curând.

– Bine, bunicule. Pe curând.

M-am întors la fermă, lângă Nitaa, care mă aștepta, nerăbdătoare.

– Lor, am vorbit cu Ochrida. Au plecat. Fără să aștepte noaptea. După ea, nu e niciun risc. Ai vorbit cu bunicul tău?

– Da. E de acord să-i găsim lui Lia niște gărzi. Însă în ce privește decizia de a fi sub conducerea lui Lia, vrea părerea șefilor. Vor fi toți sau niciunul. Mărturisesc că nu-mi place asta.

– De ce? Eu cred că și așa e bine. Cel puțin, ea va avea alături mai mulți șefi. Și-ți reamintesc că de aici a izbucnit revolta.

– Da. Exact. Dacă unul dintre ei vrea să fie mai puternic decât pare, îmi va fi greu să-l strunesc fără să-mi pun toată țara în cârcă.

– E sigur. Doar n-o să-ți începi iar masacrele? Totuși, Lor! Nu trebuie să exagerezi…

– Nu exagerez deloc, Nitaa. Ți-am spus deja, fac ce cred că pot face pentru a câștiga războiul ăsta.

– Zici tu… Zici tu…

Am renunțat. N-aveam nevoie s-o conving, era deja.

– Nitaa, merg în casă pentru a vorbi puțin cu bunica. Dacă ai vești, dă-mi un semn.

– Du-te.

Bunica se grăbi ca-n fiecare zi să se ducă spre bucătărie. Trebuia pregătite multe, deoarece familia avea mulți invitați la masă. Costa mai puțin și existau întotdeauna cele necesare. Este adevărat că timpurile erau grele și că banii lipseau, la modul crud. Ca și locurile de muncă. Așteptând vremuri mai bune, bunicul îi hrănea pe toți. Ceea ce mă stânjenea cel mai mult era că nimeni n-o ajuta pe biata bunică. Veneau doar să se așeze la masă. Și atunci, mi-am propus s-o ajut eu.

– Bunico, ai ceva să-mi dai de făcut ca să te ajut, te rog?

– Da, una peste nas, mucosule! Vezi-ți de treburile tale. De bucătărie se ocupă stăpâna casei.

– Dar știi bine că-mi place să te ajut. Haide, dă-mi ceva de făcut.

Veni spre mine și mă sărută pe frunte cu multă tandrețe. Și ochii i se umeziră.

– Ești drăguț, Lor. Sunt fericită că ai rămas, ca om, la fel ca înainte. Amabil, atent, ce mai, un băiat bun. Al meu. Și, mai ales, nu te schimba.

– Bunicuța mea… Pentru tine, voi fi întotdeauna același, știi asta…

– Știu, știu… Haide, du-te să te odihnești. Nu mai am mult,

aproape că am terminat de pregătit masa de prânz și de seară. Uite, dacă vrei și insiști să mă ajuți, adu-mi o găleată cu apă proaspătă de la puț. Nu mai am aproape deloc.

Am luat găleata și am plecat s-o umplu. Cel puțin puteam să fac și eu ceva. Bunicuța... Nu zicea niciodată nimic, dar i se făcea viața grea. Nimeni n-o vedea, nimeni nu-i remarca munca de zi cu zi. Însă, eram sigur de asta, dacă ea n-ar fi fost acolo, ar fi murit toți de foame. Trei fii și două fiice, dintre care mama era prea departe. Unde? Nu știam nimic despre asta. Fata care trăia la doar câțiva pași de bunica nu venea niciodată s-o ajute. Ba da, să-i golească farfuriile! Aveam un gust amar în gură de fiecare dată când mă gândeam la asta. Totul era ca situația în speță să nu dureze prea mult, întrucât aș fi explodat și le-aș fi zis ce gândeam. N-aveam timp să vorbesc cu ea despre mai tânărul meu unchi. Aveam aceeași vârstă, aproape, și nu era acolo. Speram că o duce bine. Și având în vedere că era cam nebun, totul era posibil. Bun, mă voi duce să-l întreb. Mă întorceam de la puț, când am auzit-o pe Nitaa.

– Lor, arată-ți freza, am niște vești foarte proaspete.

– Duc găleata cu apă în bucătărie și sosesc.

– Mișcă-ți fundul mai repede.

– Vin. Nu mai lătra atât, câine de companie!

Când am ajuns lângă ea, Nitaa era alarmată. Primul gând mi s-a îndreptat spre Lia.

– Nitaa, povestește-mi tot.

– Știi că Lia se îndrepta spre noi.

– Da. Și?

– Ochrida tocmai m-a anunțat că o trupă de vampiri mărșăluiește spre Marele Platou.

– Foarte bine. O surpriză frumoasă.

– Ah! Crezi?!

– Da, drăguțo! Asta mă ajută mult. Spune-mi, poți să-mi găsești un dragon care să nu fie prea departe de aici și nici prea

sălbatic?

– Da, însă de ce?

– Un plan micuț care cred că va funcționa.

– Pot să-l găsesc, bănuiesc că mișună pe aici, prin munți. Dar să-l conving să vină aici nu e prea ușor.

– Întreabă-i pe ceilalți. Poate au niște prieteni. Nu, am s-o fac eu totuși.

M-am întors spre ceilalți.

– Puțină atenție, prieteni, vă rog. Vreau să vă întreb ceva.

Cu o singură mișcare a capului, toți dragonii și-au îndreptat privirile spre mine.

– Spuneți-mi, e vreunul dintre voi care are un prieten dragon nu prea departe de aici și care poate veni la fermă doar pentru câteva minute? Să aterizeze, să intre în hambar și apoi să plece. Doar un scurt popas. Eventual, dacă-i e foame, să mănânce. Și dacă are chef să rămână și să ne ajute, cred că nu va fi prea mult pentru el.

Zahira se ridică și veni spre mine, cu pași înceți și apăsați.

– Eu. Pot să chem unul. Însă îmi trebuie un motiv serios.

– Înțeleg, Zahira. E simplu. Nu vreau ca muritorii obișnuiți, ca bunicul, să știe că putem comunica între noi prin forța gândului. Nitaa tocmai a primit un mesaj de la Ochrida, care ne anunță că o mare armată de vampiri și soldații ei se îndreaptă spre Marele Platou. Cum intenționez să-i înștiințez pe șefi și i-am cerut lui Lia să vină aici, dragonul nou va fi un mesager care ne va alerta. Nimic mai simplu. Explicația mea îți convine?

– Mi-e suficient. Îți înțeleg planul. Va fi aici în următoarele minute.

– Cum se numește?

– Lirstac. Și nu e unul dintre cei mai calmi.

– Odată ajuns la fermă, convinge-l să ne ajute.

– Va rămâne cu noi. E fratele meu.

– Mulțumesc, Zahira. Du-te să-i vorbești.

Am ieșit și nu peste mult timp ochii mi-au sărit din orbite. Lirstac era imens, mai mare decât toți dragonii pe care-i văzusem înainte.

– Pace ție, Lirstac. Și fii binevenit. Intră în hambar cu mine.

– Pace ție, omule.

Lirstac mă urmă în hambar. L-am informat în privința situației și l-am întrebat dacă voia să ne ajute. A confirmat.

– Da, vă voi ajuta de data asta.

– Vă las, prieteni. Mă duc să vorbesc cu bunicul. Pe mai târziu.

Am ieșit și m-am dus să-l văd pe bunicul, care și el se îndrepta spre mine, îngrijorat.

– Ce-a fost zgomotul ăsta, fiule?

– Un mesager, bunicule. Lia e pe drum. Asta nu e o problemă. Dar o armată numeroasă de vampiri și de mercenari se apropie și va ajunge curând pe Marele Platou în scopul de a înăbuși revolta. Trebuie să alertăm toată lumea. Pe toți șefii.

– Ești sigur de ce spui? Asta mă uimește puțin.

– Da, sunt sigur. Sunt mulți. Cât timp ai nevoie ca toată lumea să pornească la drum și să ajungă aici?

– Câteva ore. Ai vreun plan, fiule?

– Firește că da. Vampirii și soldații lor nu pot trece decât prin defileul Bacraut pentru a sosi aici. Dacă rebelii din câmpia de sud le taie retragerea în defileu, voi prin față, eu cu unsprezece dragoni, vor avea pierderi atât de mari, că nu vor putea face mare lucru. Iar dimineața nu vă va rămâne decât să-i terminați. Pierderi minime de partea voastră și maxime de partea lor. Dacă am la dispoziție două nopți, nu voi mai lăsa un suflet de vampir în piele și oase. Nu se așteaptă la un atac din aer, și în special la dragoni.

– Ai dreptate. Îmi trimit oamenii pe platou și noi plecăm spre defileu.

– Tu și oamenii tăi, mai puțin zece dintre ei, care vor face

parte din garda lui Liarta. Eu și cu dragonii vom pleca la noapte. Nu trebuie să ne zărească populația.

– Așa vom face. Mă duc s-o anunț pe bunica ta și să-mi strâng oamenii.

– Du-te, bunicule. Eu voi pune lucrurile la punct cu dragonii în hambar.

Am plecat fiecare în drumul lui. O auzeam pe bunica strigându-l pe bunicul, nemulțumită să-l vadă ducându-se să se lupte. Am intrat în hambar pentru a vorbi cu dragonii.

– Nitaa și ceilalți, am să vă zic ceva.

Dar Nitaa începu să râdă încet când mă auzi.

– Lor, în timp ce vorbeai cu bunicul, i-am informat despre planul tău. Știu toți.

– Mulțumesc, Nitaa. Ei bine, ce credeți? i-am întrebat eu pe ceilalți.

Héllénikus se îndreptă spre mine.

– Suntem de părere că ne-am săturat să stăm fără să facem nimic. În schimb, ne-ar plăcea mult să prăjim câțiva vampiri, ar fi chiar perfect.

Eram gata să-l iau de gât, să-l îmbrățișez, atât eram de fericit.

– Mulțumesc, Héllénikus, și vouă, prieteni. Sunteți cu adevărat niște prieteni magnifici. Vă las să vă odihniți, iar eu mă duc să-i spun la revedere bunicii. Pe curând.

Am plecat spre bucătărie, unde bunica făcea tot ce putea și ea. Prea ocupată cu treaba, nici nu mă auzi intrând. Am profitat de asta pentru a mă strecura în spatele ei și a o lua tandru în brațe.

– Nu te supăra, bunică dragă. Bunicul va veni teafăr înapoi, la fel și eu cu ceilalți. Voi veghea la asta. Promit.

– Da, cunosc scenariul ăsta. Toți cei care au plecat și n-au mai revenit au zis același lucru. Am așteptat, însă și-au lăsat pielea pe acolo.

– Nu e același lucru. Oamenii vor aduna numai firimituri după trecerea dragonilor. Tocmai la țanc să se spună că ei au făcut toată treaba.

– E adevărat?

– Da, dragă bunico. Te asigur. Înainte de o săptămână ne vom întoarce, victorioși. Vei vedea. Ai încredere în mine.

– Bine, Lor. Te cred. Fie ca zeii templului să te protejeze, dar și pe prietenii tăi și ceilalți.

– Mulțumesc, dragă bunico. Mă duc să-mi petrec restul zilei cu dragonii. Vreau să fim alături.

– Du-te, fiule. Mergi în pace.

M-am îndreptat spre ușă și atunci mi-am amintit de unchiul meu mai tânăr. M-am întors spre bunica.

– Spune-mi, bunică dragă, Yourghi, unchiul meu, unde e în momentul ăsta?

– A fost arestat de poliția vampirilor pentru rebeliune verbală contra legii. E în închisoarea orașului pentru câteva luni.

– Genial! Și toată lumea tace ca să nu știu nimic. Și aflu asta tocmai când trebuie să plec la noapte. Nici nu știi cât îmi place asta… V-aș da palme la toți. Bun! Voi rezolva problema asta la întoarcere.

– Și cum vrei s-o rezolvi?

– Scoțându-l, pur și simplu, de acolo, iată! Cu forța, împreună cu alți deținuți, ca să nu se știe că pentru el a fost organizată evadarea! Vom vedea, bunico!

– Mulțumesc, Lor.

Mă cuprinse în brațe și câteva lacrimi îi alunecară pe obraji. Numai de-ar înceta să mai bea imbecilul ăsta de Yourghi! Mergea des cu prietenii în unul dintre locurile alea rău famate în care bea pentru câteva monede și unde a fost arestat, idiotul. Cu atât mai rău pentru el. Cât despre mine, nu era vreme să mă gândesc la el. Am intrat în hambar și am privit dragonii

dormind liniștiți. Erau atât de vulnerabili în momentul ăla. Și-mi dădeau o asemenea încredere relaxându-se și știind că eram cu ei, sau nu prea departe… Fiecare dintre noi putea să-și lase fără nicio grijă viața în mâinile celuilalt. Totuși, nu eram decât un om. M-am întins încet lângă Nitaa ca să dorm. Noaptea avea să fie lungă pentru mine dacă nu mă odihneam puțin. M-am pierdut între gândurile mele și n-am simțit timpul trecând.

Când am revenit la realitate soarele abia asfințise. După ce-am scuturat-o pe Nitaa ca s-o trezesc, și ea să-i trezească pe ceilalți, mi-am pus pumnalul la șold și sabia la spate.

– Nitaa, sunt gata. Nu mai e nimeni la fermă. Trebuie să plecăm, ce crezi?

– Atunci, să mergem…

Am ieșit toți și ne-am luat zborul spre defileu pentru a ajunge înainte la toată lumea, în afară de cei ce locuiau în apropiere.

– Nitaa, ai anunțat-o pe Ochrida să ne întâlnim la Bacraut?

– Da, am anunțat-o. De altfel, va sosi, sigur, înaintea noastră.

– Bine. Lia se va putea odihni.

– Toată lumea se va odihni puțin. Vom ajunge toți înaintea vampirilor. Sunt numeroși, în consecință, se deplasează mai încet.

– Nu prea sunt sigur de asta. Se mișcă repede, cu siguranță, pentru a surprinde.

– Da, însă nu destul în comparație cu noi.

– Poate că ai dreptate. Trebuie să fim pe platou înainte de ivirea zorilor. Să ne grăbim deci.

– Adică-mi spui să mă mișc mai repede?

– Nu, deloc. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Fapt ce n-a împiedicat-o pe Nitaa să-și accelereze ritmul. Ceilalți o urmau în grup compact fără să-și pună întrebări. Noaptea trecu repede și cu mult înainte de răsăritul soarelui ajunserăm la destinație și aterizarăm într-o pădurice pe

versantul muntelui.

– Iată-ne sosiți, Lor. Dacă ieșim de aici, se vede defileul. Avem nevoie doar de câteva minute să ajungem acolo.

– Nu-mi pace locul ăsta, Nitaa. Unul dintre noi să meargă să caute o grotă undeva nu prea departe. Toți oamenii se vor ascunde aici.

– Într-adevăr. Nu m-am gândit la asta. Yrouf va pleca să caute un loc mai sigur.

Lirstac se apropie de noi.

– Cunosc locul destul de bine. Vin adesea aici. Acolo, sus, e o grotă frumoasă. Urmați-mă.

Își luă zborul și-l urmarăm toți. Ne-a dus la o grotă imensă, exact ce ne trebuia, în pofida unei intrări prea strâmte. O ascunzătoare perfectă.

– Mulțumesc, Lirstac. Ascunzătoarea ta e ideală.

Lirstac nici nu se sinchisi să-mi răspundă.

Aveam nevoie de informații precise despre dușman. M-am adresat prietenilor mei, fiindcă doar ei puteau face ceva.

– Cine dintre voi poate contacta un dragon care trăiește în partea cealaltă a defileului și să-i ceară să evalueze trupele vampirilor?

– Eu pot.

Lirstac mă uimea încă o dată prin bunăvoința lui.

– Atunci, îți mulțumesc, Lirstac. Fă-o și adu-ne informațiile alea.

– E ca și făcut. Vampirii împreună cu oamenii de trupă sunt vreo 10 000. Din care doar 3 000 de vampiri.

– Mulțumesc! Ești perfect. Cifrele tale sunt foarte interesante. Dacă înțeleg bine, în caz de atac vor fi doar 3 000. Oamenii lor de trupă sunt doar niște sclavi ținuți în lesă, care o vor lua la fugă la primele semne de atac. Aș fi uimit dacă s-ar lăsa uciși de cei mai răi dușmani ai lor! Dar sunt totuși 3 000 de războinici încercați. Și trebuie să-i luăm în calcul.

Retib pufni în râs.

– Un mic și delicios desert!

– Nu, Retib. Un desert delicios, dar nu unul mic. Trebuie să fim foarte atenți dacă nu vrem să ne lăsăm aici pieile noastre zbârcite.

– Vorbește în numele tău! Nu sunt bătrân și pielea nu mi-e zbârcită! Am niște solzi foarte tari.

– Desigur, Retib! Știu, prietene.

Umorul și optimismul lui Retib fură transmise și celorlalți. În acel moment Nitaa mă întrerupse cu o nouă veste.

– Lor, tocmai am primit vești de la Tinval.

– Gata cu glumele, Nitaa. Trebuie să fim serioși din când în când.

– Ba sunt serioasă. Nu e departe și ne caută.

– Nu-mi vine să cred! A picat la țanc. Ghidează-l spre noi, te rog. E cu Iklahl?

– Bineînțeles. Și sunt amândoi bine.

– Are tot interesul să se explice! Oricum, sunt bucuros să-l știu cu noi.

Lirstac se apropie, cu fața mohorâtă.

– Cine e Tinval ăsta?

– Un prieten care ne-a părăsit pentru a-și vedea familia în sudul țării.

– Și dragonul lui e chiar Iklahl?

– Da.

– N-are ce căuta aici. E un renegat.

– Nu, sunt niște prieteni. Ne-au salvat pe toți câți suntem aici. Le datorăm viețile. Poți să-i întrebi pe ceilalți.

Lirstac își roti privirea asupra auditorului. Ceilalți aprobară din cap.

– Bun, de acord, Lor. În cazul ăsta mă voi supune majorității.

– Mulțumesc, Lirstac. E o decizie înțeleaptă care nu mă miră

deloc. Mă așteptam de la tine.

Lirstac se duse într-un colț al grotei ca să doarmă. Abia se întinse, că văzui o umbră mare acoperind lumina ce pătrundea înăuntru și Tinval și Iklahl apărură în fața noastră. M-am apropiat de el ca să-l întâmpin și să-l iau în brațe.

– Bine ați venit, Tinval și Iklahl! Suntem fericiți să vă revedem. Călătoria s-a desfășurat bine?

– Ești drăguț, Lor. Da, am călătorit fără probleme. Presupun că dacă sunteți aici, ați fost informați că vampirii sosesc în masă?!

– Da. Intuiești bine. Dar sunt unele lucruri care s-au întâmplat între timp. Trebuie să-ți povestesc tot. Vino cu mine.

Am plecat împreună pentru a ne așeza pe o piatră mare și a discuta. I-am povestit tot, de la început. Tinval se mulțumi să-și plece capul din când în când. Mi-am încheiat istorisirea și mi-am acordat un scurt răgaz ca să-mi trag răsuflarea.

– Deci, dacă înțeleg bine, chiar dacă nu e recunoscută, Liarta e marele șef al rebeliunii.

– Da.

– Și urmează să vină aici.

– Exact.

– Îmi convine perfect. Ai avut o idee bună și planul tău mi se pare viabil.

– Am aceeași convingere. Și nu s-a sfârșit. Așa cum ți-am explicat, Liarta va avea zece oameni care s-o păzească în permanență. Aș vrea să fii șeful lor. Ea are nevoie de cineva de încredere. Viața îi este în joc.

Tinval se gândi puțin înainte să-mi răspundă.

– Da, vreau, dacă ea e de acord.

– Va fi, după părerea mea. Însă o vom întreba imediat ce va sosi. Pentru orice eventualitate. Nu doresc să aibă impresia că-i impun lucrurile. Deși am făcut-o deja, mai mult sau mai puțin…

– Ai dreptate, e mai bine așa.

– Astea fiind zise, până când vine ea, să ne retragem fiecare în colțul lui, în tăcere și la odihnă. Tu primul. Eu cu Nitaa vom merge ca să stabilim programul de gardă.

– Mulțumesc, Lor.

Și se îndreptă spre Iklahl pentru a petrece câteva momente liniștite. Eram toți calmi și liniștiți. Calmul ce seamănă cu acalmia ce domină dintotdeauna lumea înaintea furtunii…

CAPITOLUL 14

Totul mergea de minune în grotă, câțiva dragoni fuseseră la vânătoare, era hrană destulă pentru toți. Noaptea se anunța liniștită. Mescri făcea primul de gardă.

El veni să mă trezească în zori.

– Lor, trezește-te. Se apropie cineva de noi.

Inițial m-am gândit la niște oameni care merg pe jos. Cum era încă întuneric, am deschis un ochi și i-am răspuns.

– Spune-mi, Mescri, nu crezi că te poți ocupa singur de mămăligarii ăștia care se apropie? Oricum, nu e o armată!

– Este un dragon, și mai e cu cineva. Deci cineva necunoscut care cunoaște grota.

Asta era diferit. În principiu, Lia nu trebuia să sosească încă. Mi-am luat sabia și i-am cerut lui Mescri să mă urmeze. Am ieșit amândoi. Trezită de zgomote, Nitaa venea și ea după noi, îndeaproape.

– Mescri, zboară și vezi ce e. Poate reușești să-i contactezi și să-i întrebi cine sunt.

– Lor, nu e nevoie să mă duc. E Ochrida cu Lia.

– Ești sigur că sunt ele? Mi se pare puțin cam nepotrivit!

– Da, sunt sigur.

– În cazul ăsta, propun ca să intrăm pentru a le face loc. Altfel, nu vor putea ateriza. Haidem repede înăuntru! Voi doi rămâneți vigilenți. În caz de nevoie. Dacă e altcineva, vom încerca să înțelegem de ce a mințit și a făcut mari eforturi ca s-o

însele pe Nitaa. Oricum, mă duc să-i trezesc pe ceilalți. Îi vreau vii, ne-am înțeles?

– Da, Lor.

I-am trezit pe ceilalți. Ca de obicei, Tinval era deja în picioare, ca și cum nu dormise deloc. O lungă obișnuință căpătată în nopțile lui solitare. Și cărora le-a supraviețuit destul de bine.

Toată lumea era gata de luptă. Mi-am reînnoit cererea.

– Vă rog, îi vreau vii. Nu prea șifonați. Dacă nu e vorba de Liarta.

Am auzit toți o bătaie lungă și puternică a aripilor unui dragon care ateriza. Toți ceilalți dragoni se rânduiră de-o parte și de alta a intrării în grotă. Nou-venitul trebuia să treacă, obligatoriu, printre ei. Astfel, coridorul viu urma să-l închidă ca într-o cușcă din care nu mai putea ieși.

Imediat ce botul dragonului își făcu apariția am recunoscut-o pe Ochrida. Apoi am văzut-o pe Lia întinsă pe spatele ei și cu mâinile petrecute în jurul gâtului dragonului.

Am alergat spre ea pentru a o îmbrățișa. Ea coborî și căzu direct între brațele mele. Am strâns-o puternic la piept.

– Oprește-te, Lor! Vrei să mă sufoci, sau să-mi rupi oasele!

– Ah, scuză-mă, Lia. Sunt cu adevărat fericit să te revăd. Vino cu mine. Tinval e, de asemenea, aici și avem un nou prieten, Lirstac, tot aici și el.

– Super!

Ea l-a strâns pe Tinval în brațe și a salutat toți dragonii, făcându-le un semn în sensul că-i mângâie.

– Dacă ați ști cât de fericită sunt să vă văd… Ei bine, Lor, de ce m-ai chemat de urgență aici? De ce nu la fermă?

– Aici se va întâmpla totul. Nu mai e nimeni la fermă. Sunt în drum spre defileul Bacraut, conform lui Ochrida. Vampirii și acoliții lor vor să înăbușe revolta aici, pe Marele Platou. S-o zdrobească tocmai acolo unde a izbucnit.

– Ceea ce va tăia elanul celorlalți de a declanșa o nouă revoltă.

– Ai înțeles bine. Și dacă eu pricep bine, nu prea ai avut succes în călătoria ta.

– Nu. Se tem. Însă nu știe nimeni deocamdată de moartea lui Casfarh.

– Curios. În orice caz, ți-am găsit zece oameni pentru garda ta și, dacă ești de acord, Tinval va fi șeful lor. Personal, cred că nu există o configurație mai bună.

– E adevărat că el a acceptat? Firește că sunt de acord. Știu în cine pot avea încredere. Cu atât mai mult cu cât a revenit printre noi.

– Da, și eu gândesc la fel, altfel nu ți-aș fi propus. Ai mâncat ceva?

– Nu. Dar nu voi mânca imediat. Mă doare stomacul din cauza călătoriei. Și sunt obosită. Am venit repede, după cum ai constatat și tu.

– Sunt perfect de acord cu tine. Ai fost cu adevărat fantastică. Și ai făcut doar ceea ce-ți cerea funcția, draga mea. Ai fost la înălțime.

– Mulțumesc, ești foarte amabil. Așa cum știi să fii drăguț când vrei! Mă întreb mereu cum faci! zise ea surâzând cu ironie.

– Lia, haide să limpezim lucrurile. Definitiv, dacă vrei.

– Da, spune-mi tot.

– Este extrem de simplu, Lia. Ești singurul și unicul șef aici, al tuturor membrilor rebeliunii. Deci sunt la ordinele tale și, desigur, nu pot să-ți judec faptele. Mă aflu, prin urmare, sub ordinele tale, ca noi toți de aici. Ca să le executăm fără să crâcnim atâta vreme cât nu fac rău dragonilor sau rebeliunii. În ambele cazuri, dacă se va întâmpla asta, te voi abandona fără ezitare. Cât despre renegați, cunoști soarta ce le e rezervată.

– Mă amenințI?

Spunând asta, fața i se întunecă.

– Nu te amenință. Te previn, asta-i tot. Îmi fac datoria de soldat, cât mai onest posibil.

– De acord. Țin cont de asta. Dacă eu conduc, atunci povestește-mi tot, cât și ce se intenționează să se facă.

– Există aproape 10 000 de oameni și de vampiri în total, care se îndreaptă spre Marele Platou. L-am anunțat pe bunicul și el i-a anunțat la rândul lui pe ceilalți șefi de război. Vor veni aici cât mai repede posibil. În orice caz, înaintea vampirilor. Șefii din sud au fost și ei preveniți. Vom încercui armata inamică în defileul Bacraut. Noaptea, cu dragonii, vom declanșa atacul și-i vom face bucăți. Cum nu sunt decât 3 000 de vampiri, cred că ceilalți oameni, sau mercenari, nu vor avea chef să moară și că vor fugi. Deci avem șanse mari să câștigăm. Astfel te vom pune definitiv în fruntea rebeliunii, cu șefii care trăiesc pe Marele Platou la ordinele tale. Vor accepta, n-au altă opțiune. Nu știu de existența dragonilor. Ceea ce e normal, vei înțelege ușor.

– Știu. Dar cât timp va dura asta?

– Habar n-am. Una sau două nopți.

– Nu, vreau să spun câtă vreme trebuie să se ascundă cei mai buni aliați ai noștri.

– Ah! Pentru totdeauna. E mai bine pentru oameni dacă nu știu. Nu vor fi niciodată pregătiți să coabiteze cu dragonii. Nici dragonii cu ei.

– Păcat…

– Lia, nu spune prostii. Fii rezonabilă. Știu că ar fi perfect dacă oamenii și dragonii ar trăi laolaltă. Dar e imposibil. Dragonii sunt puternici și unii ar dori să-i domine pe oameni. Și cei care le vor fi credincioși îi vor împiedica. Fapt ce va avea ca rezultat un război între dragoni și dispariția lor rapidă. E o idee proastă.

– Poate că ai dreptate. Regret că nu e posibilă o conviețuire.

– La fel și eu. Sunt mulți ani de când mă ascund cu Nitaa. Dar acceptăm situația asta amândoi, din necesitate.

– Bine. Când vor sosi ceilalți?

– Nu trebuie să fie departe. Pot să-l chem pe Tinval?

– Da, de altfel, o voi face eu. Tinval! Vrei, te rog, să vii aici?

Tinval se îndreptă spre noi, surâzând. Era prima dată și asta aproape că-i deforma fața.

– Da, Liarta. Ce vrei de la mine?

– Lor mi-a explicat tot. Îți mulțumesc că ai fost de acord să fii șeful gărzii mele. Ești un adevărat prieten.

– Pentru nimic, Lia. Toată plăcerea e de partea mea. Important este să-nvingem. Și dacă într-o zi vei avea nevoie de sfaturile mele, voi fi aici, prezent, lângă tine.

– Mulțumesc încă o dată, Tinval. Lor, ce putem mânca? Mi-e foame.

– Stai aici. Îți aduc eu ceva.

I-am părăsit câteva clipe, pe ea și pe Tinval, pentru a căuta ceva să-și potolească foamea. N-am lipsit mult, însă am observat că ea și cu Tinval șușoteau fiecare la urechea celuilalt. Ia te uită! Abia numită în fruntea rebelilor și-mi ascundea unele lucruri. Nimic grav. Am luat asta ca pe o glumă.

– Ia spuneți voi, îndrăgostiților! Mi-ascundeți ceva?

Fața lui Lia se înroși. Nu-i prea plăcea să fie prinsă cu mâța-n sac.

– Nu, discutam doar niște lucruri personale cu Tinval.

– Da, desigur, Lia. Sunt problemele voastre. Iertați-mi indiscreția.

– Nu e nicio indiscreție între noi, Lor. Ești cel mai bun prieten al meu, sfătuitor și confident.

– Mulțumesc, Lia. Acum, mănâncă, te rog. Vă las și mă duc să mă odihnesc. S-a făcut deja ziuă și nu putem ieși înaintea nopții. Eventual, dacă-l văd pe bunicul sosind, mă voi duce să-l văd. Pot coborî pe jos pe timpul zilei. Ca să urc, dacă e noapte, o

voi chema pe Nitaa. Poftă bună și odihnă ușoară. Pacea să fie cu voi.

Le-am întors spatele. Dacă aveau să-și spună unele lucruri, cu atât mai bine. Dar asta mă enerva destul. O urmă de gelozie?!… Prostii!

M-am ghemuit lângă Nitaa cu ferma convingere de a mă odihni. Însă cu ea nu se putea. Nitaa nu vedea lucrurile la fel ca mine.

– Spune-mi, Lor, ai de gând să termini cu prostiile?

– Despre ce vorbești?

– Știi foarte bine, căposule!

– Nu știu. Zi-mi deci la ce te gândești, dacă vrei.

– Lia și Tinval.

– Ce e cu ei?

– Ca și cum n-ai ști despre ce vreau să-ți vorbesc acum!

– Nu, nu știu.

– Despre gelozia ta. Cea care se naște-n tine. Cea care roade sufletele și distruge prieteniile. Acum îți dai seama despre ce vorbesc?

– Nu sunt gelos, Nitaa. Te asigur.

– Mă minți și, ce-i mai rău, te minți singur.

– Nu. Lia și Tinval au viețile lor. Mă întreb de ce așa de repede. Mi se pare puțin dubios.

– După părerea mea, nu e nimic între ei. Cu excepția unor sarcini și a războiului.

– Firește.

Chiar n-aveam chef să vorbesc despre asta. Și Nitaa era chiar o intrusă în momentul ăla.

– Nitaa, nu vreau să discut subiectul ăsta.

– Cu atât mai rău pentru tine. Nici eu!

– Bine, atunci te ascult.

– N-am prea mare lucru de zis. Însă va trebui să aștepți să termine și apoi să-i ceri lui Lia să-ți spună adevărul. Iar tu să i-l

spui pe al tău.

– Ai căzut în cap? Ce adevăr vrei să-i zic?

– Lor! Trebuie să-i mărturisești ce ai în inimă. Inclusiv sentimentele tale.

– Nitaa, fata mea, ai înnebunit?! Nu e nimic. Știi bine că sunt nebun după Elni.

– Da, că erai nebun după ea. Mai ești și acum?

– Desigur. N-am nicio îndoială în privința subiectului ăsta.

– Bun, e inutil să încerc să te conving. Te cunosc, chiar dacă asta-ți arde sufletul, nu vei ceda cu un deget. Mai bine odihnește-te.

– Mulțumesc, Nitaa. Dacă-i auzi pe oameni și pe bunicul venind, fă-mi semn, draga mea.

Zicând astea, m-am întins pe jos, cu mâinile sub cap și cu ochii înhiși pentru a reflecta. La tot. La viitoarea luptă, la Lia, Elni, Nitaa și Tinval…

Imagini, lucruri, fapte se ciocneau în mintea mea, ca valurile mării lovind plaja… Fără încetare, unul după altul., cu aceeași forță. De fapt, nu mai știam cu exactitate unde sunt.

Când asemenea lucruri îți invadează mintea nimeni nu simte trecerea timpului. Încă o dată Nitaa mă scoase din visele mele.

– Lor, nu prea te simți bine, pe bune. Ar trebui să faci ceva. Și singura soluție la problemele tale se află doar în tine. Și o cunoști.

Am privit-o cu ochii pierduți în valurile mele imaginare. Abia îi percepeam vocea și cu greu înțelegeam ce zicea.

– Lor, ești în ordine?

Vocea ei îngrijorată mă scoase complet din lumea mea. Mi-am scuturat capul ca pentru a mă trezi.

– Da, Nitaa, sunt bine. Adică sunt mai bine. Nu-ți face griji.

– Uf! Mă asiguri chiar dacă mi-e greu să te cred. Îți repet, vorbește cu Lia. N-ai altă soluție.

– Cred că ai dreptate. După lupta asta, îi voi vorbi, cu siguranță. Trebuie să înțeleg. Însă îți mărturisesc că mi-e teamă.

– Ceea ce nu schimbă deloc problema, dimpotrivă, o agravează!

Nu i-am mai răspuns. Prea complicat era totul pentru moment. Și, în plus, Lirstac venea spre mine.

L-am privit fix în timp ce se apropia de noi.

– Ce-i, Lirstac?

– Trupele rebele din sud sunt în spatele vampirilor pentru a închide defileul. Și, aparent, cei de pe Marele Platou sunt, de asemenea, aici. Totul e pregătit. Lațul se strânge în jurul dragilor noștri inamici.

– Perfect. A sosit ora să acționăm. Mă duc să-l văd pe bunicul.

M-am îndreptat spre Lia.

– Lia, urcă pe Ochrida, te rog, și urmează-mă. Trupele de pe Marele Platou s-au poziționat. Eu merg cu Nitaa să-i văd pe șefi.

– Bine, vin.

Cei doi dragoni ne-au depus după câteva minute de zbor aproape de trupe. Le vedeam santinelele. Ne-am apropiat, rămânând pe cât posibil vizibili, sperând ca ei să înțeleagă că eram prieteni.

Abia ajunși aproape de ei, un grup ne înconjură fără menajamente.

– Cine sunteți?

– Lor și Liarta. Am venit să-l vedem pe Tekfeik, bunicul meu.

– Predați-ne armele și urmați-ne.

Nu-mi convenea deloc asta. Sabia mea nu putea trece în mâinile altuia.

– Prietene… Dacă-mi scot sabia pe care o port, bietul tău cap se va rostogoli pe pământ ca un pepene obișnuit. Așadar, nu insista. N-aș vrea să ucid un soldat al rebeliunii.

Omul începu să râdă, însă râsul lui îi era plin de amenințări mai mult decât mortale la adresa mea și a lui Lia. Își duse mâna la mânerul sabiei lui. Am considerat că asta era prea mult. Într-o clipită vârful sabiei mele i se fixă drept între ochi.

– Prietene, nu cred că vrei să mori, sunt sigur de asta. Așadar, ia-ți mâna de pe mânerul sabiei tale. Nu mă obliga să te ucid. Cred că mai bine ar fi ca unul dintre voi să se ducă să-l anunțe pe bunicul că sunt aici și că vreau să-l văd. Ce zici?

Omul pălise. Ceilalți își duseră și ei mâinile la săbii, dar Lia și-o scosese pe a ei. Cum îl aveam, evident, pe șeful lor, și-au abandonat inițiativele belicoase. Unul dintre ei plecă în fugă spre tabără. Nu trebuia să fie prea departe, deoarece l-am văzut după câteva minute pe bunicul sosind surâzând și cu brațele deschise.

– Fiul meu! Bagă-ți sabia în teacă, nu merită să faci un rău inutil. Vampirii se vor ocupa, eventual, de asta! Voi, ceilalți, fiți calmi, e nepotul meu. Iar tu, vino să te îmbrățișez, pușlama bătrână!

– O clipă, bunicule.

Mi-am ațintit ochii în cei ai gărzii.

– Te rog să mă ierți, soldat. Nu voiam să te umilesc în fața celorlalți. N-aveam intenția asta. Însă trebuia să vorbesc cu bunicul.

Omul mă privea cu un aer răutăcios și ranchiunos. Tocmai îmi făcusem un dușman mortal. Și cu atât mai rău pentru el. Trebuia supravegheat, putea deveni un trădător, ca să se răzbune.

L-am luat pe bunicul după umeri și am plecat cu el, uitând în bucuria mea de Lia.

Ea însă nu m-a uitat!

– Spune-mi, mocofane! Pe mine cui mă lași?

M-am întors total confuz.

– Iartă-mă, Lia. De o mie de ori iertare! Bunicule, ți-o prezint

pe șeful tuturor luptătorilor noștri, Liarta.

– Încântat, domnișoară! Veniți și iertați doi bieți veterani. Știu, suntem de neiertat. Faceți totuși un efort, pentru un domn bătrân!

– Îl cunosc destul de bine pe Lor pentru a fi sigură că n-a făcut-o expres și nici dumneavoastră. Deci n-am de ce să vă iert.

– În cazul ăsta, lăsați-mă să vă cuprind în brațe! Permiteți-mi să fiu primul care vă urează bun venit și să vă îmbrățișez.

– Aș fi fericită s-o faceți.

Și, în fața mea, ca doi vechi prieteni, Lia și bunicul s-au îmbrățișat și s-au sărutat pe obraz. Mi s-a tăiat respirația! Cum reușea fata asta să facă toată lumea fericită și s-o atragă de partea ei? Un adevărat har…

Am plecat tustrei spre tabără. Șefii de război de pe Marele Platou erau toți acolo. Unii mai deschiși, alții taciturni… Oricum, nu puteam mulțumi toată lumea. Atunci, cu atât mai rău pentru ei. Să învingem sau să murim. Preferam să învingem.

Bunicul a făcut prezentările.

– Dragii mei prieteni, iat-o pe Liarta, cea despre care v-am vorbit. L-a înlocuit pe Casfarh, mort în urma unui atac. Și iată-l pe nepotul meu, Lor, și el cu Liarta i-au vânat pe agresorii lui Casfarh. Sunt aici ca prieteni, să ne ajute.. V-am expus, în mare, planul bătăliei. Dacă mai aveți întrebări, puneți-le lui Liarta sau lui Lor. Vă vor lumina scăfârlia mai bine decât mine. Și acum, vă rog, să începem consiliul.

Intrarăm toți în marele cort. În interior o masă mare și tot atâtea scaune câte persoane erau. Un singur scaun în capătul mesei era puțin mai înalt, cel al lui Casfarh și deci acum al lui Liarta. După ce intră toată lumea și fiecare se așeză pe scaunul lui, bunicul luă cuvântul.

– Prieteni, așa cum v-am spus, Casfarh este mort. Liarta i-a luat locul, pe care regretatul nostru șef i l-a cedat în scris

înainte de a ști că va muri. Liarta, ai testamentul ăsta, dacă mă pot exprima așa?

Ea scoase din cămașa largă documentul și-l întinse bunicului.

– Iată-l, Domnilor.

Documentul trecu prin mâinile tuturor celor aflați în jurul mesei. Au recunoscut scrisul și semnătura lui Casfarh. Le-am acordat un răgaz ca să citească și să se asigure de veridicitatea actului. Odată ce documentul reveni în mâinile lui Lia am vorbit eu.

– Domnilor, este timpul, cred, ca Liarta să ia loc în capul mesei. Cei care se opun să se ridice. Dacă majoritatea e de acord, trebuie s-o acceptăm ca șeful nostru. După părerea mea, ar fi bine s-o acceptăm pentru a salva revoluția. Cei care sunt împotrivă, ridicați-vă, vă rog.

Nu se întrezări nicio mișcare. Rămaseră toți așezați. M-am adresat apoi lui Lia.

– Liarta, consiliul șefilor te-a acceptat ca șef al revoltei. Ocupă-ți locul, te rog, și deschide primul Consiliu de război sub guvernarea ta. Și zeii să fie cu tine, și cu noi începând din momentul ăsta.

Lia se așeză și toți se ridicară pentru a aplauda. A fost de-o ușurință aproape uimitoare. Dar lucrurile erau, în sfârșit, aranjate așa cum planificasem. Bunicul a strâns mai multe mâini și zece oameni înarmați se postară în spatele lui Lia. Am recunoscut repede mulți tineri din familia mea. Asta era perfect, ea urma să fie bine păzită.

Consiliul n-a făcut decât să-mi aprobe planurile de bătălie și discuția a fost repede încheiată. Ceea ce era mai important fusese rezolvat.

Toată lumea se îngrămădea în jurul lui Lia ca să-i vorbească, s-o întrebe ceva. Gărzile erau cu ochii-n patru și gata să pareze un atac ori vreun pericol.

Am ieșit să iau puțin aer, împreună cu bunicul.

– Ei bine, fiule, merge? Ești mulțumit de tine?

– Da. Sunt mulțumit de deznodământul lucrurilor, bunicule. Foarte mulțumit.

– Dar nu total. Uite ce e, aș vrea să-ți pun o întrebare.

– Vorbește și nu te-nvârti în jurul cozii.

– Am văzut cum o priveai pe Lia. Și am văzut-o și pe ea. Pe când nunta?

Ah, nu! Asta era prea mult! N-aveam să ies viu dintre Nitaa și el!

– Nu e nimic între ea și mine. Este o prietenă și punct!

– Ce-ar fi să încetezi de a mă lua drept un idiot, băiete! Devine o obișnuință la tine!

– Nu te consider un idiot! Doar că iei visele drept realitate! Mai mult, acum, cu poziția ei, asta ar părea că aș vrea să-i iau locul sau să-mi asigur un rol important după victorie. Nu pot face așa ceva, bunicule.

– Ești ultimul dintre cretini, fiule! Rușinea familiei dacă vorbești în halul ăsta!

– Ba nu. Sunt realist. Nimic mai mult.

– Drăguțul taichii! Bietul micuț care-l învață pe bunicul lui cum să facă năzbâtii!

În ce galeră mă aflam! Puteam paria pe viața mea că Nitaa, cu delicatețea ei, i-a băgat ideea asta în cap bătrânului! Mi-am jurat c-am s-o fac să se căiască la revenirea mea în grotă. Până atunci însă trebuia să-l calmez pe bătrân, și repede!

– Nu, bunicule, nu e nimic între mine și Lia. Cu excepția unei prietenii solide. Și am pe cineva de care m-am îndrăgostit, se numește Elni. O fată foarte drăguță.

– Ah, dar nu-ți spun contrariul. Te cunosc de când ai ieșit din burta mamei tale. Și știu că ești mort după Lia, aici, azi! Și apoi, n-ai decât să povestești altuia baliverne, nu mie. Mulțumesc.

– Ce-ai vrea să-ți spun! Oricum nu mai crede! Și atunci...

– Vreau să-mi vorbești sincer, ca atunci când erai un puști. Nu mi-ai ascuns niciodată nimic!

– Știu. Și nu-ți ascund nimic.

– Mă mâhnești încercând să mă minți, Lor.

– Spun adevărul.

– Bun, lasă... Atacăm: noi, mâine dimineață și voi, noaptea asta?

– Da. Însă înainte de asta închideți orice loc de retragere. Oamenii din câmpia din sud vor închide intrarea în defileu. Nu uita: îl vreau viu pe șef. Pe comandantul trupelor. Oricare ar fi prețul, e al meu. Mi-am prevenit prietenii, cât și pe cei din sud. Fără erori grave, informează-ți oamenii.

– De acord, așa vom face, Lor. Mult curaj și zeii să vă păstreze în viață.

– Și pe voi, bunicule. Dar și pe tine. Vom lăsa aici gărzile pentru Lia până la sfârșitul luptei. Veți avea nevoie de ele. Și, mai ales, ziua, nu trebuie să treacă nimeni viu printre ochiurile plasei. Nici măcar o pasăre. Ai înțeles?

– Am vorbit deja despre asta. Nu va trece nimic viu. Și nu vom lua decât un singur prizonier: pe comandantul lor. Ceilalți vor fi uciși.

– Perfect.

Am revenit la cort și am chemat-o pe Lia. Ea ieși cât putu de repede, salutându-i pe ceilalți șefi. Îl sărută pe obraz pe bunicul și iată-ne plecați spre pădure, unde Nitaa și cu Ochrida ne așteptau răbdătoare.

– Uf! Bine că s-a terminat! Mă cam săturasem de întrebările lor!

– Asta înseamnă să fii celebră, Lia. Trebuie să-ți asumi succesul.

– Cum să nu, lașule, sau mai degrabă unul care-și abandonează prietenii! Ai discutat secrete între patru ochi cu

bunicul tău, numai voi știți ce-ați vorbit. Stai liniștit!

– Da… Am profitat de asta. Mărturisesc…

– Uneori ești puțin rău! Îmi voi aminti de asta, îți promit!

– Asta-i viața! Dar tu ești șeful! Acceptă-ți responsabilitatea!

– Măgarule!

Am izbucnit în râs și am început să alerg cu Lia, care voia să mă prindă ca să-mi tragă una. Nu m-am lăsat prins! Am sărit pe spatele lui Nitaa și i-am spus să-și ia zborul cât mai repede ca să evit o scatoalcă!

Am plecat amândoi râzând spre grotă cu Ochrida și Lia pe urmele noastre. Sosind acolo, ceilalți ne priveau amuzați și uimiți.

Imediat ce am pus piciorul pe pământ, intră și Lia. M-am adresat prietenilor mei ridicând brațele spre cer.

– Prieteni, vi-l prezint pe șeful revoluției. Liarta tocmai a fost acceptată de toți șefii Marelui Platou. Aveți dreptul s-o ovaționați.

Toți dragonii începură să strige Lia, Lia… Iar Tinval aplauda cu toată forța.

– Și acum toată lumea la odihnă forțată, vă rog. În noaptea asta ne vom măsura, dacă mă pot exprima așa, cu inamicii noștri. Și nu uitați: ucideți-i pe toți, în afară de comandantul armatei. Eu voi dormi puțin. Și vă sfătuiesc să faceți la fel.

Am plecat bătându-l pe Tinval pe umăr. Partea cea mai grea urma să vină și totul avea să se joace în noaptea asta. Dacă șansa va fi de partea noastră, revoluția se va sfârși…

CAPITOLUL 15

Cui puțin înainte să plec din grotă mi-am strâns pentru ultima oară prietenii în jurul meu.

– Prieteni, în seara asta vom termina, poate, cu toți dăunătorii ăștia. Ca și voi, nu știu dacă voi reveni aici după sfârșitul luptei. Dar aș vrea să vă spun că sunteți toți niște ființe formidabile, cărora vă sunt recunoscător pentru ajutorul oferit și vă iubesc mai presus de orice. Aici vă spun la toți la revedere. Fie ca zeii să ne protejeze. Cât despre bătălie, aș vrea să acționăm în felul următor: de fiecare parte a defileului, trei dintre voi vor deschide focul pentru a crea o masă compactă în mijloc. Apoi ceilalți vor ataca din cer și vor lovi centrul. Dacă vom putea, vom încheia bătălia asta definitiv, în seara asta. Oamenii vor aduna firimiturile mâine dimineață. Suntem de acord? Tinval, tu vei conduce atacul la intrarea în defileu, eu la ieșire, iar Lia va fi cea care va ataca împreună cu dragonii în formații strânse de zbor. Vă repet, dacă puteți, luați-l prizonier pe șef și aduceți-l aici sub gardă. Yrouf, vei face parte din atacul aerian, însă ținta ta va va fi doar vampirul ăsta, unicul și singurul. Toată lumea și-a înțeles rolul? Există întrebări?

Nu se ridică decât o voce care se făcu auzită într-un mormăit asurzitor:

– Moarte vampirilor!

I-am privit pe toți și ochii mi se umeziră ușor. Am urcat pe Nitaa și m-am adresat prietenilor mei:

– Atunci, plecarea! Moartea sau victoria, prieteni.

Am ieșit unul câte unul din grotă și am văzut grupele formându-se și îndreptându-se spre punctele hotărâte pentru atac. Noaptea era neagră, cu cerul acoperit de nori groși. Eram, cum s-ar spune, invizibili.

Nitaa a dat ordinul de atac tuturor. Cu câteva jeturi de flăcări mici și câteva lovituri de gheare date celor care încercau să fugă. De ambele părți ale defileului moartea era luminoasă și focul ei ardea până în străfundul sufletului inamicilor. Cei patru dragoni care deschiseseră ostilitățile făceau prăpăd. Așa cum se prevăzuse, trupele se repliară spre mijlocul defileului.

Vampiri și mercenari, fără distincție, mureau în flăcări.

După câteva clipe ceilalți dragoni atacară și ei, lansând un potop de foc spre pământ.

Un miros greu de carne arsă se ridică spre cer, infestând atmosfera. Strigătele de durere și te teamă acopereau mormăitul de furie al dragonilor.

Atacul continuă până dimineața. Când răsări soarele în defileu nu mai rămăsese decât o masă de cadavre calcinate. Restul armatei vampirilor l-am lăsat rebelilor, căruia îi putea veni ușor de hac.

În momentul acela am transmis dragonilor ordinul de retragere și toată lumea s-a îndreptat spre Statul nostru Major din grotă.

Câteva minute mai târziu am coborât de pe spatele lui Nitaa pentru a-i lua în brațe pe Tinval și pe Lia.

– Sunt fericit să vă văd în viață.

Din nefericire, bucuria noastră fu scurtă. Lirstac veni lângă mine, cu un aer trist.

– Lor, avem pierderi. Cei doi frați și Dahlil au murit în timpul atacului.

Era inevitabil. Aș fi preferat ca asta să nu se-ntâmple. Lacrimile au țâșnit singure, în tăcere.

Furia îmi sfredelea stomacul și măruntaiele.
– Yrouf!
– Ai prins bestia asta murdară?
– Da, e făcută inofensivă și legată bine în spatele grotei.
– Bine! Păzește-o pentru moment.
– Mescri, Zahira, Héllénikus, plecați imediat și aduceți aici trupurile fraților noștri. Trebuie să le găsim un loc pentru odihnă veșnică. Pe urmă ne vom ocupa de prizonier. Yrouf, dacă încearcă să fugă, smulge-i picioarele și cauterizează rana. Nu trebuie să moară. Asta-i tot ce văr cer. Ați înțeles? Îl vreau viu, starea lui n-are nicio importanță.
– Da, am înțeles, Lor.
– Voi trei, la drum! Căutați-i pe frații noștri!
Au plecat fără să rostească un cuvânt. Tăcerea care se lăsa era din ce în ce mai grea. Îi regretam toți pe Retib, Retto și Dahlil. Curajul și cinstea lor aveau să lipsească la toată lumea.
În defileu bătălia făcea ravagii, iar în privința rezultatului nu exista nicio îndoială. Nu aveau să rămână prea mulți în viață din armata vampirilor. Așteptam întoarcerea celor trei dragoni plecați să caute trupurile. Nu reușeam să-mi scot din minte faptul că cei trei dragoni muriseră. Căutam să aflu unde greșisem. Lia și Tinval s-au apropiat de mine.
– Lor, e un război. Și în cazul ăsta sunt, inevitabil, și pierderi. Nu e vina ta.
– Nu știu, Lia… Nu știu… Mi-aș dori să fiu sigur de asta.
– Trebuie să fii. Planul tău a fost perfect. De partea noastră, avem pierderi minime. Însă nu ar fi fost posibil fără niciuna. Îți imaginezi? O asemenea bătălie cu atât de puține pierderi! Ce-ai fi vrut mai mult?
– Să fie în viață cei trei dragoni. Poate că ar fi trebuit să atacăm mai târziu, ca să doarmă toți mai mult… să fi fost odihniți…
– Și? Îi putem ucide în același timp pe toți? Nu. Deci cei care

ar fi rămas după primul val ar fi făcut, negreșit, morți în rândurile noastre. Nu sunt toți niște ciungi!

– Desigur, ai dreptate. Dar sta nu mă împiedică să fiu bolnav la gândul că sunt morți. Ceea ce mă înnebunește e că și-au dat viața pentru cei care au făcut totul, dintotdeauna, să-i elimine, fără să aibă nici cel mai mic respect sau dragoste pentru ei.

Tinval asculta și el și aceeași tristețe îi acoperea fața. Nu voia să se amestece în discuția noastră. Totuși interveni.

– N-ai dreptate, Lor. Nu uita că și noi, tu, Lia și ceilalți suntem mai mult decât niște frați pentru dragoni. Cu toate astea, la fel de umani ca și alții. Ei toți sunt capabili să moară pentru noi, la fel cum și noi am face-o pentru ei.

– Este adevărat, Tinval. Însă trebuie să-i protejăm. Cum o fac și ei. Nu să-i conducem la moarte…

Zicând asta, am simțit un cap de dragon care mă împingea încet de la spate. M-am întors și l-am văzut pe Lirstac care mă mângâia cu capul. Mi-am petrecut brațul în jurul gâtului său și mi-am lipit obrazul de fața lui. Aveam nevoie amândoi de momentul ăsta. Nitaa îl privea cu tandrețe. Cel puțin de data asta nu exista vreo urmă de gelozie în ochii ei.

– Prietene, știam toți ce riscuri întâmpinam noaptea asta. Și am acceptat. Pentru tine, Lia și Tinval. Și pentru bunicul tău… Și ceilalți. De multe secole noi, dragonii, veghem asupra oamenilor. Cu speranța că într-o zi vom trăi împreună pe aceleași pământuri. Fără să ne ucide unii pe alții. Nimic nu e prea scump de plătit pentru a ajunge la asta.

– Oh, Lirstac… Ce mult mi-aș dori să trăiesc cu Nitaa fără să ne ascundem… Și să vă văd liberi, fără să vă temeți de prostia și de sălbăticia oamenilor. Dar ăsta nu-i decât un vis.

– Cine știe… Poate că Lia va reuși să ne convingă să ne acceptăm unii pe alții. Vom avea cel puțin țara asta unde să ne refugiem…

Lia veni lângă Lirstac și-și lipi trupul de al lui.

– Îți promit că vom încerca totuși, Lirstac.

– Mulțumesc, Lia, este deja prea mult… Cineva care vrea totuși să-ncerce.

I-am lăsat pe amândoi să viseze. Cei trei dragoni plecați tocmai sosiseră și intrară în grotă cu trupurile neînsuflețite ale fraților lor… M-am ridicat și am alergat spre ei.

– Ei bine? Care-i rezultatul bătăliei? S-a sfârșit?

– Victorie totală. N-a mai rămas nimeni în viață, nu există niciun prizonier. Toată armata vampirilor a fost nimicită, spuse Héllénikus.

– Yrouf, scoate afară măgăoaia asta putredă. Și păzește-o bine. Nu! Mai bine du-o lângă bunicul și spune-i c-o voi interoga doar eu. Trebuie să rămână în viață și lucidă. De altfel, rămâi cu ea și dichisește-o!

Yrouf plecă împreună cu comandantul armatei vampirilor spre trupele rebelilor Marelui Platou.

Cele trei trupuri erau în mijlocul grotei și noi, ceilalți, ne-am înșiruit în jurul lor.

Am luat cuvântul fără să mă întreb dacă altcineva voia să vorbească.

– Au fost prietenii, frații noștri. Începând de acum, grota asta se va numi Grota Dragonilor. Voi, dragonii, frații și surorile lor, purificați-le trupurile lipsite de suflet cu flăcările voastre. Nimeni nu trebuie să le murdărească sufletul și carnea. Haideți, faceți ce aveți de făcut!

Toți dragonii au început să sufle flăcări peste prietenii lor morți până când nu mai rămase decât o grămadă de cenușă.

– Acum, vom ieși toți. Lirstac, ia-o pe Zahira și pe ceilalți. Veți săpa în munte și veți astupa definitiv intrarea în grotă. Și însăși grota trebuie să se prăbușească peste cenușa lor.

Dragonilor nu le trebuiră mult timp ca să închidă mormântul fraților noștri.

– Niciunul dintre noi nu trebuie să-i uite pe cei trei prieteni

ai noștri Dar va trebui să uitați toți unde li se găsește mormântul. Nu veți mai pomeni niciodată de locul ăsta. Iar despre ei trebuie să vorbiți ca și cum ar fi încă în viață, plecați spre alte ținuturi, mai îndepărtate. Acum, la drum, mai avem o treabă de sfârșit. Și nu una ușoară.

Am sărit pe spatele lui Nitaa și toată lumea își luă zborul spre tabăra rebelilor.

Imediat ce-am ajuns m-am dus direct la prizonierul meu.

Fața îi era schimonosită de teamă și de furie.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i trag un pumn în figură. Ca să-l fac să-nțeleagă că n-avea decât o singură opțiune: să se supună și să răspundă la întrebări.

După șocul primit își ridică privirile și mă aținti drept în ochi, cu ură. M-a scuipat în față... M-am șters cu mâneca, gândindu-mă că va plăti cu viața pentru jignirea asta.

– Ești un laș, fiu al omului! Ai lovit pe cineva care e legat.

– Nu-ți face probleme, când te voi ucide vei fi dezlegat, bestie murdară! Acum răspunde-mi: cine ești?

– Sunt Dalva. Șef suprem al armatelor din Mouranie! Fiu de om, cine ești tu pentru a îndrăzni să mă înfrunți în felul ăsta?

– Eu? Sunt cel care tocmai ți-a nimicit armata, Dalva. Mă numesc Lor!

Șef suprem al armatelor din Mouranie! Au acționat brutal, fără să fie atenți! Un pește mare, și în plus negociabil! Cu siguranță, din familia regală. Dacă nu foarte apropiat. Mulțumesc, șansă!

– Și ce făceai aici, pe Marele Platou, insectă parazită?

– Am venit să ucid sclavii rebeli ca tine, Lor. Și dacă n-am reușit, alții o vor face. Nu te-ngrijora... Viața ta va fi scurtă.

– Vor muri toți ca și tine. N-am nicio grijă. Și având în vedere trânteala pe care tocmai ați primit-o, ar fi uimitor ca Împăratul vostru să nu negocieze cu noi.

– Nu visa la asta, sclavule. Nu se va întâmpla niciodată.

– Vom vedea, vom vedea… Încă suntem aici. Voi ști să-l oblig.

Dalva începu să râdă. Un râs foarte nervos și greu stăpânit, în pofida aerelor pe care și le dădea.

– Deci, Dalva… Cine v-a spus unde se afla Șeful rebeliunii? Haide, un răspuns clar și onest. Dacă ești capabil de așa ceva.

– Nu mai are importanță. Cu trădătorii, procedăm la fel ca voi: îi ucidem imediat.

– Mulțumesc, e drăguț. Ne scutiți de-o muncă. Singura problemă e că șeful nu mai este șef. A murit. Și i-a luat locul altcineva, pe care nu-l cunoașteți. Oricum, pot să te asigur că nu vă veți putea atinge niciodată de el!

Uimirea îi șterse orice alt sentiment de pe față.

– Ce? Casfarh e mort? Nu-i posibil. Nimeni nu știe unde este.

– Ce amuzant! Nu știați unde era. E cât se poate de mort. Cu atât mai mult cu cât l-am văzut murind. I-am admirat capul rostogolindu-se la picioarele mele.

– Minți, sclavule!

– Deloc. Dar n-are importanță. Și ce era Casfarh pentru voi? Mărturisesc că nu-mi place îngrijorarea ta…

– Nimeni. Un sclav. O țintă. Trebuia să-l omor.

– Este evident că minți, vampirule. Îți place focul?

La întrebarea mea cunoșteam răspunsul. Unui vampir nu-i putea plăcea focul, era modul cel mai simplu de a-l ucide sau tortura. În plus, lui Dalva trebuia să înceapă să-i fie foame… Și nu sânge trebuia să bea, deci o încercare în plus pentru el…

Trebuia să cedeze întrebărilor mele și să-mi răspundă.

– Bietul meu Dalva… Mai mult, trebuie să bei sânge, așadar, energie vitală… Ce-ai zice dacă mai întâi te-aș arde puțin la tălpi? Vei aprecia, sunt sigur…

– Animalule! Vei plăti pentru crima ta. Mă vor răzbuna.

– Pentru moment, fac ce vreau și tu te supui. Nu m-au prins încă frații tăi. Deci gândește-te la ce spui.

Ochii i se umplură de o teamă imposibil de stăpânit. Câștigasem…

– Dalva, ce reprezenta Casfarh pentru voi? Răspunde, și repede. N-am fost niciodată răbdător, canalie. Și mă voi supăra…

– Negocia cu emisarul nostru încetarea rebeliunii. Credea că-i vom accepta cererile stupide. Cum aflasem unde se ascundea, am venit să-l caut. Să-l ucid și, cu aceeași ocazie, să înăbușim rebeliunea.

– Cine știa de asta în tabăra noastră?

– Habar n-am. Cu siguranță, nimeni.

– Perfect… Atunci, Dalva… Am două opțiuni. Te ucid, de fapt, dragonul care te păzește te arde în întregime. Sau te las în viață. Dar viața ta are un preț.

– Nu te cred că mă lași în viață. Oricum, vorbește. Care ar fi prețul?

– Să ne ajuți. Și ca să nu ne fie teamă că vei trăda, vei face un jurământ cu sângele unui dragon.

– Ai înnebunit! Nu-mi voi trăda niciodată semenii!

– Cine ți-o cere? Dimpotrivă, vei acționa pentru binele și supraviețuirea lor.

– Și a voastră, cu aceeași ocazie, dacă înțeleg bine.

– Ai înțeles bine, Dalva.

– Și tu cum vezi lucrurile?

– Nu prea complicat, în fond. Rebeliunea vrea egalitate între voi și noi. Deci, după jurământ, îți prezint adevăratul șef, singurul și unicul, Apoi trebuie să mergi să-l vezi pe Împărat pentru a-i explica și a-l convinge că are tot interesul să-l considere pe șeful rebeliunii drept numărul unul, la fel ca și el. Vor conduce împreună țara, cu o guvernare mixtă. Jumătate vampiri, jumătate oameni. Și nu vor mai fi sclavi, de nicio parte. Și, lucru important, vreau mai mult ca oricând ca nimeni să nu mai vâneze dragoni în țară. Vei avea nevoie de ei în caz

de război. Și sunt buni sfătuitori, poți să mă crezi.

– Nu ești idiot, Lor. Cred chiar că tu ești șeful rebeliunii… Trebuie să mă gândesc la asta.

– Nu, Dalva. Nu sunt eu. Dacă aș fi, ați fi toți morți într-un viitor foarte apropiat. Vă port ranchiună, însă vreau să las deoparte ura. Gândește-te deci, Dalva. Voi reveni peste câtva timp. Sperând că nu voi fi obligat să te ucid.

I-am întors spatele și m-am dus în cort, unde șefii se adunaseră pentru a sărbători victoria. Știam că Lia și Tinval erau și ei acolo. În momentul în care am împins pânza din piele care servea de ușă se auzi un strigăt general.

– Viață lungă lui Lor! Îți mulțumim pentru victorie!

Am ridicat mâinile pentru a calma acea mică lume.

– Nu e meritul meu, ci al vostru și al lui Liarta. Ei îi datorăm victoria. Nu sunt decât un soldat la ordine, ca și voi. Ei trebuie să-ți mulțumiți și mai ales s-o ascultați și s-o ajutați. Bravo, Liarta! Să ai viață lungă și pace!

Lia mi-a sărit de gât și m-a sărutat pe obraz. Ceilalți aplaudau ca niște nebuni, cu Tinval și cu bunicul în frunte. Intuiam ce gândesc. Cu atât mai rău pentru ei. Pentru moment, trebuia să vorbesc mai întâi cu Lia, apoi cu Tinval. M-am apropiat de urechea ei ca să nu fiu auzit.

– Lia, te rog, ia-mă de mijloc și haide să ieșim de aici. Nu discuta. Fă ce-ți spun.

Surprinsă, ea se execută fără să crâcnească și părăsirăm cortul în strigătele de bucurie ale oaspeților.

– Bun, acum putem vorbi liniștiți.

– Mi-a plăcut modul în care am ieșit. Însă n-am înțeles.

N-aveam niciun chef să-i explic. Urma să înțeleagă, sigur.

– Am avut o discuție lungă cu vampirul pe care l-am făcut prizonier. Se numește Dalva. Este șeful suprem al armatelor din Mouranie. I-am propus un târg. Viața lui contra ajutorul lui, astfel încât să guvernezi țara cu aceleași puteri ca ale

Împăratului. Prin asta, obținem egalitate între ei și oameni. Și nimeni nu se va mai atinge vreodată de dragoni. Dacă e de acord, am câștigat pe toată linia și războiul s-a încheiat.

– Poți avea, într-adevăr, încredere în el?

– Nu, sigur că nu. Tocmai de aceea vreau să-l unesc cu noi prin jurământul de sânge al dragonilor. Nu poate nimeni să nu-l respecte fără a avea în spate toți dragonii lumii ca să-l ucidă. Pe el și familia lui. În totalitate.

– Numai să accepte.

– Cred că o va face. Știe că dacă vom continua războiul, într-o săptămână nu va mai fi niciun vampir viu în țară. Nu-și va asuma riscul ăsta. Nici el, nici stăpânul lui. Deci vreau să văd ce zice și mi-aș dori să mă însoțești, fără să-i spunem cine ești. Trebuie să mă lași s-o fac. Vrei?

– Da, nicio problemă. Am încredere totală în tine, Lor.

– Atunci, vino!

Am plecat amândoi spre Dalva, care ne aștepta, mult mai calm. Orice urmă de teamă dispăruse. Un mic surâs îi dădea feței lui un aer aproape omenesc.

Semne bune…

– Ei bine, Dalva, te-ai gândit la propunerea mea?

– Da, Lor. Dar cine este cea care te însoțește?

– Logodnica mea. Nu te-ngrijora, nu va scoate un cuvânt din ce vom vorbi aici.

– De acord. Așadar, aș spune că m-am gândit. Și-mi zic că, în toate privințele, avem interes ca războiul să se termine. Nu că veți câștiga, deoarece e imposibil, sper că ești de acord cu asta, însă prea mulți vampiri vor muri degeaba. Deci îți accept oferta, cu atât mai mult cu cât nu vreau încă să mor. N-a sosit momentul.

– Fie, Dalva! Trebuie să faci jurământul acum.

– Dezleagă-mă și-l voi face.

– Nu. După aia, Dalva. Numai după aia. Te rog să mă ierți.

Nu pot face altfel. Ai fi făcut la fel în locul meu, deci nu-ți e greu să mă-nțelegi.

– Da.

L-am chemat pe Lirstac, care sosi ca fulgerul.

– Da, Lor. Pot să te ajut?

– Poți. Am nevoie de câteva picături din sângele tău, te rog. Dalva va face jurământul de sânge al dragonilor. Pentru a ne asigura că nu ne va trăda niciodată.

– Cu plăcere. Dă-mi un bol.

I-am întins un bol mic în care să i se scurgă sângele. El își făcu o tăietură aproape de inimă și sângele curse până umplu recipientul. Apoi mi-a dat bolul, l-am luat privindu-l pe Dalva.

– Ei bine, Dalva, repetă după mine: Beau sângele dragonului ăsta și fac jurământ că nu voi trăda niciodată rebelii, șefii lor și dragonii. Dacă nu cred ceea ce spun, sângele ăsta îmi va arde imediat corpul și sufletul. Dacă-mi încalc jurământul, dragonii vor avea dreptul să mă ucidă, pe mine și pe toată familia. Jur!

Dalva a repetat jurământul fără să clipească și fără a uita niciun cuvânt.

– Și acum bea sângele, Dalva. Nu uita că sângele tău și al familiei tale îl datorezi dragonilor. Dacă-ți trădezi jurământul, ei vor veni și-l vor bea și nu te vei putea ascunde nicăieri pe pământul ăsta.

Dalva bău sângele dintr-o înghițitură. Mici scântei îi țâșneau din ochi. M-am apropiat de el și i-am tăiat toate legăturile. L-am luat în brațe.

– Mulțumesc, frate.

– De fapt, nu m-am gândit niciodată că aș putea fi frate cu un om, Lor. Dar acum mă simt mândru că sunt. Condu-mă la șeful rebeliunii.

– Nu e nevoie să mergem departe, Dalva. Este ea, cea pe care ți-am prezentat-o drept logodnica mea. N-a fost niciodată. E Liarta, singurul și unicul care decide soarta oamenilor. Este

dur, știu, că e o femeie! Însă este cea mai bună, crede-mă!

Dalva începu să se chircească de râs!

– Mi-ai făcut o farsă bună! Va fi dificil să-i convingă pe vampiri să-i accepte pe oameni ca egali… Mai mult, trebuie să-i spun Împăratului că va fi la egalitate cu o femeie! Și-mi va fi greu și mie să-l conving pe Împărat. Cel puțin de data asta mă amuză!

– La naiba… Mult curaj atunci!

Am plecat toți trei râzând ca niște puști care făcuseră o farsă bună! Lirstac și Yrouf ne priveau ca și cum veniserăm de pe altă planetă! Dar ochii lor râdeau la fel ca ai noștri. Și pentru ei, toate astea erau niște lucruri reale, în orice caz, o speranță, de a trăi, în sfârșit, în pace.

L-am prezentat pe Dalva tuturor șefilor, explicându-le ce urma să se facă în viitor. I-au strâns mâna și i-au urat bun venit. Cu excepția lui Tinval… Care ieși tăcut din cort. Am lăsat-o pe Lia și pe ceilalți să-l aducă înapoi. Când au revenit cu el m-am apropiat să-i vorbesc, fără să fim auziți de ceilalți.

– Tinval, spune-mi… Nu prea ești mulțumit. Ai vrea să-mi explici de ce?

– Nu strâng mâna unui vampir, chiar aliat. Nu-i voi face nimic. Dar sunt aici pentru a o proteja pe Lia, nimic altceva. E clar?

– Da. Înțeleg ce vrei să spui. Nu cunosc motivele reticenței tale, sunt ale tale, personale, și nu mai vreau să le cunosc, prietene. Orice ai face, vei avea, în orice caz, respectul meu total.

Mă privea surprins de cuvintele mele. Dintr-odată fața i se destinse și începu să surâdă.

– Mulțumesc, Lor. Te consider ca pe un frate de arme și un om curajos. Voi fi întotdeauna aici dacă ai nevoie de mine.

– Știu că pot conta pe tine, la fel cum și tu te poți bizui pe mine. Și nu uita asta. E un cadou frumos prietenia ta. Haide,

vino cu mine, am în geantă o sticlă cu vin bun de la bunicul. S-o golim amândoi. Nu suntem făcuți pentru sărbători și petreceri, cred…

– Nu. Nu suntem făcuți pentru asta. Să mergem, prietene.

Am plecat amândoi alături de Nitaa, care-mi ținea geanta.

– Bravo, Lor! Planul ți-a reușit pe toată linia! Ai avut noroc! Dacă ai fi avut o femeie, m-aș fi putut gândi că ești un încornorat! Dar ai avut noroc…

– Da, Nitaa. Dacă spui tu, dragă. Te ador, deși te îndoiești de inteligența mea! Vino să te îmbrățișez, dragostea mea!

– Ai înnebunit? Să mă îmbrățișezi? Un tip ca tine? Vrei să mă faci să vomit!

Și ea își lipi buzele de fața mea cu toată tandrețea de care era capabilă.

– Nitaa mea… Draga mea Nitaa. Dacă ai ști cât te iubesc…

Am petrecut seara cu Tinval, fără să vorbim prea mult, ocupați fiind cu golitul sticlei, dar și al altora pe care Nitaa le-a furat pentru noi de la sărbătoarea șefilor… Ultima seară cu prietenii mei…

CAPITOLUL 16

Dimineața înainte de răsăritul soarelui am zis la revedere tuturor dragonilor. Yrouf a decis să vină cu Nitaa și cu mine în sudul Rafenlands. Nu voiam să-l mâhnesc pe bunicul cu plecarea mea, deci înainte de a porni la drum l-am îmbrățișat în somn, lăsându-i o scrisoare în care-i explicam motivul plecării. Tinval era doborât de alcool. Nu l-am mai trezit.

Până să plec cea care puse paie pe foc fu Nitaa, încă o dată…

– Spune-mi, Lor, n-ai uitat ceva, prietene?

– Nu mai vorbi despre asta, Nitaa. Niciodată de acum înainte…

– Ba da, dimpotrivă, îți voi vorbi despre asta, bietul meu sărac cu duhul!

– Nu. Te rog…

– Lor, ai uitat-o pe Lia. Și mi-ai promis ceva odată.

– Știu. Iartă-mă, Nitaa. Nu pot să-i vorbesc despre asta. Acum soarta ei e definitiv separată de a mea.

– Vrei să te desparți de ea! Tocmai de ea! Nu mai spune prostii de-astea. Nu-i vorbești despre sentimentele tale și pleci ca un laș. O să regreți toată viața.

– Cu siguranță. Regret deja, Nitaa. Dar ea e prea tânără, prea frumoasă. Eu… sunt bătrân. Prea bătrân.

– Nu sunt de acord cu punctul tău de vedere, deci nu ești bătrân și pocit, ți-aș da o labă pentru fraza asta de om mărginit… Nici n-ai idee.

– He, he… Știam, nu sunt total idiot!

– Nu total. În mare parte. Lor, trebuie să-i spui. Nu te comporta, repet, ca un om mărginit sau stupid atunci când ți-e viața în joc.

– Nu, nu-i voi spune nimic. Și nici tu lui Ochrida, Nitaa. Ea nu trebuie să știe nimic. Dar cine știe… Într-o zi, poate, când voi reveni și vom fi mai bătrâni… Și dacă ea nu va mai fi stăpâna acestei țări… Voi îndrăzni, probabil.

– Nu-i voi zice nimic lui Ochrida. Deja știe tot. Însă confirm faptul că ești ultimul dintre imbecili.

– Da, frumoasa mea, știu. Dar așa e viața. Nu întotdeauna cum am vrea.

– E așa cum ne-o construim. Tu vrei să dărâmi fundația celei mai frumoase case. Să te ia naiba! Însă, te previn, nu-mi mai vorbi niciodată de ea și de regretele tale. Dacă nu vrei să ai o reacție violentă din partea mea. M-am făcut bine înțeleasă?

– Da, Nitaa. Acum cred că e timpul să plecăm acasă.

– Da, acolo unde te așteaptă Elni, sfârși ea fraza mea, cu un surâs malițios.

– Acolo unde mă așteaptă Elni… Ai dreptate, Nitaa.

Ca și cum aș fi făcut ceva în sensul ăsta ca să mă aștepte. Lia urma să rămână o rană deschisă în străfundul sufletului meu. Pe viață. Cu toate întrebările posibile despre ce ar fi putut însemna viața cu ea alături. S-au să nu fie… Nimic câtuși de puțin sigur…

Am urcat pe Nitaa și, îmbrățișând-o, i-am spus să plecăm. Ea își luă zborul furioasă și tristă spre casă… Fără să știe că într-o zi vom reveni pe pământurile astea sfinte din a mea Mouranie.

Viața… Viața a făcut ca povestea mea să se întâmple în altă țară…

Adio, Liarta, imagine a iubirii imposibile…

Călătoria de întoarcere în Rafenlands tocmai începuse și gândurile-mi rămăseseră în grotă, cu dragonii, Liarta și cu

Tinval. Aveam pe undeva un fel de teamă pentru ei, care-mi sfredelea pântecele. În pofida a toate, știam foarte bine că Lia nu risca mare lucru protejată fiind de Ochrida, Iklahl, Tinval și de cele zece gărzi pe care i le dăduse bunicul. Dar ea era o femeie, într-o lume exclusiv condusă de bărbați.

Undeva în mine mai știam că era singura capabilă să reușească. Despărțirea noastră devenea din ce în ce mai greu de dus pe umerii mei, pe măsură ce distanța dintre ea și mine se mărea. Fața i se contura în norii printre care treceam. Dorința de a-i spune lui Nitaa să se întoarcă îmi ardea gâtul. Lucru perfect imposibil, ca și dragostea noastră. Din timp în timp o auzeam ca într-un vis pe Nitaa mormăind, furioasă. Știam de ce și n-aveam chef să deschid subiectul.

Nu era nevoie să protestez, cu atât mai mult cu cât ea avea bune motive s-o facă. Of, ce poveste!

Deja se înnoptase, dar Nitaa nu voia să-și oprească zborul furibund. Yrouf începea să dea semne de oboseală. Nu zicea nimic, însă întorcea din ce în ce mai des capul spre Nitaa, așteptând un semn. Cu trecerea timpului asta devenea o tortură și-i vedeam aripile bătând din ce în ce mai slab aerul. Am luat decizia să aterizăm și să ne odihnim puțin.

I-am mângâiat gâtul lui Nitaa de câteva ori.

– Nitaa, mai cu calm. Yrouf o să cadă, nu va rezista mult timp ritmului ăsta. Și nici tu. Te rog să coborâm.

Nu-mi răspunse, însă făcu o întoarcere cu tot corpul, într-o coborâre fulgerătoare. Aveam impresia că o să mă strivesc de pământ. Era prima dată când o vedeam pe Nitaa în starea asta. O adevărată harpie. Nu-i trebui mult ca să aterizeze între niște arbori, zdrobind tot în traiectoria ei. Yrouf ateriză și ea mai liniștită. Nu mai putea, era sleită.

– Vă mulțumesc la amândoi, devenise un chin să mă țin după voi.

– Știu, Yrouf. Însă Nitaa e supărată rău. Are de reglat niște

conturi cu mine. Odihnește-te, prietenă. Toți avem nevoie de asta. Nu vom pleca de aici înainte de mâine seară. Locul pare liniștit, deci cred că putem rămâne aici fără teamă.

– Și eu cred la fel. Ce zici, Nitaa?

Singurul răspuns care ieși din gura lui Nitaa fu un mormăit urât.

– Vezi, Yrouf, nu scoți nimic de la ea când e în starea asta. De fapt, este una dintre fațetele pe care o descopăr acum. E ca și cum înveți în fiecare zi ceva despre sora ta.

Bănuiesc c-am înțepat-o, deoarece tot ce-am reușit să primesc a fost o lovitură de coadă pe umeri. M-am rostogolit câțiva metri ca un fetus de paie. Apoi m-am ridicat de jos cu toată demnitatea de care mai eram capabil, roșu ca o tomată. Mi-am luat un ton calm și detașat, însă aveam chef să-i trag o lovitură de sabie peste bot.

– Ai căzut în cap, Nitaa? Ce înseamnă gestul ăsta? Ar fi bine să te stăpânești, dacă vrei!

Ochii ei mă ațintiră. În furia sa, avea un aer așa de trist, că-ți venea să plângi.

– Imbecilule! Fii bucuros că te-am lovit doar cu coada! Puteam s-o fac mai rău fără ca asta să-mi pună vreo problemă majoră de conștiință!

– Încearcă! Dacă vrei să mă privești cu niște ochi dintr-un cap fără trup. Este incredibil!

– De ce ești cel mai mare cretin din biata asta lume? Și ce am făcut, pentru Dumnezeu, ca să fiu obligată să te suport? Știi că ești o sarcină foarte grea pentru mine, o sărmană mizerabilă?

– Iar tu ești regina absolută a agasantelor! Chiar, ce rost mai are să mă enervez?

– Mai bine culcă-te în colțul tău, doar asta ți-a mai rămas de făcut în viața ta jalnică.

Zicându-mi astea, Nitaa adormi bombănind furioasă, sau

mimă că doarme. Yrouf râdea ca nebuna, stăpânindu-se cu greu. Și făcu la fel ca Nitaa. Dintr-odată m-am trezit singur, deci obligat să stau de pază pentru amândouă. Asta nu avea nimic grav în sine, fiindcă, oricum, nu puteam dormi. Erau prea multe lucruri care-mi bântuiau mintea pentru a reuși să-nchid ochii. Dificil de știut dacă greșeam sau aveam dreptate să plecăm. În felul ăsta. Poate că ar fi trebuit să vorbesc despre asta cu Lia, să limpezim lucrurile. Odată pentru totdeauna. Ca să fie stabilite. Desigur, Nitaa avea dreptate. Ceea ce nu-i dădea, cu atât mai mult, un motiv suficient ca să reacționeze așa de violent față de mine. Exagera gratuit.

Undeva era Elni. Care m-aștepta acasă… Nu mai mergea nimic ca lumea în viața mea sentimentală.

Nu-mi doream nimic mai mult decât a mă simți ca un măgar care nu știa ce să mănânce, morcovi sau fân. Lia, visul. Elni, realitatea?… Sau invers?…

Aveam, într-adevăr, dreptate să-i ascund lui Lia una dintre consecințele cele mai importante ale fraternității ei cu Ochrida? Știam c-o va descoperi destul de curând. Apoi, Ochrida îi va răspunde la toate întrebările și-i va explica situația la momentul oportun. Cum să-i spun că într-o zi timpul se va opri pentru ea? Că se va scurge încet, foarte încet. Și în vreme ce ea nu se va schimba ceilalți vor îmbătrâni și vor muri în jurul ei. Și că ea va îmbătrâni în același timp cu Ochrida într-un ritm identic, că ea era vie de secole pentru a atinge vârsta bătrâneții și a morții. Nu e ușor să accepți așa ceva.

Nitaa era supărată pe mine pentru că nu-i spusesem nimic lui Lia! Asta-mi mai lipsea. Singurul suflet adevărat care mă putea înțelege nu voia s-audă nimic.

N-am auzit-o apropiindu-se de mine. I-am simțit doar capul mare punându-mi-se pe umăr… Și frecându-se de obrazul meu…

– Nu sunt supărată pe tine, Lor. Înțeleg foarte bine de ce ai

acționat în modul ăsta. Sunt doar tristă să văd cum îți chinuiești sufletul pentru Lia. Asta e tot.

I-am cuprins capul cu brațul și l-am pus tandru pe umăr… Sora mea…

– Mulțumesc, Nitaa. Știam că vei înțelege într-o zi.

– Nu într-o zi! Am înțeles tot încă de la început. Numai că neliniștile tale mă tulbură și pe mine. Indiscutabil.

– De fapt, nu prea mai știu exact ce să fac, cum să fac. Lia nu-mi mai iese din minte și cu cât mă îndepărtez de ea, cu atât asta-mi face rău. Totuși știu că la capătul drumului se află Elni. Da, chiar e Elni. Altceva nu mai știu nimic.

– Ar fi trebuit să vorbești despre asta cu Lia, dragul meu. De ce nu m-ai ascultat?

– Ca și cum nu știai că dacă am un plan în cap, îl urmez fără ezitare.

– Ce încăpățânat ești, ca un măgar ignorant, n-ai nicio grijă, am știut-o dintotdeauna. Dacă n-am înțeles cel puțin asta, atunci nu voi înțelege nimic, niciodată, în viață!

– Mulțumesc pentru măgar! Foarte drăguț.

– Da' de unde drăguț? E o realitate că n-ai posibilitatea să negi, Lor.

– Nu neg… Ai dreptate, Nitaa. Dar aici, acum, ce trebuie să fac? Spune-mi!

– Astea, micuțule, sunt afacerile tale de inimă. Personale. Și trebuie să găsești singur, spun bine singur, soluția. Nu pot să te ajut cu nimic de data asta.

– Da, ușor de zis. Și deloc clar cum să procedez. Să găsesc, mai ales, o soluție. Când totul e în ceață toată lumea își găsește cu greu drumul.

– Totuși trebuie să-l găsești. El este în tine. Îndrăznește să mergi pe el. Asta-i tot. Trebuie să-ndrăznești.

– Da, Nitaa. Trebuie să-ndrăznesc… Asta-i cel mai dificil.

M-am izolat complet în tăcere, gândindu-mă la toate astea.

Într-o disperare învârteam toate posibilitățile, în toate sensurile. Dar nu exista decât o singură ieșire clară în talmeș-balmeșul ăsta. Să mă întorc în Mouranie și să-i spun tot lui Lia. Singura mea grijă era cum să-i explic plecarea mea precipitată. Ne-a fost întotdeauna greu să ne lămurim greșelile și ce decurgea din ele. În cazul ăsta, n-aveam nicio scuză, nicio explicație care puteau fi coerente. Dacă m-aș afla față în față cu ea, ce i-aș spune? Că tocmai o cunoscusem, că mă îndrăgostisem nebunește de ea la vârsta mea? Ca un puștan fără minte? Oh, da, asta ar putea fi un subiect bun de râs, din toată inima... În toate cazurile, ar trebui să-i spun adevărul despre viitorul ei. Deci... n-am de ales, o piruetă la 180 de grade. Întoarcerea în Mouranie. Ca să lepăd odată pentru totdeauna mantaua asta care mă apasă din ce în ce mai mult, oră după oră...

Mi-am întors capul spre Nitaa. Afișa un umor aproape agasant.

– Ei bine, micuțul meu Lor? A sunat ora deciziilor?

– Hm... Ai face mai bine dacă ai înceta să-mi spionezi gândurile.

– E așa de frumos, un om care se-ndoiește și care, chiar în forul lui interior, își recunoaște greșelile... Nu m-am putut abține.

– Desigur... Atunci, fiindcă știi tot, ce facem? Cale întoarsă?

– Tu hotărăști. Eu, una, sunt gata de plecare. În pofida oboselii inutile pe care tocmai mi-ai provocat-o ca să ajungem până aici!

– De acord. Poți să intri în contact cu Ochrida pentru a ști unde sunt și să stabilim un loc de întâlnire?

– Cum să nu, imediat, Sire! Crezi că sunt ca tine? Am făcut-o deja, păduchiosule!

Foarte hotărâtă Nitaa! Nu puteam face nimic, fără ca ea să mi-o ia înainte. Un diamant dragonul ăsta!

– Ei bine? Povestește-mi, fata mea!

– Am convenit cu Ochrida să ne aștepte în pădurea Vogans. Unde Lia a ajuns deja. Astfel, puteți merge la han, iar noi vom rămâne liniștite cu Yrouf să vă așteptăm.

– Minunat. La căderea nopții o ștergem. Ești de acord?

– Absolut.

– Atunci, ia-o pe draga de Yrouf cu tine și duceți-vă să găsiți ceva hrană. Haide! Ștergeți-o!

– Bine, bine… Nu te enerva, micuțule! Yrouf, să mergem. Vino!

Cele două surate își luară zborul dintr-o singură zvâcnire de aripi, ca și cum erau siameze. Admiram, cum o făcusem adeseori, grația păsărilor astea gigant. Erau cu adevărat magnifice.

Brusc, sufletul îmi era ușurat de decizia pe care tocmai o luasem. Cu atât mai mult cu cât Lia mă aștepta. O hotărâre înțeleaptă. Nu mai trebuia decât să aștept noaptea. Știam că înainte de ivirea zorilor Nitaa avea să ajungă la destinație. Speram doar ca Yrouf să poată urma ritmul fără probleme. Lucru nu prea evident, fiindcă Nitaa avea o rapiditate de zbor minunată și rarisimă, chiar și la dragoni.

Cum ea cunoștea foarte bine locul de întâlnire, Yrouf urma să ne găsească ușor. M-am decis să-i spun ce se va întâmpla.

Imediat ce ele au revenit, am chemat-o.

– Yrouf, am ceva să-ți zic, frumoasa mea.

– Nu-i nevoie. Știu. Ai uitat că sunt la fel ca Nitaa? Voi încerca să mă țin după voi. Dacă luați distanță, știu unde să vă găsesc. Nu-ți face griji pentru mine.

– Uit mereu! Scuză-mă. Dacă ești de acord cu noi, totul e-n regulă. Fiecare dintre noi știe ce are de făcut. Mai trebuie doar să mâncăm și să așteptăm plecarea.

– Vezi tu, Lor, ai fi putut evita călătoria asta! Dacă te-ai fi gândit puțin înainte… Știu că pentru tine e complicat… Tocmai de aceea nu sunt supărată pe tine.

– Bine, Nitaa, taci și mănâncă. E mai bine așa. Mulțumesc!

Au pufnit amândouă în râs în fața aerului meu confuz și jenat.

– Te iubim, Lor. Jurăm!

– Știu, Yrouf. Și eu.

– Și tu te iubești?

– La naiba!

Jucau un joc cu mine, unde eu eram mingea. Mai bine nu răspundeam și-mi vedeam de mâncare. Era imposibil să ies câștigător din disputa asta verbală. Fiindcă ridicolul nu era niciodată bun pentru mine, am preferat să tac. Cele două surate pufneau amuzate de reacția mea. Așteptând să termine, am pus capăt bătăii lor de joc.

Ziua se scurgea încet, mai greu decât ca de obicei. Liarta și cu Elni valsau în mintea mea. Chestiunea asta cu consecințele fraternității cu un dragon mă obseda mai mult decât orice. Trebuia să găsesc modalitatea optimă de a aborda subiectul pentru a-i explica inexplicabilul.

Cu atât mai dificil cu cât eu însumi nu-mi dădeam bine seama de situație. Cel mai rău în povestea asta e că ea și cu mine nu vom putea avea niciodată copii.

Fraților și surorilor dragon le curgeau în vene sângele ființelor astea. Un amestec prea accentuat risca să creeze un om mult prea puternic, cu caracteristici ale ambelor rase. Un fel de monstru. Legendele povesteau că a existat în negura timpurilor un copil născut din părinți care fraternizaseră cu dragonii. A avut o moarte violentă, vânat de oameni și de dragoni. O moarte care-i semăna, deoarece ferocitatea lui l-a făcut să treacă în posteritate. Deci, în pofida iubirii mele pentru Liarta, legătura noastră făcea dificilă o viață de cuplu fără copii.

Amândoi îi doream. Viața nu era simplă, dar în acele momente se complica mult, mult prea mult!

Trebuia lăsate evenimentele să-și urmeze calea și să ne

ajustăm acțiunile pe măsura scurgerii timpului. Nu vedeam altă soluție pentru moment.

Nitaa mă scoase din gândurile mele.

– Lor, e timpul să mergem, dacă vrei să ajungem înainte de ivirea zorilor.

Trebuie că aveam o față complet năucă privind-o, întrucât ea își luă aerul matern și continuă:

– Trezește-te! Lor, suntem pe pământ acum.! Ai aterizat, copilașule!

– Da, Nitaa. Bine, e-n regulă. Îmi strâng lucrurile și în câteva minute plecăm.

– Mișcă-ți fundul puțin mai repede, dacă vrei, micuțule!

Nu era nevoie să-i răspund la provocări. Continua să mă tachineze, semn că-i plăcea. Nimic n-o putea opri. După ce mi-am strâns lucrurile și am urcat pe spatele lui Nitaa, și Yrouf era și ea gata, Nitaa decolă ca fulgerul spre cer. Yrouf abia avu timp să iasă dintre arbori, că noi eram deja deasupra norilor, zburând în direcția Mouranie.

Călătoria decurse așa cum prevăzusem. Biata Yrouf nu reuși să țină ritmul impus de Nitaa, deci am pierdut-o repede din vedere. Nu putea urma tornada care mă purta pe spatele ei.

Așa cum estimasem, înainte de răsăritul soarelui Nitaa coborî în pădurea Vogans, în mijlocul luminișului unde mai fusesem. Lia nu sosise încă, dar Nitaa m-a liniștit imediat.

– Sunt pe drum și nu vor întârzia. Ochrida tocmai m-a anunțat. Fii liniștit, nu e nevoie să fierbi!

– Dar nu fierb!

– Păi tocmai asta faci, micuțule! Ai dreptate, totuși stăpânește-te!

Să nu fierb! Ușor de zis. Eram ca un puști prins cu degetele în prăjitură! Așteptam, nerăbdător, să se termine chestia asta![3] Unde naiba era ea?

Am auzit bătaia din aripi a lui Ochrida. Am tras adânc aer

în piept și mi-am ținut respirația câteva secunde ca să mă calmez.

Ea era, în sfârșit, acolo. Ce trebuia să fac în continuare? S-o iau în brațe sau să mimez nepăsarea oficială? Din fericire, Liarta a rezolvat dilema agățându-mi-se de gât. Plină de bucurie. Mulțumesc vouă, zeilor! O grijă mai puțin!

– Lor! Cât de mulțumită sunt să te văd! De ce te-ai întors? S-a întâmplat ceva?

Bună întrebare!

– Nu, totul merge bine. Voiam doar să mai vorbesc o dată cu tine, dacă nu te deranjează.

– Și de ce m-ar deranja?

– Nu știu. Cu siguranță, ai multe lucruri de făcut. Mai importante, firește.

– Absolut deloc. De fapt, ce vrei să-mi zici? Povestește!

– Nu aici. Nu e chiar locul potrivit. Și, în plus, mi-e foame. Dacă vrei, îți propun să mergem la han. Acolo vom mânca și vom dormi mai bine în paturi decât aici. Vrei?

– Și Ochrida? Și Nitaa?

– Ce-i cu ele? Sunt fete mari, pot rămâne singure aici o noapte! Mai mult, ele nu sunt departe dacă vom avea nevoie de ajutorul lor. Nu văd ce problemă ar fi.

– Da… Ai dreptate. Îmi convine propunerea ta. Mergem?

– Da, să plecăm. Fetelor, veți rămâne aici până mâine dimineață. Nu vă clintiți din loc, în afară de faptul că puteți vâna, dar fără să fiți remarcate, vă rog. Nitaa, țin contactul cu tine. Dacă unul dintre noi are vreo îndoială, îl cheamă pe celălalt. De acord?

– Cum să nu. Nu-ți face griji pentru noi două. La întoarcerea voastră vom fi aici.

– Mulțumesc. Atunci, Lia… plecăm?

Am întors amândoi spatele însoțitoarelor noastre și am plecat liniștiți spre han. Unde am închiriat o cameră mare cu

două paturi la fel de mari pentru Lia și mine. Și am cerut să ni se aducă de mâncare în cameră. Așa puteam vorbi nestingheriți. Și am mai cerut multă apă caldă... Ca să ne spălăm. Mai schimbam și eu situația, deoarece până atunci mă mulțumisem cu apa rece a râurilor!

Am mâncat în tăcere. Lia aștepta să-ncep eu, și eu voiam ca ea să-mi pună mai întâi întrebări. În ritmul ăsta n-ajungeam nicăieri! După ce am terminat de mâncat și am strâns tot Lia se așeză în pat cu picioarele făcute foarfecă sub ea și privindu-mă întrebătoare, cu bărbia sprijinită într-o palmă. Nu știam, într-adevăr, cum să-ncep. Dar trebuia s-o fac...

– Lia, sunt mai multe lucruri pe care trebuie să ți le spun. Au toate o anumită importanță pentru viitorul tău. Presupun că Ochrida nu ți-a vorbit despre asta, deoarece fie n-a găsit momentul potrivit, fie n-ai întrebat-o tu.

– Ceva nu merge între mine și Ochrida?

– Nu, dimpotrivă... Îți amintești că Ochrida și cu tine v-ați schimbat sângele în timpul jurământului?

– Desigur...

– Bine. Sângele lui Ochrida s-a amestecat cu al tău. Asta are niște consecințe. Care pot fi bune sau foarte nefaste. Totul depinde de persoană și de felul în care ea ia lucrurile.

– Începi să mă-ngrijorezi, Lor...

– Nu prea ai de ce. Sângele care a intrat în tine va produce, în timp, un efect destul de puternic. Începând de la o anumită vârstă, vei înceta să mai îmbătrânești în mod normal. Aproximativ pe la vreo 40 de ani de viață omenească. Din cauza asta, vei trăi mult mai mult timp decât un om normal.

– Ce înțelegi tu prin mult mai mult timp?...

– Foarte mult timp. Un dragon trăiește, în medie, cam 600-700 de ani. Și tu la fel...

– Și ai făcut cale întoarsă ca să-mi povestești asemenea baliverne?

– Nu sunt minciuni. E o parte din realitate! Cealaltă parte e mai jenantă! Dacă una dintre voi moare, celălalt moare în același timp. Cel puțin dacă nu întâlnești înainte un alt dragon cu care poți fraterniza. Dar, în niciun caz, dragonul nu poate supraviețui sufletului său pereche. E valabil și invers. Așa…

– Vrei să spui, mai pe șleau, că voi trăi suficient de mult timp pentru a-mi vedea murind soțul, copiii, nepoții… Fără să îmbătrânesc…

– Exact. Cât despre soț, îl poți evita dacă te căsătorești cu un altul ca tine. Dar în cazul ăsta nu poți avea copii. Copiii care se nasc din părinți cu sânge de dragon sunt adevărați monștri. Ei preiau, într-un fel sau altul, de la cele două rase diferite însușiri. Este total interzis, de altfel, să ai copii în situația asta. Toată lumea îi vânează ca să-i ucidă. Noi, oamenii, și înșiși dragonii. Nimeni nu vrea să-i lase în viață.

– Din ce în ce mai bine… E ceva bun pe care mai ai să mi-l spui? Veștile proaste sunt suficiente pentru azi.

– Nu sunt neapărat niște vești proaste. E modalitatea de a vedea viața care se schimbă. Asta-i tot. Referitor la veștile bune… N-am să-ți dau în mod obligatoriu.

– Mulțumesc…

– Mai e încă un lucru pe care trebuie să ți-l spun, în pofida inutilității și a ridicolului. Însă nu-l pot ține decât pentru mine.

– Dacă tot am ajuns aici… Haide, mărturisește!

– Te iubesc. Nu știu cum s-a-ntâmplat asta, dar s-a-ntâmplat.

Dacă aș fi lovit-o cu scaunul în cap, cred că n-ar fi fost mai surprinsă de atât. În aceeași clipă am regretat faptul că-i declarasem oful inimii mele, considerându-mă un imbecil prost.

– Am auzit bine ceea ce tocmai mi-ai zis, Lor. Vrei să spui că mă iubești?

– Da, tocmai ți-am spus-o. Trebuia. Ceea ce nu te obligă cu nimic.

– Știu că asta nu mă obligă deloc. Dar mărturisirea ta mă

surprinde.

– Sunt de acord cu tine. În sensul cel bun sau cel rău. Care? Fără vreo anume importanță. Oricum, cred că sunt condamnat dinainte.

– Ah, chiar crezi asta? De ce?

– Nu știu. O intuiție.

– Deoarece, în plus, ai intuiții? Cu sau fără sfera de cristal?

– Fără. Lasă! Putem vorbi despre altceva. Devine puțin penibil. Pentru mine, în orice caz.

– Nu-i adevărat! Deschizi un subiect ca ăsta și după aia vrei să-l închizi. Ca și cum ai fi singur pe lume. Vom vedea deci!

Ea devenea foarte agresivă, deși afișa o mină foarte, foarte calmă. Vocea ei tăia ca o lamă de ras. Nu mă așteptam deloc la o asemenea reacție din partea lui Lia. Chiar dacă pe undeva îi dădeam dreptate. Dar cum s-o fac să înțeleagă ceea ce simțeam eu cu adevărat? Nu eram obișnuit cu situația asta, să-i spun unei femei c-o iubeam…

– Și de ce ai vrea să continuăm discuția, Lia? Eu nu văd un motiv valabil.

– Eu da! Părerea mea, în cazul în care contează puțin în povestea asta. Doar puțin…

– Da, contează. Însă nu mi-o spui. Deci concluzionez că nu vrei să mi-o dezvălui!

– N-am văzut un așa catâr ca tine! Și când anume mi-ai dat timp să-mi exprim părerea asta?

– Încă de la început. Nu te-am împiedicat, din câte știu eu! Mi-ar fi fost greu, din cât te cunosc!

– Asta-i bună! Te-nfunzi și mai mult, îți agravezi situația…

– Bine atunci. Vorbește, te ascult.

M-am așezat pe marginea patului, cu capul în mâini, fixându-o pe Lia. Ea s-a ridicat și s-a apropiat de mine. Brusc, devenise mare. Aveam în fața mea zidul trupul ei înălțându-se în fața ochilor mei. Am început să mă întreb dacă puteam să mă abțin

să n-o iau în brațe. Nu prea ușor ca exercițiu!

– Ei bine, Lor. Ce crezi că aș putea simți eu?

– Nimic. N-am idee ce ai în cap.

– Cu atât mai bine. Așadar, am, în sfârșit, dreptul de a vorbi. Ridică-te, dragul meu, te rog. Prefer să stai în picioare.

M-am ridicat, încet, fără să mă grăbesc. Cât eram de lung. Și surpriza veni în același timp. Brațele lui Lia se încolăciră în jurul gâtului meu. Își lipi obrazul de al meu pentru a-mi șopti cu o voce aproape stinsă la ureche:

– Și eu te iubesc, Lor. Nu mai pleca. Rămâi. Locul tău e aici. Alături de mine. Și aici este țara ta, pământul strămoșilor tăi.

Pământul a început să se învârtească prea repede. Nu mi-am pus nicio întrebare, nici n-am răspuns. M-am mulțumit s-o lipesc de mine, să-mi ascund fața în părul ei… O clipă miraculoasă, minunată, care trebuia să dureze etern. Magia trebuia să dureze cât mai mult timp posibil. La infinit… Apoi… Apoi se iscă un vârtej de nebunie, de tandrețe…

M-am trezit a doua zi dimineață, alături de Lia. Dormea profund, cu capul pe umărul meu amorțit. Un sărut pe frunte a trezit-o cu blândețe.

– Lia, trebuie să te trezești. Și să mergem. Ochrida și Nitaa ne așteaptă.

Singurul răspuns primit a fost trupul ei gol care s-a lipt și mai mult de mine, în timp ce brațele sale m-au strâns și mai puternic. Am cuprins-o și eu în brațe pentru a o aduce la realitate.

– Haide, Lia. Trezește-te, draga mea. E ora.

– Nu, Lor. Mai rămâi cu mine câteva minute. Fii drăguț, te rog… Doar câteva minute.

Cum să refuz? Am strâns-o tare, ca și cum aș fi vrut să mă contopesc cu trupul ei.

– Mă doare, Lor. Nu mă strânge așa. Încet, vrei să mă rupi în două?

– Iartă-mă, Lia. Nu mi-am dat seama.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, dragostea mea…

Timpul a trecut prea repede… Soarele începea să urce deasupra liniei orizontului. M-am degajat din brațele ei, m-am spălat și apoi m-am îmbrăcat.

– Lia! În picioare, e timpul să plecăm.

Drept răspuns primii un fel de mormăit:

– Da, vin! Un minut! Domnule grăbit.

– Nu sunt grăbit, draga mea. Doar că mi-e foame. Și avem niște lucruri de făcut.

– Spune-mi, Lor, așază-te o clipă. Vreau să-ți pun o întrebare, îmi spuse ea cu o voce seducătoare.

M-am așezat alături de ea și Lia mi-a luat mâna, privindu-mă în ochi…

– Lor, crezi că într-o zi putem trăi, cel puțin o parte din viața noastră împreună, ca soț și soție?

– Nu știu dacă ne putem căsători cândva, Lia… Avem sângele dragonilor în vene, amândoi. Poate, într-o zi… Undeva, în mijlocul unei păduri, va exista o casă din lemn și doi bătrâni, foarte bătrâni, care-și vor sfârși zilele împreună… Cu doi dragoni la fel de bătrâni… Cine știe…

– Un vis frumos pe care mi-aș dori să-l trăiesc în realitate… Mulțumesc, Lor…

– Haide, Lia, trebuie să plecăm. Eu trebuie să mă duc în Rafenlands, o altă viață mă așteaptă. Iar tu, tu ai de eliberat bărbații și femeile din țara asta. Și să-ți trăiești viața… Te voi iubi mereu, Lia. Mereu, orice ar fi. Dincolo de dimensiunile timpurilor și dincolo de viață…

– Știu. Și eu, Lor… Și eu…

În pădure Nitaa și cu Ochrida ne așteptau cuminți, pierzându-și timpul cu nimicuri, sub razele soarelui… Abia așteptau să sosim… Lia și cu mine am profitat de răgazul ăsta ca să petrecem câteva ore împreună. Era necesar. Viitorul ne

rezerva momente dificile de trecut. Nici măcar nu voiam să mă gândesc la despărțirea noastră. Totuși fiecare dintre noi avea un destin de împlinit. Fiecare pe drumul lui. În țări diferite. Lumi care n-aveau nimic în comun.

Ne-am petrecut restul zilei vorbind despre tot și nimic. Refuzând să ne gândim că peste puțin timp drumurile noastre se vor separa… Cu toate astea, sosise ora, mai repede decât mă așteptam.

– Lia… E vremea să plecăm.

– Știu, Lor, știu… Ia-mă în brațe încă o dată. Ultima dată. Te rog.

Am luat-o pe Lia în brațe, am îmbrățișat-o îndelung, apoi am urcat pe spatele lui Nitaa, fără să rostesc un cuvânt. Oricum, știam, eram incapabil să vorbesc. Cu o ultimă tresărire, le-am zis la revedere lui Lia și Ochrida. Pe urmă m-am adresat lui Nitaa.

– Ia-ți zborul, Nitaa, te rog. E prea greu să trăiesc momentul ăsta. Repede!…

N-am mai simțit nimic altceva, decât aerul care-mi biciuia violent fața. Nitaa zbura cât putea de repede, iar în scurtă vreme Lia și Ochrida nu se mai vedeau. Eram deasupra norilor, apoi Nitaa își întrerupse ascensiunea, se poziționă pe orizontală, cu direcția spre casă.

– Ești în regulă, Lor?

– Da, Nitaa. Are să meargă. Nu-ți face griji. Unde este Yrouf? A avut probleme?

– Nu. S-a oprit și în câteva ore ne va ajunge din urmă… E-n regulă și ea.

– Atunci, e perfect. Toată lumea e în regulă…

– Da, toată lumea… Te-nțeleg. Dacă vei dori într-o zi să-mi vorbești despre asta, știi că-ți sunt alături…

– Știu, Nitaa. Și mai știu că n-am nevoie să-ți spun ceea ce știi deja. Nu suntem decât noi doi, și inseparabili… Doar noi

doi…

– Da, numai noi doi… Durerea asta va trece într-o zi, știi bine. Va rămâne doar amintirea.

– Nu, Nitaa, niciodată. Lia face parte din mine. Pentru totdeauna.

– Mai bine ai spune că nu voiai să vii ca să-i vorbești…

Nici nu mai era nevoie să-i răspund. Știam amândoi că ea avea dreptate. Și ne-am zidit amândoi în tăcerile noastre.

Deodată, un fulger negru se apropie de noi. Era Yrouf, care ne ajunsese din urmă pe drumul de întoarcere spre Rafenlands… La noi acasă… Aveam capul plin de amintiri… Și de câteva regrete pentru lucrurile astea ce nu se vor împlini niciodată.

Ca de fiecare dată, Nitaa m-a scos brutal din gândurile mele.

– Spune-mi, Lor, știai că mâine seară Lia va fi introdusă la Curtea Împăratului Vampir?

– Nu. Dar tu de unde știi?

– Ochrida n-a știut niciodată să ascundă ceva. Tocmai m-a prevenit. Vor fi primiți la palatul Nrban.

– Nu la Stibur?! Foarte interesant. Mă întreb de ce.

– Iar, în primul rând, instalarea pe tron va avea loc seara.

– Seara… Spune-mi deci, nu te gândești, din întâmplare, la același lucru ca și mine?

– Ba da.

– Bine, bine… Atunci, anunță-l pe Lirstac și spune-i să vină cât mai repede în apropierea palatului Nrban. Cu toți dragonii pe care-i va putea strânge. Pe drum, să prevină trupele fermierilor din sud. Eventual, să se întoarcă din drum și să curețe pădurea de posibile trupe ale Împăratului, dacă sunt pe acolo. Ar trebui să fie, fiindcă e probabil ca Împăratul să fi împânzit împrejurimile palatului cu soldați.

– S-a făcut.

– Acum, noi trei mergem în aceeași direcție. Trebuie să

ajungem înaintea tuturor.

---

[3] N.T. „Vivement la fin!” Vers dintr-un cântec cu același titlu, interpretat de artistul francez Aldebert: „Vivement dix heures, Vivement midi, Vivement cinq heures, Vivement samedi, Vivement la paye, Vivement demain, Vivement la r’traite, Vivement la fin.”

CAPITOLUL 17

Nitaa a aterizat pe vârful unui munte ce domina palatul. Aveam înainte o zi întreagă ca să ne odihnim și să pregătim împreună contraatacul.

La puțin timp după noi Lirstac ni se alătură. Nu prea mulțumit du turnura pe care tocmai o luaseră lucrurile.

– Vă salut, a zis dragonul, aproape bodogănind, ce problemă s-a mai ivit?

– Nitaa nu ți-a povestit nimic, Lirstac?

– Nu, Lor. În orice caz, nu mare lucru. Însă am făcut ce mi-a cerut. În aproximativ câteva ore o sută de dragoni se vor afla aici. Toți foarte nemulțumiți.

– E drăguț din partea ta. Atunci, lucrurile se prezintă în felul următor…

I-am povestit lui Lirstac tot ce știam și ce aveam de gând să fac.

– În privința asta, dragă Lirstac, singurul lucru important e s-o păstrăm pe Liarta și s-o punem ca învingătoare în fruntea țării, cum dorește toată lumea.

– Ai dreptate. Însă dacă asta ar ține doar de mine, cel mai simplu ar fi să ne abatem cât mai repede posibil asupra palatului și să-l ștergem imediat de pe fața pământului, cu Împărat cu tot.

– Nu e momentul potrivit, și apoi, n-avem niciun interes s-o facem. Panica și sentimentul de a fi învins definitiv vor fi mult

mai eficace. Chiar dacă prin asta s-ar naște dorința de răzbunare într-un moment sau altul. Lucru care va cere timp ca să se realizeze. Teama este o frână foarte bună.

– Fie.

– Ai timp să pui în marș trupele fermierilor din sud?

– Da. Am făcut un mic ocol și am prevenit oamenii. Sunt în marș forțat spre palat. O cavalerie întreagă. Se va sfârși destul de repede. Au ordin să curețe pădurea care înconjoară palatul și s-o ia în stăpânire.

– Excelent, prietene. Bun, du-te, să se odihnească toată lumea. În seara asta moartea își va dansa din nou dansul macabru.

În timp ce dragonii se odihneau, am început să-mi pregătesc lucrurile pentru marea seară. Aveam intenția să ofer un spectacol pe cât de negru, pe atât de înspăimântător. Am ieșit și mi-am curățat pe cât posibil hainele negre de ceremonie. Cizmele înalte până la genunchi, vesta lungă și pelerina neagră la fel de lungă, care se închidea la gât, cu un colț de lup. De data asta mi-am pus la șold sabia lungă și de ambele părți câte un pumnal. Cu gluga pelerinei pe cap, nu mi se putea vedea fața.

Totul era gata. În depărtare auzeam deja ecoul potcoavelor de cai și bătăile de aripi ale dragonilor. Lucrurile tocmai se puneau la cale.

– Lor, m-a interpelat Nitaa, Ochrida se îndreaptă spre palat și a detectat o grupare neobișnuită de dragoni. Ce trebuie să-i spun?

– Mai ales, nu-i zice nimic lui Lia. În orice caz, nu pentru moment. Explică-i situația lui Iklahl, dându-i același consemn. Doar Tinval trebuie să fie la curent cu evenimentele. Să stea deoparte până când intrăm noi în joc. Nu trebuie ca Împăratul sau altcineva să bănuiască ceva.

– Bine. Oamenii noștri nu sunt departe. Liarta a lăsat-o pe Ochrida și a luat un cal pe care Tinval și gărzile l-au ținut

pregătit.

– Totul merge bine în cea mai bună dintre lumi[4]. Cavaleria, sper, a luat poziție în pădure și a neutralizat vampirii.

– Da, se află pe poziții.

– Nitaa, în opinia ta, dacă plecăm acum spre palat, vom ajunge înainte sau după Lia?

– Cu mult timp înaintea ei.

– Atunci, să mai așteptăm puțin. Lirstac, te rog să spui la toți dragonii să fie pregătiți.

– Îmi ascultă toți gândurile, deci îți aud și ordinele tale.

– Nitaa, anunță-mă imediat când crezi că putem ajunge la câteva clipe după Lia, astfel încât s-o întâlnim în curtea interioară a palatului, după ce va intra.

– Atunci, urcă. Vom zbura încet și totul va merge bine.

– Să plecăm. Toată lumea să se îndrepte spre palat. Dragoni, imediat ce Nitaa, Yrouf și cu mine vom fi în curte, vă veți așeza pe turnuri, pe creneluri și pe zidurile de jur împrejurul palatului. Închideți toate intrările. Nimeni nu va trebui să intre sau să iasă. În special, fiți pregătiți pentru un eventual asalt.

Lirstac își luă zborul degrabă pentru a se alătura celorlalți dragoni. Nitaa, Yrouf și cu mine am plecat spre palat, zburând la rasul arborilor.

De sus am văzut-o pe Lia și pe garda ei sosind în fața intrării palatului. Porțile au fost deschise pentru a o lăsa să treacă. În curte gărzile Împăratului o așteptau și au încercuit grupul.

– Nitaa, Yrouf, ascultați-mă bine. Va trebui să speriați gărzile de acolo, de jos, coborând vertiginos și scuipând limbi de foc asupra lor. Vreau să aterizez și să pun piciorul pe pământ în mijlocul flăcărilor. Vă rog să oferiți un spectacol pe cinste, fetelor!

– Cu plăcere. Devine amuzant planul tău. Îmi place asta, micuțule. Ne vom distra grozav!

Cei doi dragoni au intrat în picaj ca niște pietre, cu aripile

larg deschise. Prietenii lui Lirstac înnegreau cerul deasupra palatului. Zgomotul aripilor dragonilor și răpăitul flăcărilor făceau un zgomot asurzitor. Așa cum cerusem, am coborât de pe spatele lui Nitaa printre flăcări, într-o curte goală. Toate gărzile fugiseră în palat. M-am apropiat de ușa de la intrare încadrat de cei doi dragoni care mă însoțeau. La un semn pe care l-am făcut cu mâna, Yrouf a dat foc ușii și suflul arzător a prefăcut-o în țăndări. Am intrat în palat cu sabia în mână. Nu îndrăznea nimeni să se apropie de mine.

În capătul culoarului toată lumea, cu excepția lui Lia, Dalva și a lui Tinval, era împietrită și-și strângea rândurile ca să-mi lase loc de trecere. Cei trei aveau obiceiul dragonilor și erau foarte neîncrezători în privința a ceea ce urma să se întâmple. Ceea ce nu-și imagina nimeni era motivul prezenței mele la ceremonie.

Asta era o altă poveste și una dintre principalele mele griji. Pe măsură ce avansam, Împăratul și-a mai revenit și a prins curaj văzându-mă singur. Câteva dintre gărzile lui cele mai apropiate au început să facă un culoar de apărare. Când m-am apropiat suficient de mult vocea lui a tunat în sală:

– Îngenunchează în fața Împăratului tău!

Singura reacție din partea mea fu un mare hohot de râs.

– Cine, eu? am întrebat amuzat, cu o voce uimită.

– Da, tu, omule!

Bietul bătrân, înnebunise! Mă tutuia ca să-mi dea ocazia să fac la fel. Mai mult, era bățos și, în plus, mă jignea.

– Bun… Bătrâne cap încoronat, n-am fost niciodată servitorul tău ca să îngenunchez în fața ta. Pe de altă parte, continuă așa și ai toate șansele să mori în seara asta. Bietul tău cap bătrân nici măcar nu-și imaginează în ce situație penibilă este! În locul tău aș fi neîncrezător și mi-aș scădea puțin nivelul pretențiilor. Ai mari probleme aici, vampirule.

– Cine ești ca să-mi vorbești în modul ăsta? Și mai ales cine

ești ca să îndrăznești să mă amenințí, aici, în palatul meu?

A schimbat macazul și-mi vorbea la persoana a III-a. Cuvintele mele avuseseră un anumit efect asupra lui.

– Cine sunt? Vei avea tot timpul ca să afli. Cât despre amenințat, nu ameninț. Explic simplu realitatea pe care, evident, n-o înțelegi deloc. La un singur gest al meu, transform palatul ăsta într-o grămadă de ruine fumegânde. Împreună cu tine și cu acoliții tăi. De altfel, pe voi, ceilalți, bieți saltimbanci care vreți să păreți mai puternici decât sunteți în realitate, vă sfătuiesc să părăsiți sala. Imediat! Sunt destul de clar pentru voi, sclavilor?

– Palatul e înconjurat de soldații mei, Domnule necunoscut.

– Te înfunzi și mai mult într-o mlaștină, bătrâne vampir. Soldații tăi sunt toți, fără excepție, morți la ora asta. Și trupele mele controlează pădurea și palatul. De altfel, ieși pe balcon și privește afară. Spectacolul e edificator. Vei înțelege repede șansele tale de supraviețuire.

S-a dus în balconul mic al sălii. Dragonii scuipau flăcări din toate puterile, în fața lor. Spectacolul era impresionant. Revenind în sală, fața lui era descompusă. În sfârșit, tocmai înțelesese că toate încercările se soldaseră cu un eșec anticipat și că pierduse partida. Toți apărătorii lui dispăruseră în neant. Viața lui era în mâna mea și depindea doar de bunăvoința mea. Cu un gest scurt al mâinii, dădu liber gărzilor, care se retraseră în altă cameră. Faptul că nu știa cine sunt îl măcina.

– Cine ești, în cele din urmă?

– Este foarte bine, Împărate, am răspuns eu calm și disprețuitor. Devii respectuos. Mă numesc Lor. Nu cred că asta îți spune ceva concret.

– Ba da. Prin Generalul Dalva. Și ceea ce mi s-a povestit era foarte departe de realitate.

La cuvintele astea, Dalva a îngenuncheat și și-a plecat capul. M-am apropiat de el, l-am luat de vestă și l-am ridicat.

– Generale, cineva care a băut sângele unui dragon nu îngenunchează niciodată în fața nimănui. În picioare, imediat!

Tonul era atât de dur, încât el a sărit, practic, în picioare.

– Iertare, Lor. Ai dreptate. E obișnuința.

– Trebuie să-i ceri iertare lui Lirstac, nu mie, Generale.

M-am întors spre Împărat.

– Împărate, preferi să vorbim aici, de față cu toată lumea, sau între patru ochi? Mi-e perfect egal, în ceea ce mă privește.

S-a gândit câteva clipe înainte să răspundă. Știam că teama îl va face să spună că vom rămâne în sala de ceremonii.

– Vom rămâne aici, Stăpâne Lor. E la fel de bine.

– Cum dorești, Împărate. Atunci, explică-mi, aici, în fața tuturor celor prezenți, de ce vrei să-i asasinezi pe Liarta și pe Generalul Dalva?

Lovitura de pumnal își făcu pe deplin efectul. L-am văzut aproape încovoindu-se și devenind mai alb la față ca înainte. În măsura în care era posibil asta.

– Inventezi, Domnule. N-am intenționat niciodată așa ceva. Având în vedere împrejurările, a trebuit să-ntăresc securitatea zonei. Tocmai pentru a nu i se întâmpla nimic celei care conduce armata oamenilor. Nimic altceva!

– Ce prevăzător ești! O adevărată armată în interior și o alta în exterior, am rostit eu și vocea-mi devenise mai seacă. Îți bați joc de mine, Împărate? Nu mă voi stăpâni prea mult dacă joci jocul ăsta cu mine. Acum coboară de pe tron. Imediat! Dacă nu, vin eu și te dau jos cu lovituri de sabie pe fese, ca unui sclav obișnuit.

Împăratul a înțeles bine că nu glumeam și că n-avea de ales. S-a ridicat și a coborât micile trepte pe cât de demn posibil, în situația lui. Am luat mâna lui Liarta și i-am cerut lui Dalva să ne urmeze, apoi am dus-o pe noua Împărăteasă în fața tronului ei. Dalva i s-a așezat în dreapta. Era momentul s-o înscăunăm pe Lia.

– Împărate, iat-o pe Liarta, comandantul revoltei. Ea va conduce țara de-acum înainte. Singurul lucru pe care trebuie să-l știi, și să nu-l uiți niciodată, e că, începând de azi, pacea și libertatea oamenilor vor fi instaurate definitiv. Nimeni nu se va atinge de Liarta și de Generalul Dalva. Vei răspunde de asta toată viața ta, Împărate. Deoarece voi reveni în Mouranie și, jur în fața voastră, atunci când voi părăsi țara după întoarcerea mea, nu va mai rămâne niciun vampir în viață pe pământurile astea. Chit că ar trebui să distrug tot. Focul va arde sângele vampirilor, care va curge în șiroaie. Sper că am fost destul de clar pentru voi toți. Nu va fi niciun loc în care să se ascundă și să nu-i găsesc. Cel care va atenta la viața celor doi și cel ce va comanda asta vor suferi cele mai grele torturi pe care vi le puteți imagina înainte de a muri. Și vor plăti etern pentru crimele lor în cealaltă lume. Trăiască Împărăteasa Liarta!

Împăratul ovaționă și o felicită pe Liarta.

– Împărate, binevoiește să ni te alături, te rog. Și cineva să aducă un scaun pentru Împărăteasă.

Am împins puțin tronul Împăratului și fotoliul lui Lia fu pus alături. Am ajutat-o să se așeze și i-am salutat pe amândoi. Apoi m-am aplecat la urechea lui Liarta.

– Lia, totul s-a sfârșit. Voi aștepta în unul dintre apartamentele ce ți-au fost pregătite în palat. Nu mai am nimic de făcut aici. Pe curând.

Am plecat și m-am îndreptat spre ușă. Toți vampirii s-au lipt de zid pe când treceam printre ei. La ieșirea în curte Nitaa și Yrouf mă așteptau răbdătoare. Le-am simțit pe prietenele mele gata să izbucnească în râs.

– Nu-i momentul, fetelor! Abțineți-vă, vă rog. Dacă nu, nici eu nu mă voi putea abține.

– Ai dreptate, Lor. Nu e ușor!

– Nitaa, spune-i lui Lirstac și oamenilor că Lia e Împărăteasa țării Mouranie de acum înainte. Am reușit.

– Trebuie să părăsească locurile?

– Nu încă. Cei din interior vor menține la noapte intensitatea terorii. Avem nevoie de asta. La răsăritul soarelui pot părăsi locul. Cu mulțumirile mele.

– E ca și făcut. Iar noi două?

– Găsiți-vă un loc liniștit ca să vă odihniți, dacă e posibil, nu prea departe. Eu o voi aștepta pe Lia în apartamentul ei. N-am terminat deocamdată cu ea.

– Am înțeles. Înțeleg ce vrei să spui. Pe mai târziu.

Am intrat în palat în zgomotul făcut de bătăile aripilor celor doi dragoni. Aclamațiile oamenilor fericiți de deznodământul revoltei ajungeau până la mine.

Mica sărbătoare a Împăratului a mai continuat o vreme. Lia a sosit pe la mijlocul nopții, însoțită de Tinval.

– Salut, Lor.

– Vă salut pe amândoi. Ei bine, spuneți-mi, v-ați petrecut bine seara după plecarea mea?

– Tu vorbești! spuse Lia surâzând, a fost foarte plictisitoare. Dimpotrivă, Împăratul, acum că e scos din joc și a înțeles că opțiunile îi sunt limitate, a fost foarte agreabil.

– Înainte de toate e un politician abil. Comportamentul lui mi se pare, oricum, normal. Totul e bine când se sfârșește cu bine.

– Acum e rândul tău, Lor. Cred că-mi datorezi o mică explicație despre serata asta.

I-am povestit tot, sau aproape. Cu unele mici omisiuni, cum ar fi că Ochrida îi povestise unele lucruri lui Nitaa și că, împreună cu Tinval, știau tot de la început.

– E frumos, însă tu cum de ai știut?

– Vezi, nu e prea greu să citești gândurile la bieții ăștia vampiri, l-am mințit eu surâzând.

– E adevărat… În orice caz, mi se pare că ne-ai salvat viața la toți.

– N-am făcut decât ce trebuia să fac.

– Tinval, vrei să ne lași singuri, te rog? Du-te și odihnește-te, ai nevoie de asta, prietene.

– Și eu, adăugă Lia expediindu-l pe Tinval cât se poate de direct.

Tinval ieși aplecându-și capul și cu un surâs larg. Imediat ce ușa se închise și auzirăm pașii prietenului nostru depărtându-se Lia îmi sări de gât și mă îmbrățișă.

– Hei, ai fi putut să-mi spui că vei mai rămâne aici! Ți-aș fi zis că se va ține în seara asta ceremonia cu Împăratul.

– Da, Lia mea. Înțeleg, dar, vezi tu, nici eu nu știam. Plecând, am prins din zbor un gând al unui vampir care mi-a dezvăluit complotul. Nu v-am spus nimic, ca să nu risc nimic. Ar fi fost păcat. Un spectacol atât de frumos!

– Chiar a fost frumos! Și mie mi-a fost puțin teamă. Erai atât de sinistru în hainele tale negre și cu pelerina care-ați acoperea trupul și fața… Dădeai fiori pe șira spinării.

– Asta și voiam, Regina mea.

M-a împins pe pat și am căzut pe spate. În clipa următoare Lia a sărit și s-a întins pe mine, cu toată greutatea.

– Te voi face bucățele mici de tot! Abia plecaseși și-mi lipseai. Nu-ți vei imagina niciodată cât de mult, lașule!

– Nu e un motiv bun ca să mă sufoci sau să-mi rupi oasele! Și apoi, spune-mi deci, prostuțo, nu crezi totuși că și tu mi-ai lipsit?! Ba da, ba da, îți confirm asta!

– Mincinosule! a replicat ea râzând, nu te cred!

– De ce?

– Nu vei mai pleca! Îți ordon să rămâi cu mine, de tot! E un ordin!

– Nu primesc ordine de la o micuță ca tine! am rostit eu, apoi am îmbrățișat-o îndelung pentru a o face să tacă, simțindu-i palmele cum mă loveau pe piept în zgomotul unor tobe.

– Te iubesc, Lor. Te rog, rămâi cu mine. Nu pleca.

– Trebuie să plec, Lia. O știi la fel de bine ca și mine. Însă-ți promit că voi reveni repede, pe cât posibil.

– Știu că nu te vei mai întoarce odată plecat.

– Ba da, Lia. Îți promit. Cât mai curând posibil.

– Te rog, Lor. Nu vreau să trăiesc departe de tine. Nu mai pot.

– Nici eu, Lia. Faci parte din mine, de prima dată de când te-am văzut.

– Minți la fel cum respiri, Lor, mi-a spus Lia, în timp ce Nitaa mi-a zis intrând în gândurile mele: „Nu e prea caritabil să-i dai asemenea speranțe bietei fete."

– E chiar adevărat, Lor?

– Foarte adevărat, Lia. Nici eu nu voi mai putea trăi normal fără tine.

Nebunia iubirii ce ne devora ne-a făcut să retrăim pasiunea pătimașă a nopții petrecute în Vogans.

Am fost treziți din somn de câteva bătăi în ușă.

– Cine e? l-am întrebat eu cu o voce mai mult decât iritată pe cel ce ne smulsese din reveria noastră.

– Iertați-mă, Stăpâne. Vin din partea Împăratului, care vrea să vă vadă și să vă invite la masă dimineața asta.

– Spune-i că sosesc. Doar să-mi pun hainele în ordine și să mă spăl pe față.

– Vă aștept dacă-mi permiteți, Stăpâne.

Lia mă privea cu niște ochi mari. Era la fel de uimită ca și mine de invitație. I-am făcut semn să tacă și i-am șoptit la ureche că totul o să fie bine și că-i voi povesti tot când mă voi întoarce.

Așa cum zisese, garda mă aștepta nu departe de ușă, așezată pe o banchetă.

– Bine, iată-mă! Haide să-l vedem pe Împăratul, soldat!

Am traversat un culoar exterior îngust, cu pereți albi pe care se îmbinau traverse din lemn, apoi am ajuns în fața ușii

Împăratului. Soldatul a bătut ușor. O voce gravă, plină de amabilitate, dar fermă, ne-a poftit înăuntru. Omul care mă însoțea a deschis larg ușa și s-a lipit de zid ca să-mi facă loc să intru. Imediat ce am trecut pragul a închis ușa greoaie în urma mea. Mi-am rotit privirea în cameră pentru a detecta o eventuală capcană ce mi s-ar fi întins. Era o nebunie să am încredere în ființa asta după câte suferise aseară.

O cameră spațioasă, cu un tavan traversat de bârne din lemn. Pe jos covoare groase cu o culoare predominant roșie și albastru acopereau podeaua din lemn lustruit. Zidurile de o albeață imaculată dădeau o luminozitate superbă, cu atât mai mult cu cât razele generoase de soare pătrundeau prin ferestrele mari.

Într-un ungher un pat mare cu baldachin din lemn susținut de coloane răsucite. Spătarul patului era tot din lemn și la fel de bogat sculptat ca și restul, și se unea cu partea superioară a baldachinului. Picioarele erau niște arcade în formă de triunghi. Lipită de pat, picioarele unei noptiere micuțe din lemn de trandafir, cu siguranță pictată de un artist, aminteau torsadele care susțineau acoperișul baldachinului. În partea opusă a camerei era o masă mare, de culoare neagră, cu patru scaune. Nu departe de intrare o sobă din ceramică fină și bogat decorată încălzea odaia.

Împăratul veni spre mine, surâzând, cu mâna întinsă. Cum totul mi se păru normal și fără vreun pericol iminent, am înaintat spre el și l-am salutat aplecându-mi capul.

– Oh, nu, Lor! Aici suntem numai noi doi. Strânge-mi mâna, te rog, ca semn al păcii și al prieteniei.

Nu puteam să-l jignesc respingându-i propunerea. I-am strâns mâna. M-a luat după umăr și m-a condus spre două scaune așezate de-o parte și de alta a sobei.

– Așază-te, Lor. Dacă-mi permiți să-ți zic așa. Având în vedere vârsta ta, ai putea fi fiul meu.

– Asta nu e nicio problemă, Majestate. Cărui fapt datorez onoarea de a fi invitat aici?

– Oh! Aș dori să uităm neînțelegerea de aseară la ceremonie și să-ți fac o propunere.

– Ce-a fost ieri, a fost ieri, Majestate. Am uitat. Îndrăznesc să sper că între timp noi am trecut la altceva. Despre ce propunere e vorba?

– Ah, ardoarea tinereții! Drept la țintă. Oricum, avem puțin timp la dispoziție. Vrei un pahar cu vin rece, sau altceva?

– Mulțumesc, Majestate. Nu mă ating niciodată de o astfel de băutură. Un pahar simplu cu apă mi-e de ajuns.

Bătrânul Împărat a bătut din palme și un soldat intră cu o tavă pe care se afla un pahar cu apă pentru mine și un par cu vin de culoare aurie pentru suveran.

– Ei bine, Majestate, care e propunerea?

– E simplu, Lor. Dalva a greșit. Nu sunt supărat pe el, desigur, nu putea face nimic împotriva unui asemenea atac. Dar aș dori să-ți dau titlul de Mareșal al Regatului și comanda tuturor armatelor noastre. Dalva va rămâne ce este, general al trupelor terestre, însă sub ordinele tale. Bănuiesc că oamenii vor fi mulțumiți de asta, cât și noua Împărăteasă. Aș vrea să cred că între voi doi există niște sentimente foarte puternice, care vă leagă. Aș fi fericit să celebrez într-o zi uniunea voastră oficială. Firește, mă gândesc chiar să vă ofer drept cadou de căsătorie palatul și pământurile adiacente.

Oferta îmi dădea clar impresia unei tentative de a mi se cumpăra serviciile, pe viață. Și să fiu păstrat îndeaproape prin presupusa căsătorie. Totuși ideea merita s-o analizez înainte de a răspunde.

– Majestate, trebuie să mărturisesc că sunt surprins de propunere. În pofida faptului că nu caut și n-am căutat niciodată onorurile unui titlu nobiliar, nici bogății, aș dori un răgaz să reflectez la asta înainte de a lua o decizie. Dacă

permiteți.

– Bineînțeles că-ți las timp să reflectezi, Lor. Atunci, să zicem că ai putea să-mi dai un răspuns, sper favorabil, diseară, la banchetul Curții. Cu ocazia asta vom sărbători nominalizarea ta. Secretarul meu va pregăti între timp documentele nominalizării, pe care le voi semna cu plăcere.

– Foarte bine, Majestate. Acum, permiteți-mi să mă retrag și să vă mulțumesc pentru întrevedere. Mă voi gândi la asta. Pe diseară deci.

– Du-te, Lor. Vom sărbători asta diseară. Va fi o sărbătoare foarte frumoasă, te asigur.

La cuvintele lui pline de bunăvoință, am ieșit și am făcut drumul întors până la camera lui Lia, care mă aștepta nerăbdătoare.

– Ei bine, Lor! Povestește repede! Sunt curioasă.

– Stai liniștită, Lia. Îți povestesc tot.

În câteva cuvinte, i-am spus tot. Fata rămăsese cu gura căscată.

– Și? Vei accepta? Spune-mi, te rog!

– Lia! Așteaptă! Fii calmă, draga mea.

Nitaa interveni și ea în discuție.

– Micuțule, nu poți să zici nu la propunerea Împăratului! Cel puțin dacă n-ai înnebunit! îmi spuse dragonul.

– Nitaa, nu te ambala! Trebuie să mă gândesc. Știi bine de ce face el asta. Cu mine în fruntea armatei, susținut de dragoni, expansiunea militară din Mouranie nu mai poate fi oprită de nimic.

– Nu m-am gândit la asta. Pe bune! Vei avea, prin noua funcție, destulă putere ca să-i spui nu dacă vrea să facă un asemenea lucru.

– Da și nu. Nu e ușor de decis. Dacă zic nu, voi fi prezentat ca un trădător vizavi de țară. Pentru oameni și vampiri. Și total discreditat. Și Lia odată cu mine. El va avea toate motivele să se

debaraseze de noi, în primul rând cu binecuvântarea poporului.

– Corect. Știi că uneori ești inteligent, micuțule?

– Argumentele pe care le-a folosit nu sunt convingătoare, Nitaa. Sub niciun pretext nu trebuie să accept.

– Ai dreptate în întregime, dar în cazul ăsta nu-mi pot imagina decepția lui Lia. Explică-i tot. Trebuie.

– Desigur. Mai târziu. Peste o oră vino cu Yrouf în curte. Vom pleca spre Rafenlands.

– Bine. Pe curând.

I-am explicat lui Liarta motivele refuzului meu și ea izbucni în lacrimi. Am strâns-o în brațe pentru a o liniști și consola.

– Știu că ai dreptate, Lor, mi-a zis ea printre hohote de plâns, dar mi se face rău la gândul că vei pleca.

– Și mie, Lia. Însă voi pleca peste câteva clipe. Nitaa și Yrouf mă așteaptă. Îți spun la revedere și pe urmă, după ce-i voi transmite Împăratului refuzul meu, ne vom lua zborul spre țara noastră. Nu vom rămâne mult acolo.

– Juri că vei reveni?

– Da, Lia.

Cu greu mi-am găsit forța să mă smulg de lângă ea și să ies. M-am dus în grabă la Împărat, pe care l-am anunțat despre refuzul meu. Între timp cei doi dragoni sosiseră. Am urcat pe spatele lui Nitaa și iată-ne plecați sub ochii plini de lacrimi ai lui Liarta. Drumul spre Rafenlands urma să fie lung și dureros…

Nitaa însă avea alte planuri în cap. A luat-o în direcția munților. Undeva pe un pisc o aștepta Lirstac. Ea a aterizat alături de el.

– Coboară, te rog, Lor. Am ceva să-i spun lui Lirstac.

M-am conformat imediat.

De data asta eu am fost indiscret și i-am interceptat, cu precauție, gândurile. Ea îi promitea prietenului nostru că va reveni. Nitaa era îndrăgostită de dragonul ăsta. Iar el, durul,

răul, suferea cumplit din cauza plecării iubitei lui. Un motiv în plus ca să mă întorc într-o zi dacă asta va fi posibil…

*

Nimbée mă privea cu ochii uimiți.

– Și totuși, nu te-ai întors niciodată la ea, Lor…

– Nu, Nimbée. De altfel, dacă aș fi știut care era viitorul care tocmai se zămislise prin acea noapte petrecută cu Lia, n-aș fi făcut-o niciodată…

– E adevărat, dar nu trebuie să regreți nimic. Cum putem ști ce ne aduce viitorul? Nimeni nu poate.

– Nu, nimeni nu poate ghici. Nu mi-aș fi imaginat niciodată un asemenea sfârșit al poveștii noastre. Ai dreptate, Nimbée, n-ar trebui să regret… Asta-i viața…

– Și după asta?…

---

[4] N.T. Sistemul filosofic al lui Gottfried Wilhelm von Leibniz pune la baza existenței „monadele“, elemente spirituale indivizibile, independente unele de altele, înzestrate cu o forță activă. Pe baza acestei teze, Leibniz consideră, în spiritul unui optimism conformist, că lumea noastră, creată de Dumnezeu, este „cea mai bună dintre toate lumile posibile“.